

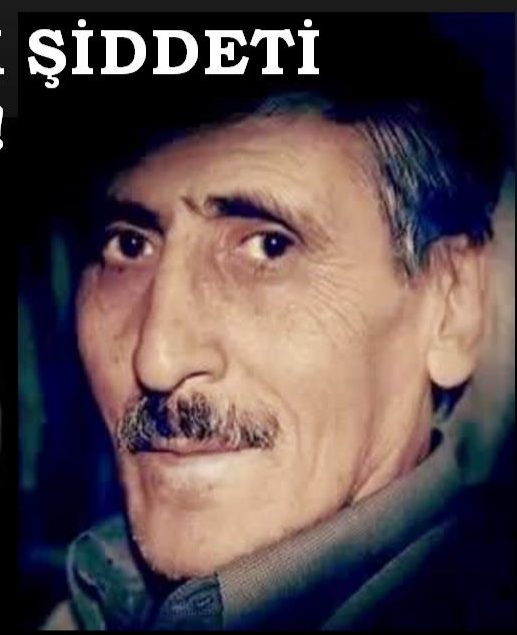
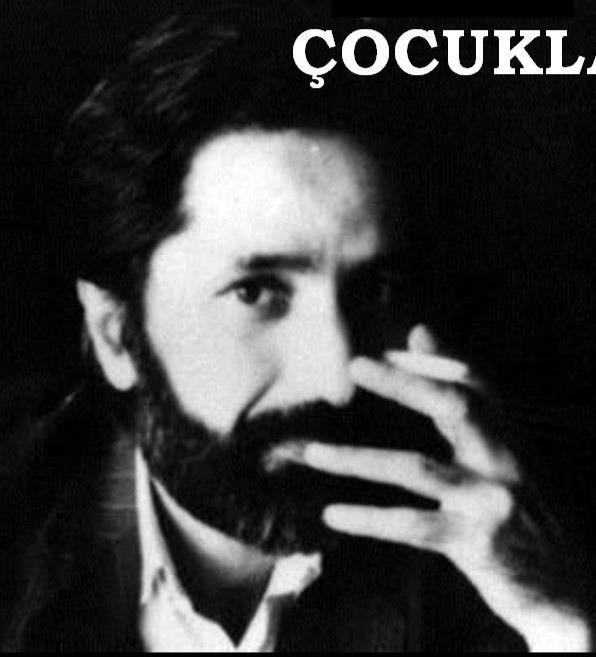

EDEBÎ YÂD ve SANAT AKADEMİSİ

KALEMDEN KELÂMA, KELÂMDAN HAYATA EDEBİYAT

ÜÇ AYLIK EDEBİYAT KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

ÇOCUKLARA YÖNELİK ŞİDDETİ KINIYORUZ!!!

VAKTİ HÜZÜNDE USTALARI YÂD EDİYORUZ

• A. Cahit ZARİFOĞLU	• Gökhan YAVUZEL	• Mehtap ALTAN	• Songül ÖZEL
• Abdurrahim KARAKOÇ	• Gülsen ÖZDEMİR	• Merve ERTAN	• Şahamettin KUZUCULAR
• Ahmet ZEYTİNCİ	• Halil GÜRKAN	• Mustafa IŞIK	• Şakir KURTULMUŞ
• Âşık Çağları	• Halit YILDIRIM	• Necibe ÇETİNKAYA	• Şerife GÜNDOĞDU
• Cemal KARSAVRAN	• Harika UFUK	• Nihat ÖRS	• Taner KARATAŞ
• Cemal SAFİ	• Hasan AKBAL	• Nuray ALPER	• Tuba KAN
• Elif AHİ	• Hızır İrfan ÖNDER	• Nurcan ÖREN	• Yunus KARAKOYUN
• Erdem KONUR	• Hülya ASLAN	• Servet ÖZAKAN	• Yunus LÂÇİN
• Ezgi Fatma AÇIKGÖZ	• M. Nihat MALKOÇ	• Sevim KINALI	
• Filiz ÇAKMAK	• Mehmet ALUÇ	• Sibgatullah BARAN	

YIL : 2 (TEMMUZ- AĞUSTOS-EYLÜL / 2018)

7.
SAYI

Edebi Yâd ve Sanat Akademisi

Edebi Yâd ve Sanat Akademisi ESA E DERGİ

www.edebiyatvesanatakademisi.com

Yıl: 2/ Sayı: 7
Temmuz-Ağustos-Eylül

2018

Sahibi:

Şahamettin KUZUCULAR

Genel Yayın Yönetmeni:

Halit YILDIRIM

Yayın Danışmanı:

Hasan AKAR

Yayın Kurulu:

Aytül KAPLAN

Erdem KONUR

Halit YILDIRIM

Sevim KINALI

Şahamettin KUZUCULAR

İletişim Adresi:

edergi@edebiyatvesanatakademisi.com

esaedergi@hotmail.com

Dizgi:

Halit YILDIRIM

BU SAYIDA:

1	Editörden	Takdim	Halit YILDIRIM
2	Çocuğa Ağıt	Şiir	Tuba KAN
3	Cahit Zarifoğlu Hayatı Ve Eserleri	Deneme	Şahamettin KUZUCULAR
6	Cahit Zarifoğlu'nu Anlamak	Deneme	Şakir KURTULMUŞ
10	Şiirin Zarif Oğlu	Deneme	Nuray ALPER
12	Abdurrahim Karakoç'un Ardından	Deneme	M. Nihat MALKOÇ
16	Abdurrahim Karakoç	Şiir	Ozan Mizani (Taner Karataş)
17	Vefanın Kadim Duruşunda...	Deneme	Mehtap ALTAN
19	A. Karakoç'un Düşünce Yazıları	Deneme	Nihat ÖRS
23	"Cemal"ine "Safi" Özlemler	Deneme	Yunus LÂÇİN
25	Git	Şiir	Cemal SAFİ
26	Cemal Safi İle Monolog Röportaj	Röportaj	Mehmet ALUÇ
29	Srebrenitza Bizim Kardeş Şehrimiz	Şiir	Ahmet ZEYTİNCİ
30	Eski Uygur Türkçesindeki Bazı Ekler	Makale	Erdem KONUR
33	Fuzûlî'nin Gazeline Tahmis	Şiir	Necibe ÇETİNKAYA
35	Dostlar Kahvehanesi	Şiir	Nurcan ÖREN
36	Yazmanın Sırta Dönük Yüzü	Deneme	Ezgi Fatma AÇIKGÖZ
40	Balıkli Göl	Şiir	Harika UFUK
41	Bir Kitap Bir Yazar	Tanıtım	Sevim KINALI
43	Bahçedeki Ağaç	Şiir	Yunus KARAKOYUN
44	Dört Mevsim Bir Sonuç	Deneme	Hasan AKBAL
45	Hayıflar Risalesi	Şiir	Mustafa IŞIK
46	Kadın	Deneme	Elif AHİ
47	Kadınlarımız	Şiir	Halil GÜRKAN
48	Hüzün Çocukları	Öykü	Şerife GÜNDOĞDU
50	Yiğit	Şiir	Hızır İrfan ÖNDER
51	En Güzel Uyku	Deneme	Merve ERTAN
52	Kendine Hasret	Şiir	Servet ÖZAKAN
53	Yeşillensin Gelecek	Deneme	Filiz ÇAKMAK
54	Sen Söyle Ben Dinleyeyim	Şiir	Cemal KARSAVRAN
55	Kaçan Adam	Öykü	Gökhan YAVUZEL
56	Erbain	Şiir	Songül ÖZEL
57	Hicran	Deneme	Gülşen ÖZDEMİR
58	Çiçeğe Benzer	Şiir	Âşık Çağları
59	Divriği'nin Bekir Çavuş Hamamı	Gezi	Hülya ASLAN
62	His	Şiir	Sibgatullah BARAN
63	Şiirin Ardından; Dörtüyl	Hatırat	Halit YILDIRIM
65	Dergimiz Hakkında Ne Dediler?		

Arka İç Kapak: **ACZ A. Cahit ZARİFOĞLU**

Arka Kapak: **İNCİTME** Abdurrahim KARAKOÇ

MERHABA

Yeni bir sayı ile tekrar beraberiz. Aslında bu sayımız yeni bir dönemin de habercisi konumunda... Yaptığımız istişareler doğrultusunda Yönetim Kurulu olarak dergimizin E Dergi olarak yoluna devam etmesine karar verdik. Günümüzde elektronik dergilerin artık sayıları hızla artmaktadır. Basılı bir çok dergi; sponsor bulamadığından, reklam alamadığından ve yeterli aboneye sahip olamadığından kapanma durumunda... İnsanların cep telefonları ile istediği yayına ulaşması kolaylığı da e dergileri cazip kılıyor.

Geçtiğimiz sayımızda Özleşim Özel Sayımız yazarlarımız ve okurlarımızın gayreti ile okunma rekorları kırdı. Bu durum şevkimizi daha da artırdı. Derginin geniş kitlelere duyurulması için önümüzdeki günlerde gönüllü bir veya birkaç arkadaş görevlendirmek istiyoruz. Gerek yazarların ve gerekse okurların dergiyi sahiplenmeleri, gönüllü olarak tanıtımının yapılması ve okur kitlelerinin artırılması en büyük hedefimiz.

Edebi Yâd ve Sanat Akademisi sitemiz, tahminlerin çok çok üzerinde üyeye sahip. Birçok şair ve yazarlarımız her gün onlarca yazı eklemekte. Bu kişileri de dergimizin yazarları arasında görmek en büyük ar-

zumuz. Fakat kendisi bir E Dergi durumunda olan sitemizin yazarları dergimize yazı göndermede biraz isteksiz davranıyorlar. Çoğu yazarımız siteye yükledikleri yazıların dergiye çekilmesini beklemekte. Bu durumda sitenin varlığı avantaj değil bilakis dezavantaja dönüşüyor. Bu olumsuzluğu avantajla çevirmek de diğer bir hedefimizdir.

Gördüğümüz bir diğer durumda, dergimizin üst üste çıkan sayıları konulu hale gelince birçok yazar ve şair yazı göndermekten çekinmeye başladılar. Bu da normaldir. Zira dergi konuları belki üzerinde daha doğru dürüst akademik çalışmaların yapılmadığı, bilgi, araştırma, tahlil yeteneği isteyen üst düzey konulardı. Bu çekingenliği kırmak için özel sayılar yerine kısmi dosya konuları ile dozu düşürmek fikri de ortak kabulümüzdür. Bu sayede şiir, öykü, deneme gibi yazılara yer verilerek üretken şair ve yazarlarımızın eserleri rahatça dergide yer bulacaktır.

Bunlardan başka bu haliyle devam etmemiz durumunda dergi sayfaları biraz daha sadeleştirilerek, daha az resim kullanmak zarureti hâsıl olmuştur. Hatta şekil olarak yazarlarımızın fotoğrafları ve kısa bir biyografilerinin yayınlanması

da bize gelen istekler arasındadır.

Gördüğümüz bir diğer eksiklik de bu zamana kadar çıkan sayılarda görüldüğü üzere dergide kitap tanıtımı ve röportajların azlığıdır. Bu konularda mahir olan yazarlarımızı göreve çağırıyoruz. Ayrıca bu sayıdan itibaren yazar ve okurlarımızın dergi hakkındaki görüş, eleştiri, tavsiye gibi değerlendirmelerine de yer vereceğiz.

Bu sayımızda aramızdan ayrılan üç önemli şairimizi yâd etmek istedik. Hepsine rahmet diliyoruz. Ayrıca son günlerde yaşanan çocuklara karşı şiddet ve tecavüz olaylarını da lanetliyoruz. Bu tür olaylara karşı özel önlemler alınmalı, yasalar yeniden gözden geçirilmeli, pedofili başta olmak üzere toplumu tehdit eden ruh hastaları için özel programlar geliştirilmelidir.

Bu ay aynı zamanda 15 Temmuz 2016'da yaşadığımız hain FETÖ darbe girişiminin de yıl dönümü. Bu vesile ile şehitlerimizi rahmetle, gazilerimizi minnetle yâd ediyoruz. Rabbim bir daha milletimize böyle ihanetleri göstermesin.

Bundan sonra hep birlikte daha güçlü bir şekilde yolumuza devam etmek için sizleri aktif olarak aramızda görmek istiyoruz. Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

ÇOCUĞA AĞIT

Tuba KAN

Ey çocuk! Asılı kaldı bulutlarda düşlerin
Tüm kötülüğü örterdi o bahar gülüşlerin

Hani ah nerde dünyayı rengârenk karan eller
Hüzünle boyanıp sardı gök kubbeyi griler

Tazecik bir fidandın kırıp kopardılar dalından
Anlayamazdın ki saftın, duruydun sen yalandan

Artık masal anlatamam, bilirim inanmazsın
Mezar başında söylesem, ninniler avunmazsın

Neredesin çocuk nerde sükût-u halde sokaklar,
Eskiden olsaydı şendi, cıvıl cıvıldı çocuklar

Ram eyleriz biz küçüğüm, o masum bakışına
Firkatin yakar kavurur, bakmadılar yaşına

Soğuk bedeninde gördüm, insanlığın bittiğini
Özür dilerim anladım, umudun yittiğini

Tuba KAN

Genç şair 1988 yılında Adana'nın Saimbeyli ilçesinin Cumhuriyet Mahallesi'nde dünyaya geldi. İlkokul eğitimini Cumhuriyet İlkokulunda, ortaokul eğitimini Himmetli Ortaokulunda, Lise eğitimi açık liseden tamamladı. Şair halen Anadolu Üniversitesi Sağlık Kurumları İşletmeciliğinde eğitimine devam etmektedir.

Şair edebiyat hayatına şiirle başladı. Onu şiire iten en büyük etkenlerden biri babasının zamansız ölümüydü. Üç yıl yerel bir radyoda DJ'lik yaptı. İlk şiirlerini DJ'lik yaptığı radyoda dinleyicileriyle paylaştı. Daha sonra Edebiyat Sanat Akademisi adlı edebiyat sitesinde şiirleri yayımlanmaya başladı.

Şiirin yanı sıra öyküler de kaleme alan şairin 'Hiç' adlı ilk öyküsü Edebiyat Sanat Akademisinin dijital dergisinde yayımlandı. Şair edebiyat hayatına Adana'nın Kozan ilçesinde devam etmektedir.

CAHİT ZARİFOĞLU HAYATI VE ESERLERİ

Şahamettin KUZUCULAR

Hayatı:

Aslen Maraşlı olan şairin cediti kendi anılarında da belirttiği gibi Kafkasya'dan Maraş'a gelip yerleşen bir Kafkas göçmeni bir ailedir.

Cahit Zarifoğlu, 1940'da Ankara'da doğmuş Babasının hâkim olması dolayısı ile İlkokula Siverek'te başlamış Maraş ve Ankara'da ilkokulunu bitirmiştir. Babasının görevi nedeniyle sürekli yer değiştiren şair Ortaokula ise Kızılcahamam'da başlamıştır.

Liseyi ise Maraş'ta tamamlar. Kaynaklardan alınan dağınık bilgilere göre lise yıllarında güreş sporuna ilgi duymuş. Maraş Güreş Kulübüne kaydolmuştur. Lise son sınıfta ise Pilot olma sevdasına kapılmış, Türk Kuşu Kampı'na katılıp; üç ay kurs gördükten sonra C brövesini almıştır. Şair, Planörle uçarak ve motorsuz uçak kullanabilmeyi öğrenmiştir.[1] İlk şiirleri lise yıllarında iken Maraş'ta çıkmakta olan Hamle dergisinde yayımlanır. Bu yıllarda daha sonra Maveracılar olarak adlandırılacak olan pek çok şair yetişmektedir. Bunlar arasında hayatı boyunca hatta ölümünden sonra da dostlukları sürecek olan Erdem Bayazıt da vardır.

Lisede olduğu yıllar Maraş'ta, Erdem Bayazıt, Sait Zarifoğlu, Rasim Özdenören, Alâeddin Özdenören, Ali Kutlay gibi şairler bulunmaktadır. Üstelik bu kuşaktaki şairlerin Maraş'taki edebi ortamlarını besleyen Bahattin Karakoç ile kardeşi Abdurrahim Karakoç bu yıllarda popüler hale gelen Maraşlı şairler Maraş'ta çıkan dergilerde ve gazetelerde yazılarını yayımlamaktadır. Demokrasiye Hizmet, Hamle gibi yayın organlarında bir araya gelmektedirler.

Maraş Lisesi'ni arkadaşlarından üç yıl gecikmeli olarak bitirir. Erdem Bayazıt İstanbul Hukuk Fakültesinde öğrencidir ve arkadaşı Zarifoğlu'nu oraya davet etmektedir. 1961 yılında İstanbul'a gelir; Lise den sonra İstanbul Üniversitesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne kayıt yaptırarak Erdem Bayazıt'ın Eyüp'teki öğrenci evine yerleşmiştir. Zarifoğlu bu okuldan da gecikmeli olarak mezun olmuştur.

Edebiyata lise yıllarında şiir ve kompozisyonlar yazarak başlamış.

Öğrencilik yıllarında çalışarak okumak zorunda

Şahamettin KUZUCULAR

1961 yılında Sivas'ta doğdu. İlk ve ortaokul ve liseyi burada bitirdi. 1985 yılında, AÜ, DTCF Edebiyat bölümünden mezun oldu.

1991,yılında Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde Yüksek Lisansını tamamladı.

Eşref Bey Hikâyesi üzerinde Mukayeseli Bir Çalışma adlı lisans tezini verdi.

2007 ve 2008 yılları arasında sanal ortamda Özleşim şiir zevkini, şiir sistemini ve Özleşim şiir sanatı anlayışını geliştirerek, Özleşim topluluğunu kurdu.

Türk Edebiyatı ve şiir sanatına dair yazdığı çok sayıda makalesi kurucusu ve sahibi olduğu Edebiyat ve Sanat Akademisi Sitesinde ve çeşitli dergilerde yayınlanmıştır.

Halen Hatay Dört Yol da öğretmenlik yapmaktadır.

Eserleri:

Özleşim, 2008

Dört Yol, Hatay Çukurova Tarihi ve Türkmenleri" 2012

Alaçıkta Gökdelene (Roman) 2018

İlk Kurşun, (Antoloji) 2018

Eşref Bey İle Zühre Han (Halk Hikâyesi) 2018

olmasından dolayı muhtelif gazetelerde sayfa sekreteri olarak çalışmış, Üniversite öğrenimini de gecikmeli olarak tamamlamıştı. Fakat bu sıralarda sürekli olarak şiir yazmaya devam ediyordu. [2]

Rasim Özdenören, şair Erdem Beyazıt, şair Alâeddin Özdenören ile aynı sıralarda okumuştur. Öğrencilik yıllarında ilkokullarda öğretmen vekilliği, çeşitli gazete ve haftalık dergilerde musahhih ve teknik sekreterlik, bazı özel şirketlerde tercümanlık, muhasebe yardımcılığı yapmıştır.

İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Çevirmenlik yaptı. Yol Dergisi'nde musahhihlik yapar (1964). Bâb-ı Âlî'de Sabah Gazetesi'nde teknik sekreter olarak çalışır (1967) daha sonra serüvenci bir ruha sahip olan şair, Avrupa'yı otostop yaparak dolaşmayı hayal etti. Ve bu çılgın fikrini de yerine getirdi. Avrupa'nın belli başlı ülkelerini bir uçtan diğer uca gezip dolaşarak dostlar edinmişti. (1967).

Makine ve Kimya Endüstrisi Kurumu ve TRT'de çevirmen olarak çalıştı. Son olarak TRT İstanbul Radyosu'nda denetçilik yaptı. İlk şiir ve hikâyelerini K. Maraş'ta mahalli gazetelerde yayımladı. Daha sonra Sezai Karakoç'un çıkardığı dergilerde şiirlerini yayımladı. Diriliş Dergisinde çeşitli şiirleri okurlarla buluşmuştu. Sanat hayatının

bir bölümünde şiirleri Papi-rüs, Türk Dili, Yeni Dergi'de yayımlayarak sürdürmeye çalışmıştı. [3]

Otostopla Avrupa'yı dolaşacak kadar plansız ve çılgın

düşünebilen kayıkçı ve balıkçı kahvelerinde sıradan insanlarla dostluklar kurmayı seven bir kişiliğe sahip olmuştur.

Sezai Karakoç'un yayınladığı "Diriliş", Nuri Pakdil ve arkadaşlarının yayınladığı "Edebiyat", Erdem Beyazıt, Rasim Özdenören, Akif İnan ve Nazif Gürdoğan'ın kurucuları olduğu "Mavera" dergilerinde şiir ve yazıları yayımlanıyordu. Yine K. Maraş'ta "Açı" adında bir dergi çıkardı. Mavera dergisi ve Akabe Yayınlarının kurucuları arasında yer aldı. İlk romanı olan "Savaş Ritimleri" 1985'te yayınlandı.

Çeşitli gazetelerde müstear isimlerle günlük yazılar yazdı. Şiirden başka, öykü, roman, günlük, oyun ve çocuk edebiyatı alanlarında ürünler verdi.

Goethe Enstitüsü'nün dil kurslarına katılmak üzere iki defa Almanya'ya gitti. Bu sırada belli başlı Avrupa ülkelerini ve kültürlerini tanıdı. 1975'de Makine Kimya Endüstrisi Kurumu'nda mütercim olarak çalışmaya başladı. Bir grup arkadaşıyla "Mavera" dergisinin kuruluşunda ve yayınında görev aldı. Mavera Dergisi'nde şiirlerinin yanı sıra olduğu mavera iki hikâyesi ile senaryo çalışmaları ve günlükleri de yayınlandı.

1976'da TRT Genel Müdür Mütercim Sekreteri görevine atandı. Aynı kurumun değişik ünitelerinde raportör, araştırma görevlisi, uzman ve şef olarak çalıştı.

Bir grup arkadaşı ile Mavera Dergisi'ni çıkarmış, okuyucu mektuplarına verdiği cevaplarla birçok yazarın şairin yetişmesine vesile olmuştur. Zaman Gazetesi ve Mavera Dergisi'nde 'Okuyucularla' başlığıyla sohbet köşeleri düzenlemiştir. 1983'te TRT İstanbul Radyosu'nda görev alarak Radyo oyunları da yazan bir şairdir. Çocuklar için yazdığı kitaplardan biri olan "Yürek Dede ve Padişah" adlı eseriyle 1984'te Türkiye Yazarlar Birliği'nce çocuk edebiyatı dalında yılın yazarı seçildi. 1986'da ise, şairin son şiir kitabı olan "Korku ve Yakarış" yayınlanır.

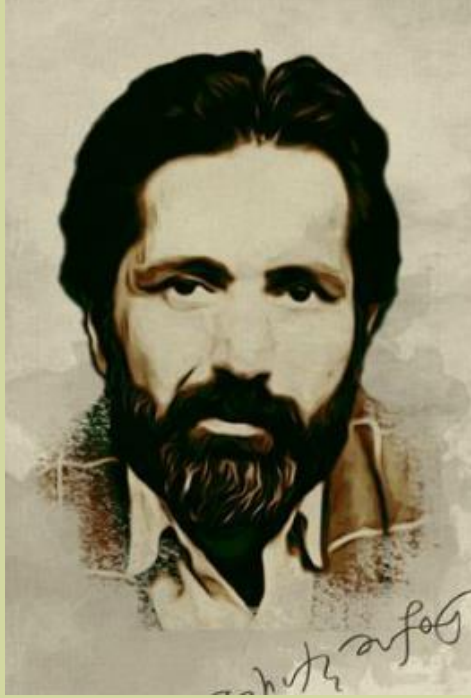
Zarifoğlu, 07 Haziran 1987'de vefat etti.[4] Mezarı İstanbul Beylerbeyi'nde Küplüce Mezarlığı'ndadır.

Edebi Kişiliği

Zarifoğlu, kendisine özgü şiiriyle tanındı. Tanındıklarının değerlendirmelerine göre İçe kapanık, dalgın, zeki ve oldukça inatçı birisidir. Zarifoğlu'nun şiiri dıştan çok içe dönük bir anlatıma yönelmiş daha ziyade ferdiyetçi bir şair özelliği göstermiştir. Buna rağmen şiirlerinde bariz bir toplumsal duyarlılık vardır. Toplumsal konuları dahi kendi iç dünyasındaki yansımalarla dile getirmiştir. "İç ürpertileriyle, hayretle başlayan şiiri metafizik ürpertiyle bilgelige ulaşır." Hikâye, roman ve günlük türünde yazdığı kitaplarında da şiirsel bir özellik bulunur. "Çocuklar için yazdığı kitaplarda fantezi ile olağanüstü gerçekler dünyası ile hayaller dünyası içiçelik gösterir."

Zarifoğlu'nun şiirleri, kapalı bir anlatıma sahip ama her dize üzerinde özenle durulmuş bir titizlik yansıtır. Dizlerdeki mesajın kapalı sembollerle ifade dilmesi bakımından Behçet Necatigil'in şiirlerini andıran bir niteliktedir. Şiirlerin de Fazıl hüsnu Dağlarca, Cemal Süreya'ya, Ece Ayhan ve Sezai Karakoç'a yakın, daha ziyade II. Yeni şiirine yatkın özellikler göstermektedir.

Şiirlerinin Alman Şair Rilke'nin şiirlerine de benzetilmesi üzerine "Rilke'yi okuma ihtiyacı hissettiğini" ifade eden şair kendine özgü üslu-

bu ve sıcak sevecen şiir dili ile dikkat çeker. Toplumsal konulara duyarlı İslamcı kesimlerin hissiyatını duyumsatan ve aktaran savaşlar, yoksulluk ve zulüm içindeki Müslümanlar için taşıdığı acıları tema olarak işleyen Afganistan' için yazdığı çok sayıda şiir olduğu için bir vakitler "Afganistan Şairi" olarak adı çıkan bir şairdir.

Cahit Zarifoğlu, Zarifoğlu, Abdurrahman Cem, Ahmet Sağlam, Vedat Can ve Adem Yaşar müstearlarını yazılarında kullandı. Kitaplarına girmemiş şiirleriyle birlikte vefatından sonra "Bütün Eserleri I"/Şiirler adı altında yayınlandı. Günlüklerini "Yaşamak" adıyla topladı.

Eserleri [5]

Şiir: İşaret Çocukları (1967), Yedi Güzel Adam

(1973), Menziller (1977), Korku ve Yakarış (1986), Gülcük (1989), Ağaç Okul (1990)

Günlük: Yaşamak (1980)

Masal ve Romanlar: İns (1974), Serçekeş (1983), Ağaçkakanlar (1983), Katırlan (1983), Yürek Dede ile Padişah (1984), Savaş Ritimleri (1985), Motorlu Kuş (1987)

Tiyatro: Sütçü İmam (1987)

Denemeler: Bir Değirmendir Bu Dünya (1987), Zengin Hayaller Peşinde (2006)

Diğer: Okuyucularla (2009), Mektuplar (2010), Cahit Zarifoğlu Şiirleri, Erdem Bayazıt Hayatı Eserleri ve Edebi Kişiliği, İsmet Özel Hayatı ve Şiirleri, Sezai Karakoç Hayatı Edebi Kişiliği Eserleri

KAYNAKLAR

- [1] İstanbul - Beylikdüzü Cahit Zarifoğlu Anadolu Lisesi, Cahit ZARİFOĞLU Kimdir?, http://mebk12.meb.gov.tr/meb_iys_dosyalar/3
- [2] (http://tr.wikipedia.org/wiki/Cahit_Zarifoglu)
- [3] <http://www.siraze.net/antoloji/cahitzarifoglu/index.htm>
- [4] <http://www.msxlabs.org/forum/edebiyat-tr/10172-cahit-zarifoglu-cahit-zarifoglu-kimdir-cahit-zarifoglu-hakkinda.html>
- [5] <http://www.antoloji.com/cahit-zarifoglu/hayati/>

CAHİT ZARİFOĞLU'NU ANLAMAK**Şakir KURTULMUŞ**

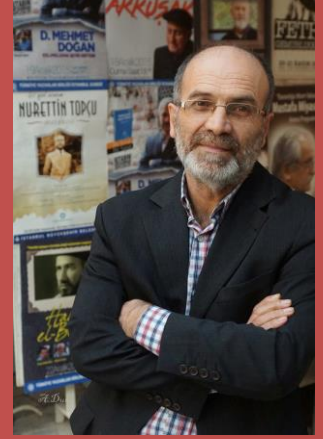
Hayatı idrak etme noktasında şiirin diğer anlatımlara göre önde gelen, en etkili bir söyleyiş olduğu bilinmektedir. Şiirle yakaladığımız biçimi, diğer sanat dallarından her hangi birinde yakalayabildiğimizi tam olarak söyleyemeyiz. Şiir bize hayatın özünü yakalama, derinlere inme imkânı veren farklı bir anlatım, değişik bir etkileşim gücüne sahiptir. Bu özelliklere haiz Cahit Zarifoğlu şiirinde hayat karşısındaki hassasiyetin, öncelikli bir tavır, hayatla olan ilişkisinin özgürce yer aldığı metinler olarak karşımıza çıktığını söyleyebiliriz. O'nun şiirini anlamaya çalışırken, düşünsel bir yaklaşımla, felsefi, ilmi, dini kuramlara yaslanıp yaslanmadığına bakmaksızın, öze, dallara değil, gövdeye odaklanmak gerekir. Orada, derinlerde var olan, etrafa geniş kollarını açarak uzanıp, dal budak serpilen şiir esasında hayatın ta kendisidir. Cahit Zarifoğlu'nun şiiri hayatın meyveleriyle dolu dolu büyüyen koca bir gövdeye sahip ağaç gibidir. Bu ağaçla yakınlığımız bize dallardaki meyveleri tanıma imkânı verdikçe, aldığımız tat daha çok ilginin doğmasına sebep olacaktır. Zarifoğlu'nun şiirine nüfuz etme, derinlerdeki sese kulak verip o güzelliği daha çok tanıma imkânı sağlayacaktır.

Zarifoğlu'nun şiirinde hayatla olan içiçelik, yakın ilişki, kendi penceresinden yansıyan bir yaşayış olarak ortaya çıkar. Yaşamak' bu bağlamda şiirle özdeşleşmiş bir eser gibi durur. Bir öykü müdür, roman mıdır, günlük ya da gezi yazılarından oluşan bir eser midir? Üzerine sanki şiirden bir giysi giydirilmiştir eserin. O'nun şiirinde öne çıkan imge zenginliğini anlama, algılama bakımından önemli veriler sunar Yaşamak.

Zarifoğlu iyi bir gözlemcidir. Doğayı iyi tanır, doğada ve insanda Yaratıcı'nın güzelliklerini gözler. Tarihe yakın olmayı önemseydiği için, şiirinde de yazısında da tarihsel serüvene atıflar yaparak ilerler. Şiir de bir bakıma tarihsel serüvenin izlerini takip eder, doğayla yaşamamanın ayrıntılarına götürdüğü gibi, şehirlere, kültürlere, geçmişe ve medeniyete de götürür, algılama hissini kamçılar.

Yedi Güzel Adam'ın tarihsel dokusu imaj bolluğu içinde en güzel saf şiirin örneği olarak gür bir biçimde durmaktadır.

Cahit Zarifoğlu'nun şiiri için anlaşılmazlığı ile ilgili öteden beri çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Söylenenler

Şakir KURTULMUŞ

18.Eylül 1958'de Eskişehir'de dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini burada tamamladı(1976).İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Doğu Dilleri Bölümü'nü bitirdi(1985).

1977 yılından bu yana çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı. Yeni Devir Gazetesi'nde uzun bir süre 'Sanat-Edebiyat' sayfası hazırladı.

1980 yılında 'Tin Yazıtları' isimli bir edebiyat dergisi yayınladı.

Kıyam, Yönelişler, Maveria, Aylık Dergi, Bursa'da Sanat Edebiyat, Edep, Türk Dili, Şiir ve İnşa, Ay Vakti, Ayine, Bir Nokta, Şehir ve Kültür, Yedi İklim, Hayal Bilgisi, Temmuz, Edebiyat Ortamı dergilerinde şiir ve yazıları yayımlandı.

Şiir:

Ah Güzel Bir Gün/Akabe Yayınları 1985(1.baskı),Çıra Yayınları 2015 (2.baskı)

Yusufun Kuyusu/Yedi İklim Yayınları 2013(1.baskı),Çıra Yayınları 2015 (2.baskı)

Ölüm ve Ayna/Yedi İklim Yayınları 2014(1.baskı), Çıra Yayınları 2015 (2.baskı)

Biyografi: Hz. Hamza (1984), Bilal-i Habesi (1984)

arasında öncelikle imaj bolluğunun şiiri gölgeleyerek, anlaşılmasını güçleştirmesi ya da dille oynaması öne çıkar. Oysa kelimeler şiirde adeta savaşıyor gibi çarpıştırılır ve bu çarpışmanın yarattığı gerilimli süreç içindedir. Dille alışık olmadığımız bir tarzda oynayarak, çarpışmanın meydana getirdiği gerilimli süreçten geçerek gelen şiir okuyucuya etkili bir müzik, etkili bir ses olarak döner ve gerilimle ilgili en küçük bir rahatsızlık hissettirmez. İşaret Çocukları ve Yedi Güzel Adam dâhil şiirlerin bütününe bakıldığında imaj bolluğu, dille adeta oynaması, kelimelerle dans etmesi şiiri algılamada sanki esas güçlükler imiş gibi nitelendirilse de esasında hiç de böyle olmadığı görülecektir. Kelimeler kendini yenileyerek adeta ana temayı daha iyi nasıl verebilirim endişesiyle konuşuyor şiirin içinde. Sık sık çarpışıyorlar birbiriyle. Ama bu çarpışmadan yara bere almadan etrafa güzel ışık parçacıkları yayan meşalelere dönüşüyorlar sonra. Bu da Cahit Zarifoğlu'nun anlamı bozmuş olsa bile kelimelerle oynayarak elde ettiği söylemin güçlü bir yansıması olarak ortaya çıkıyor. Dilin o şiirsel özü içinde gerçekleşiyor tüm bunlar. Cahit Zarifoğlu dil ve sesi kullanmadaki ayrıcalıklı ustalığı ile şiirin yapısını oluşturan bu özelliği en iyi kullanan bir şairdir.

İdeolojik söylemlerin içindemiş gibi görünmesine rağmen O, aslında bunun çok ötesinde, şiirin bildiri metnleri olmasına asla izin vermeden şair kimliğinin sorumluluklarını öne çıkarmaya çalışmıştır. Şairin ödevleri olduğu gibi şiirin de ödevleri olduğunu, şiirin omuzlarında da sorumluluklar yüklü olduğunu hatırlatır.

'Ey şair uykudan uyan ve şimşek gibi çakan şiirlerinle bütün uyuyanları kaldır. Ölen duyguları canlandır, unutulmuş görevleri hatırlat. Dikkatle bak, bir tomurcuk daha açtı, ağaçların içinde özsu boruları genişledi, balıklar suları neşelendirdi, gök gürlemeleri duyuluyor ve kış uykusuna yatan yaratıklar bile güneşli kalyaların üzerinde birikiyor. Haydi, ey şair sen de uyan ve şimşek gibi çakan şiirlerinde insanları uyandır, ölen duyguları canlandır, unutulmuş görevleri hatırlat. Bununla da kalma, uyuşup kaldığın izbeden ayrıl, insanların arasına karış ve onların öbek öbek toplandıkları ağaç diplerini, tarlaları, çölleri, yemek meclislerini, sohbet halkalarını şerefendir, insan zihinlerinden kalplerinin sokaklarından bazen bir atlı, bazen hülyalı bir aşık, bazen bir meczup, bazen bir dert kirpisi, bazen bir düş, bazen bir vaha, bazen bir yıldırım, bazen bir yumruk gibi geç, fakat hepsinde uyandırıcı ol.'

A. Nedim Özalp'la yaptığı konuşmada söylediği bu sözlerden apaçık görüldüğü gibi, şairden uyanık olmasını, yenilikçi, dikkatli ve cesur olmasını, ödevlerini idrak etmiş bir kişi olmasını istemektedir.

Cahit Zarifoğlu'nun ilk şiirleri, edebiyat dünyasında İkinci Yeni şiirinin güçlü bir biçimde yer aldığı, konuşulduğu, git gide büyüdüğü bir dönemde yayınlanır. İmgeci şiiriyle dikkatleri üzerine çeker ve İkinci Yeni şiirleri içinde hemen kendine ayrı bir yer edinir. Bu tarz, İşaret Çocukları ile başlayan diğer şiirlerde giderek olgunlaşarak büyüyen Zarifoğlu'nun kendine ait olan şiirini inşa etmeye götürür. Etrafında kendisiyle ilgili olarak söylenenlere pek dikkat etmez. Şiirini kapalı oluşuyla, imaj bolluğu ile eleştirenlere karşı da her zaman şiiri savunmaya devam eder. Kendisiyle yapılan söyleşilerin pek çoğunda bu konuyla ilgili sorular sorulmuş O da her defasında şiirinin kapalı olmadığını, ancak zor anlaşılıyor denebileceğini söylüyor.

Nazif Gürdoğan'ın Gelişme Dergisi'nde 1974 yılında yaptığı söyleşide 'hiç kimse, şu ya da bu şiiri anlamak zorunda değildir. Şiirimi bana şikâyet ediyorlar' diyor. Kendi şiirinin aslında kapalı olmadığını, zor anlaşılır olduğunu, bu zorluğun da şiirin kendisinden kaynaklandığını ve şiiri anlayabilmek için bu şiirin diline

aşına olmaları gerektiğini söylüyor.

Mehmet Nuri Yardım'ın Doğuş dergisi için yaptığı söyleşide, 'genellikle zor anlaşılır şiirler yazıyorsunuz, amacınız ne' şeklindeki sorusuna verdiği cevap ilginçtir: 'Şiir tarzım öyle. Zor anlaşılabilirlik bu şiirlerin kendisinde olmalı. Ben bir amaçla yola çıkıyorum değilim. Şu da sorulabilir, acaba zor anlaşılır şiirler mi var, yoksa zor anlayan şiir okuyucuları mı? Doğrusunu isterseniz bu tartışmaya hiç heves duymuyorum.'

Daha önceki açıklamalarında kapalı değil belki zor anlaşılır diyebiliriz diyen Zarifoğlu bu sefer zor anlaşılabilirliği da öteliyor bir bakıma. Bu zorluğu 'acaba zor anlaşılır şiirler mi var' diyerek şiirin üzerine yıkıp, şiir üzerinde yoğunlaşmayı önerdiği gibi, okuyucuya da sorumluluklarını yeniden hatırlatarak, okuyucunun da şiiri anlama noktasında ödevleri olduğunu hatırlatıyor. Bu açıklamalardan sonra da bu tartışmalara girmeye de hiç heves duymadığını not düşüyor.

Zarifoğlu'nun kapalı olarak nitelenen şiiri, için Rasim Özdenören'in söyledikleri, değerlendirmeleri de konu ile ilgili açıklamalara yardımcı olduğu için oldukça önemli: 'Bunca anlaşılmaz, kapalı ya da zor anlaşılır bulunmasına rağmen, şimdiye kadar hiçbir akıllı başında şiir okuyucusu (eleştirmen ya da okuyucu

olarak) bu şiirleri reddetmek, yok saymak cesaretini göstermemiştir. Çünkü elindeki metinler, anlaşılması zor da olsa daima değerli bir ürün olarak görünmüştür.'

Zarifoğlu ilk şiir örneğinde daha saf şiire has ses ve şiir tekniği ile yazmıştır. Bu O'nu çağdaşı şairlerinden ayıran önemli özelliklerden birisidir. Yalnız ve hüznülüdür. Yalnızlık bugünkü anlamıyla tek kalmak, hayattan soyutlanmış özel kabukları içinde yaşayan bir canlı olarak değil, bireysel argümanları şiire giydirmekle yetinmeyen, dahası bu bireyselliğin ötesindeki 'manevi'liğe yol alan bir canlılığın yalnızlığıdır O'nunki. Avrupa'yı otostop yaparak gezen şair bu dönemde o yalnızlığı doyasıya yaşadığını gördüğünüz şiirler yayınlar. İşaret Çocukları ve Yedi Güzel Adam, bireysel argüman zenginliği ile dolu, içsel söyleyişlerin, seslenişlerin yoğun olduğu kitaplardır. Bu iki kitaptan sonraki kitaplar Menziller ile

Korku ve Yakarış ise ikinci bir evreye işaret eden kitaplardır. Yeni bir şiir sürecini yansıtır. Zarifoğlu şiirinin ikinci dönemine geçişte Maveria dergisi ve orada yaptığı çalışmalarda mistik düşüncenin ve ürünlerinin gittikçe belirginleştiği ve olgunlaştığı görülür.

Olca Yazıcı'nın Türkiye Kültür Sanat Sayfası'nda yaptığı söyleşide 'Şiirlerimi genellikle ifade ettiğiniz gibi 'örtülü manalı' bulanlar çoğunlukta. Bu şiirin diline aşına olmayanların kolay kolay anlamaları mümkün değil. Biraz gayretle anlaşılabilirler. Tarzım böyle. Buna rağmen yine isabetli belirttiğiniz gibi bu kapalı anlamın gerisinde İslami bir muhteva mevcuttur. Hepsinde olmasa bile' der. Bireyciliği, yalnızlığı ile öne çıktığı görülse de şiirlerin kapalı gibi görünen imge zenginliğinin altında kendisinin de ifade ettiği gibi İslami bir ses vardır.

Şairlerin poetikası ile şiir anlayışlarını dile getirdikleri bilinmektedir. Zarifoğlu bu anlamda poetika yazmamıştır. Çeşitli gazete ve dergilerde kendisiyle yapılan konuşmalarda ve Maveria Dergisi'nde uzunca bir süre edebiyatla ilgili gençlerin ürünlerini değerlendiren 'Okuyucularla' başlığı ile yazdığı ürünlerde zaman zaman bu konuyla ilgili görüşlerini ifade etmiştir. O'nun şiir poetikasını sözünü ettiğimiz kaynaklarda bulabiliyoruz. Olca Yazıcı'yla yaptığı söyleşide şiir anlayışını şu

cümlelerle açıklar. ‘Şiir anlayışım üzerinde uzun boylu düşünmedim. Bu şekilde bir soruyla karşılaştığım zaman emin olun biraz bocalıyorum. Şunları söyleyebilirim: İlhamı inanıyorum. Şiir ilhamla yazılıyor. Buna rağmen hemen her istediğimde, her oturduğumda şiir yazarım. Bu demek değil ki her an, her saniye yazıyorum, öyle değil. Demin şunu ifade etmek istedim: Çok egzersizle şair, ilhamı bir bakıma eline geçiriyor sanki. İlhamı beklemiyor, fakat ona ihtiyaç duyduğu anda davet edebiliyor. Bu bir ustalık meselesi de olabilir.

İşaret Çocukları ve Yedi Güzel Adam’la başlayan şiir serüveninde zengin imaj bolluğu altında yatan ince söyleyişler altında bir bakıma işaret edilenlerin, gösterilen çocukların hikâyesidir. İşaret Çocuklarında gösterilen çocuklar büyümüş, Yedi Güzel Adam olmuşlardır. Yedi Güzel Adam şiirlerinde anlatılan o güzel adamların hikâyesidir. İçinde oldukları mücadele, soylu bir davanın kavgası vardır kitapta. ‘Öfkeli adamlardır, bunlar. İri gövdelerine, rüzgârlı başlarına rağmen ipince bir yürekleri vardır. Hassastırlar. Âşık olurlar... İyi gören gözler bu şiirleri okuduğunda sevgilinin zaman zaman bir kadın, zaman zaman bir manevi bir özellik olduğunu görür. Davadır sevilen. Uğruna mücadele edilen şey: İslami bir öz.’

Yedi Güzel Adam’da tam olarak yola koyulmamış olan bu güzel adamların serüveni Menziller’le devam eder. Allah ve Peygamber sevgisi bu şiirlerde daha çok öne çıkar, tasavvufi duyular hissedilir. Ardından gelen son kitap Korku ve Yakarış ise menzile doğru yol alan güzel adamların, ‘bu müminlerin vardıkları bir makamdır. Korku ve Yakarış makamı. Tam İslami deyimleriyle ‘havf ü reca’ makamı. Bütün müminler bu makamda bulunurlar. Korkarlar Allah’tan, ama aynı zamanda umarlar. Beklerler. Allah’ın af ve merhametini, lütuf ve keremini beklerler.’ (Akif İnan’ın Milli Gazete için yaptığı söyleşiden.)

Cahit Zarifoğlu’nun bu şiir çizgisini takip ettiğinizde görüldüğü gibi ilk iki kitapla ortada kapalı gibi görünen şiirlerin aslında daha sonraki iki kitaptaki şiirleri anlamaya dönük olduğu da söylenebilir. İşaret Çocukları ve Yedi Güzel Adamı okumadan, Menziller ve Korku ve Yakarış’ta anlatılanları, güzel adamların bu aşamadaki serüvenlerini anlamak, algılamak kolay olmasa gerek. Zarifoğlu güzel adamların dünyayı ihmal etmeksizin Allah ve Peygamber sevgisini öne çıkaran şiirlerde yol aldıklarını, ince yürekle riyle Allah’ın rızasını kazanmanın peşinde olduklarını söyler. Bu güzel adamların soylu mücadelesini, öfkelerini, kavgasını, aşklarını, sevgileri-

ni, hassasiyetlerini görmeden, okumadan Cahit Zarifoğlu şiirini tam olarak tanıdığımızı söyleyemeyiz. Güzel adamların öyküsü bizi Cahit Zarifoğlu’nun şiirini anlamaya götüren bir hikâyedir.

Cahit Zarifoğlu şiirine bakarken, O’nun şiir poetikasını, görüşlerini açıklarken, okuyuculara ve şaire sorumluluklarını hatırlatan uyarıcı yönüyle de şiire yüklediği ödevleri anlamamızı istediğini de düşünmeliyiz. Olcay Yazıcı’yla yaptığı söyleşide bu anlamda söylediği şu cümlelerle bitirelim yazıyı: ‘Şiir hakkın emrinde olmalı. Rıza-yı Bari’yi gözetmeli. Bunu başarmak elbette zordur. Şiir esrarlı bir saha. Oraya girince sadece Rahmani etkiler altında kalabilmek, sadece bu etkinin verimlerini şiire giydirebilmek bir nasip meselesi. Şiirin alanına nefsanî olanlar da dâhildir. Şair bunlardan kendisini koruyabildiği ölçüde korumalı. Benim bunları düşünerek yazdığım birtakım şiirleri ‘keşke yazmasaydım’ dediğim olmuştur. Mümin şair olarak da yazdıklarımın sorumlu olduğumun bilincindeyim. Yazar, yazar olarak yazdıklarından sorumludur elbet ve bunlardan da sorulacaktır. Yazmanın hangi sahada olursa olsun vebali vardır. Büyük bir mesuliyet... Yazarken pürdikkat olmalı.’ (Konuşmalar, S:94)

ŞİİRİN ZARİF OĞLU

Nuray ALPER

Cahit Zarifoğlu... 1970-80'li yılların merhamet medeniyetini inşâ eden yedi güzel adamdan biri ve dahi "Yedi Güzel Adam" kitabının müstesna sahibi. İsmiyle soyadının başlangıçta tezat duran görüntüsü, sonrasında su ve toprağın uyum dolu öyküsünü anlatır satırlara...

Sınırsız cihat aşkıyla süslenen ruhunun koridorlarını keşfe çıkarken, onun mısraa zarif dokunuşunu izler de acıyı ve letafeti yeniden yorumlarız.

İşaret Çocukları'nın ilk sayfelerinde yer alan "Hızla Akan Mızrak" bu büyüünün resmedilişi gibidir;

Sabahtır

Alkışlar gecenin

Sıcak damlaları sükûn yapılarıyla

Aydınlatır bir ucundan

Kahvaltı sofrasında çay tasını

Cahit Zarifoğlu'nda şiir, dudağı kana durak olan bir gencin telaşlı ve kesik koşusudur. Sırrına yalnızca şairinin vâkıf olduğu bir hazla acelecidir kelimeler; uçar, kabına sığmaz, dizginlenemez sevda hüviyetindedir. Okuyanın tabiatına saydam ve kırılğan bir nefes gibi düşen mısralar, kâğıtların yüreğine bir an evvel yerleştirilmesi gerektiği izlenimi sunar;

"güneşi çıkarırken toprak/bir de süsler koşturur insanoğlunun/bir günlük atını"

"koşunuz ak saçlı bulutlar/denize yakın/bir çakılın kızgın yapısında"

"rüzgâr da koşar"

"...bu koşu büyür elbet"

Nuray ALPER

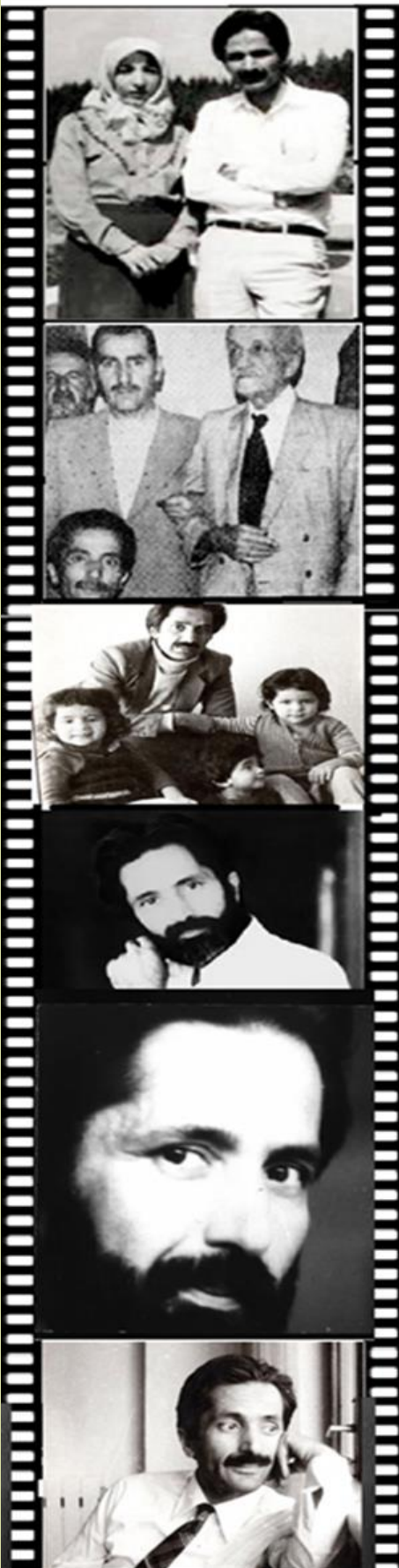
1983/Ankara. Türkiye Yazarlar Birliği üyesi olup Anadolu Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı mezunu olan Nuray Alper, Milat Gazetesi'nin köşe yazarı.

Kardelen, Genç Kardelen, AY Vakti, Şehrengiz, Mavi Yeşil, Sığınak, Mavi Çınar, Ece, Diriliş, Size, Erciyes, Filbahar, Ortanca, Edebiyat Otağı, Lâlebeli, Poyraz Edebiyat, Vaveyla, TÖRE, Berceste, Kültür Ajanda, Haber Ajanda, Aşkın E Hali, Edebiyat Bülteni dergilerinde yayımlanan çalışmalarına Afyon/Kocatepe haber-sanat gazetesinin 'İz Bırakacaklar' köşesinde, Sivastimes ve Türkiye Gazetesi'nde de yer verildi.

Ülke genelinde açılan birçok yarışmada şiir ve deneme dalında önemli dereceleri vardır.

"Önce Zambakları Çaldılar Uykularımızdan" isimli ilk kitabı Akçağ Yayınları tarafından 2010'da yayımlandı.

Dareyn isimli deneme kitabı 2016'da İncir Yayıncılık-

Nitekim 1940'ın Ankara'sında doğan şair, 1987 Haziran'ında çevirirken bakışlarını ukbaya, dünyadaki serüveninin uzun bir yürüyüşten değil de kısacık bir koşudan ibaret olduğunu söyler sevenlerine...

Anlam adı altında sunulan olanca sığılğa inat, deruni bir makamın kollarında saklanmayı, sır kalmayı tercih eder Zarifoğlu. Onun şiirinde mana, şahikaların anlaşılmaz öyküsüne, kelâmın korunaklı örtüsüne bürünmüştür. Rasim Özdenören şiirdeki katkısını tasdikle, bu hakikati şu cümlelerle özetler;

“Cahit Zarifoğlu'nun şiiri bunca anlaşılmaz, kapalı ya da zor anlaşılır bulunmasına rağmen, şimdiye kadar hiçbir aklı başında şiir okuyucusu(eleştirmen ya da okuyucu olarak) bu şiirleri reddetmek, yok saymak cesaretini gösterememiştir.”

Buna mukabil yol arkadaşlarından Akif İnan'da Zarifoğlu için “Kanaatimce Cahit'in şiiri belli bir kalıp içerisinde hemen formüle edilebilecek, anlatılabilecek bir hüviyet taşımıyor. Cahit, eski tabirle şair-i maderzat, anadan doğma şair idi” demektedir.

Form ve tarz açısından olmasa da, mistik dokuyu şiire yansıtmada noktasında Necip Fazıl ve o, aynı kulvarda değerlendirilir. Varlık ötesini yükleniş açısından üstadın devamı olarak Zarifoğlu'nun yanında Sezai Karakoç da telaffuz edilir. Cahit Zarifoğlu ile çile şairi arasındaki bağ, aynı davaya adanan kelimelerin yüklendikleri metafizik duyuşla sınırlı kalmaz üstelik. Zarifoğlu, Necip Fazıl için milat telakki edilen manevi bü-yüğü Seyyid Kasım Arvasi'nin kızı Berat hanımla evlenir ve bu evlilikten dört evladı olur. Nikâhında şahitliğini Kısakürek yapar.

Belki de üstattan gelen etkiyle Zarifoğlu'nda şiir eylemdir. Yüzünü göğe, kalbini toprağa çeviren mısralar mütemadiyen hareket hâlinindedir;

Korkuyu kapışır taşlar
Karanlık kendine çekince perdeyi
Göz hüznle odayı kapar
El uyur ve akvaryumda balık
Resmi çekilmiş nehir.

Ben Zarifoğlu'nu, yorgun bir akşamda okuduğum ve manasına vukufiyet noktasında noksan kaldığım halde bana benden çok şeyler bulduran efsununa râm olduğum “Sevmek de Yorulur” şiiriyle tanıdım. İçime sessizce anlatılan bir adam ve bir kadının öyküsünü kırgın bir güzü sever gibi sevdim. Şaire şiir, şiire şair gibi dokunan elleri vardı Zarifoğlu'nun; her defasında incecik buldum, meftun oldum;

“öptüm sonsuz gidişinden...”

ŞAİR ABDURRAHİM KARAKOÇ'UN ARDINDAN...

M. Nihat MALKOÇ

Ölümle birlikte hayatın kepenklerini kapatırız farklı bir boyuta geçene kadar... Fakat insana verilen sonsuz yaşama arzusunun elbette bir karşılığı vardır ötelerde. Lezzetleri acılaştıran ölüm, en büyük adalettir aslında... Zira hiç kimseyi ıskalamaz. Makamımız, mevkiimiz, şöhretimiz, zenginliğimiz her ne olursa olsun o, vakti gelince mutlaka uğrar kapımıza. Efendi-köle ayrımı yapmaz. Ölen kişi bir yanımızı da alır götürür beraberinde, ortak hatıralar toprağa taşınır bir anlamda. Dünyadaki kişi, ölen dostuyla birlikte ortak paylaşımlarını da toprağa gömmenin derin acısını ve sızısını yüreğinin derinliklerinde hisseder. Bu durum, geride kalanların acısının katmerleşmesi neticesini de beraberinde getirir.

Ölüm, diriler için bir ayna hükmündedir. Ölümlere üzülmemiz biraz da kendi akıbetimizi bu aynada görmüş olmamızdandır. Bu trajik merasimlerde fani yanımızla yüzleşiriz. Aslında hayata maddi pencereden baktığımız için ölüm karşısında vaveylâlar koparıyoruz. Oysa ölüm dediğimiz şey, ölümsüzlük kapısının eşigidir. Mevlâna'nın "Ölümümüzden sonra mezarımızı yerde aramayınız. Bizim mezarımız ariflerin gönüllerindedir..." deyişi, ölümle manevî anlamda ölümsüzlüğe kavuştuğumuzun işaretidir. Ölümden kaçış mümkün olmadığına göre onu bütün hücrelerimizle özümsemeliyiz.

Ölüm ölmüyor, bu kutlu kervan sürüp gidiyor. Görünen o ki ahiret sabahına kadar da bu yol ve bu yolun yolcuları hep var olacaklar. Yakın ve uzak çevremizde hemen her gün birilerinin ölümü, bizi ölüm konusunda düşünmeye, bu hususta tefekkür etmeye zorluyor.

Bir gönül insanını daha ebediyete uğurladık. Bir can daha vuslata erdi. Mütevazı kimliğiyle ve gür sesiyle adından söz ettiren şair Abdurrahim Karakoç'u kaybettik. Aslında gerçekte kaybedilen bir şey de yok, o sadece tebdil-i mekân ederek en sevgiliye kavuştu.

Türk halk şiirinin, adından sıkça söz ettiren en gür seslerinden biri olan üstat Abdurrahim Karakoç, 7 Nisan 1932'de Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesine bağlı Cela köyünde dünyaya gelmişti. Babası Ümmet, İstiklal Savaşı gazilerindendi. Karakoç, ailenin beş erkek çocuğunun ikincisiydi. İlkokulu köyünde bitiren Karakoç, eğitimine devam edememiştir. Çünkü o zamanki mevcut şartlar bugünle kıyaslanamayacak kadar kötüydü.

M. Nihat MALKOÇ

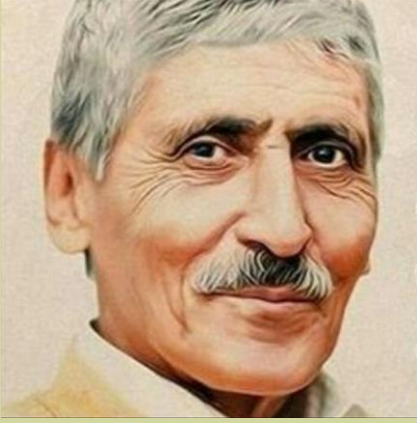
1 Haziran 1970 tarihinde Trabzon'un Köprübaşı ilçesine bağlı Gündoğan Köyü'nde doğdu.

İlkokulu komşu köy olan Güneşli Köyü'nde okudu. Orta ve lise öğrenimini Köprübaşı Lisesi'nde tamamladı. KTÜ/Fatih Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümü'nü kazandı. 1992 yılında okulu bitirdi.

Türk Edebiyatı, Türk Dili, Bizim Çocuk, Çınar, Bizim Azerbaycan, Anadolu'nun Sesi, Üniversitelinin Sesi, Türkiye, Bizim Okul, Şenliğin Sesi, İnsanlığa Çağrı, Yeni Sesleniş, Gençliğin Sesi gibi dergilerde; Türk Sesi, Demokrat Gümüşhane, Kuşak-kaya, Ortadoğu, Yeni Mesaj, Hergün, Candaş, Edebiyat, Bolu Üçtepe, Akçaabat Yeni Haber, Karadeniz Olay, Hizmet gibi gazetelerde yıllardan beri deneme, makale, fıkra ve şiirler yazmaktadır. "Bizim Okul" isimli kültür, sanat ve edebiyat dergisinin Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yaptı. Kültürel organizasyonların çoğunda aktif olarak görev aldı.

Karadeniz Yazarlar Birliği kurucularındandır. Halen bu birliğin üyesidir. Birçok yarışmada ödüller aldı.

İkisi kız, biri erkek olmak üzere üç çocuk babasıdır.

Karakoç ailesi şiire adanan insanlarla doludur. “Şairlik bu ailede irsiydi” dersek sanırım yanılmış olmayız. Zira şairin dedesi Karakoçoğulları sülalesine mensup “Balı Faki” olarak tanınan Mehmet Efendi bu ailenin şair ruhlu insanların ilkidir. Okuma yazmayı sonradan öğrenen baba Ümmet Karakoç da dâhil olmak üzere, aile fertlerinin hemen hepsinin şiirle bir şekilde ilişkisi vardır. Fakat ülke genelinde şöhret kazanan ve şiirleri geniş kitlelerce okunan isimler olarak Abdurrahim Karakoç’la, ağabeyi Bahaettin Karakoç’u görüyoruz. Soyadı benzerliği olmasına rağmen Sezai Karakoç’la herhangi bir akrabalık ilişkileri yoktur.

Türk halk şiirinin köşe taşlarından biri olan, şiir alanında güzel örnekler bırakan Abdurrahim Karakoç, bir konuşmasında hayatına dair ayrıntıları şöyle dile getirmiştir:

“Ebedî kudretin tek sahibinden alınan emir üzerine 1932 yılında dünyaya gelmişim. Çocukluğum şöyle-böyle geçti. Kıt imkânlarla, kıtlık yıllarına rağmen hâlâ o günleri özlerim. Birçok kimseye o yılları anlatsam, 'Özlenecek neresi

var?’ diyebilirler, amma ben hep çocukluk yıllarımı sevdim. Şiir yazmaya küçük yaşlarda başladım. Zaten bizim oralarda her genç, şiir yazar. Bu tutku başka bir meşgalenin veya işin olmayışından kaynaklanıyor gibime geliyor. Ben de avareydim, boşluğumu şiirle doldurmaya çalıştım. Benimle şiire başlayanlar yalnızlıktan, yarımsızlıktan dökülüp gittiler. Bana gelince: Sağ olsunlar, iktidarların ve muhalefetin irikiyim politikacıları, ihtilal cuntacıları, 'bilimsel' cüppeliler, entelektüel züppeler, millî soyguncular, sosyete parazitleri, sermaye sülükleri, zulüm-işkence makineleri, adalet katleden hukukçular, dalkavuklar, üçkâğıtçılar v.s. hep bana yardımcı oldular. Şiir malzememi veren onlar, öfkemi bileyen onlar oldular. Yardımlarını inkâr etmiyorum, fakat teşekkür de etmiyorum. Dinsizlerin değil, din düşmanlarının, yani İslâm düşmanlarının da az yardımı olmadı. Bir bakıma dinî duygularımın kuvvetlenmesine vesile oldular.”

Merhum Abdurrahim Karakoç, Anadolu insanının sesi ve yüreği. Bu güzel coğrafyanın vicdanı onda atıyordu. Acıları, hüznüleri, sevdaları Anadolu insanıyla müşterekti. O, baştan ayağa kadar her şeyiyle yerliydi, bizimdi, bizdendi. Hiçbir zaman geçici bir heves uğruna ecnebi akımlardan etkilenmedi. Zamana uyup politik davranmadı. Mevlana’nın tabiriyle olduğu gibi göründü, görüldüğü gibi de oldu. Bu samimi durumu sayesinde hep sevildi, sayıldı ve hürmet gördü. Fakat her insan gibi onu da sevmeyenler ve fikrine saygı duymayanlar da vardı. Zaten herkesin sevdiği insan olmak ne mümkündür, ne de gereklidir.

Karakoç’un halk tarzındaki şiirlerine tamamen millî ve İslami renkler hâkimdi. O şiiriyle bir çeşit tebliğ vazifesini de görüyordu. Zira düşüncelerini şiirine başarıyla yansıtıyordu. Halkımız onu daha çok, Musa Eroğlu’nun bestelediği “Mihriban” şiiriyle tanısa da o, duygu ve fikir yoğunluğu bakımından bunun çok daha fevkinde şiirler kaleme almıştır. Fakat sığığımızın bir yansıması olarak ona “Mihriban Türküsünün Şairi” der geçeriz.

Merhum Abdurrahim Karakoç şuurlu bir Türk milliyetçisiydi. Fakat o hiçbir zaman ırkçılığa meyletmedi. Türk-İslam ülküsünü en iyi idrak eden vatan sevdalılarından biriydi kendisi... Onun düşüncesini ve hayata bakış açısını öğrenmek isteyenlerin oğlunun adını öğrenmeleri bile yeterlidir. O, oğluna “Türk İslam” adını koyacak kadar bu davaya yürekten sevdalı biriydi. 1990 öncesinde Türk kökenli milletlerin Rus ve Çin zulmü altında yaşaması, onu derinden üzmüştü. Bu derin üzüntünün akislerini şu mısralarında görmek mümkündür:

“Bilir misin gardaş Türk illerinde
Havada yıldızlar dağda kar üşür
Tutsak soydaşların türkülerinde
Dört mevsim ötede bir bahar üşür

Ezanlar buz tutmuş minarelerde
Yaylalar dermiş ki töremiz nerde
Yolların hasretle bittiği yerde
Her dağ yamacında bir mezar üşür

Ses verir aktıkça ağlarcasına
Göl olur gözyaşı gönül tasına
Her sabah kuşların uyanmasına
Her köyün bağrında bir pınar üşür

Kara pas bağlamış ozan dilleri
Ayıya in olmuş Bozkurt illeri
Ulu Tanrısına açmış kolları
Kökü Türklük olan bir çınar üşür”

O, halk şiirimizin yaşayan tartışmasız en büyük üstatlarından biriydi. Fakat geleneksel halk şairleri gibi saz çalıp söylemezdi. Modern şiire yönelişin yaygın olduğu günümüzde halk şiirine ve onun milli ölçüsü olan heceye nefes aldırmasıdır. Geleneksel şiirin kalıplaşmış imgelerinin yanında, şiirimize dil değmemiş imgeler ve özgün söyleyişler kazandırmıştır. Halk şiirinin konu ve tema dağarcığını zenginleştirmiştir. O, Türkçenin doğru ve yerinde kullanımı konusunda çok hassastı; kullandığı kelimeleri adeta kanatlandıran, onlara hayat veren ince bir dil işçisiydi. Bazı şiirlerinde Karacaoğlu gibi sevdalara tutunurken, bazı şiirlerinde de Yunus Emre gibi sevgiyi ve uhrevî hissiyatı bayraklaştırdı. Çoğu kere de Şair Eşref gibi açtı ağzını yumdu gözünü; fakat hicvederken bile edep dairesinden çıkmamak için gayret etti. Çünkü onun engin ruhunun

beslendiği kaynaklar buna müsaade etmiyordu.

Usta şair Abdurrahim Karakoç'un şiirlerinde hiciv apayrı bir yer teşkil eder. Onun şiirlerinde nükte, hiciv ve ironi başköşede oturur. Usta işi şiirlerinin çoğunda bu hiciv havasını soluruz. Abdurrahim Karakoç, tabir caizse günümüzün Dada-ıloğlu'suydu. En az onun kadar cesur ve yiğitti. Hele söz konusu “millet, memleket, İslam” gibi milli ve manevî değerler olduğunda yerinde duramazdı; hemen rengini belli eder, tavrını kararlı bir biçimde koyardı.

Kalemini bir kılıç gibi kulla-

nan merhum Karakoç'u en çok üzen kesim, memleketin kaymağını yiyip de bu ülke için hiçbir şey yapmayanlardır. Onların pişkinliğine tahammül edemez. Şiirlerinde en büyük hedef tahtası onlardır. Çünkü onlar yetim hakkı yerken bile küstahlıklarını sergilemekten hiç utanmazlar. Şair, her fırsatta onları eleştirir, fırsat kollayarak sözü gedğine oturtur:

“Devletliler çıkıp devlete kondu
Büyük putlar büyük servete kondu
Hak, hukuk, insanlık sepete kondu
Kaç melekten korkup kaçtık sayamam

Karakoç, “Vur Emri” isimli kitabına aldığı şiirinde

“Kör dünyanın göbeğine
Hak yol İslâm yazacağız
Kuşların göz bebeğine
Hak yol İslâm yazacağız”

diyecek kadar İslam'a sadık bir memleket evladıydı. Aynı şiirin devamında;

“Herkes duyacak, bilecek
Saklanmaz gayri bu gerçek
Yaprak yaprak, çiçek çiçek
Hak yol İslâm yazacağız.”

diye kararlılıkla devam ediyordu sözlerine. Zira o, özü sözü bir insandı; dürüsttü, mertti. O; hileyi, hurdayı, üçkağıtçılığı ve aldatmayı bilmezdi. Onun takıyyeyle de işi yoktu. Namık Kemal'in “Bâisi şekva bize hüzn-i umumîdir Kemal! Kendi derdi gönlünün billâh gelmez yâdına” beyti sanki Karakoç için söylenmişti. Zira o, şahsî dertlerini hiçbir zaman

memleket meselelerinin önüne koymazdı. Her işte Allah rızasını gözetir, hayatını tevhit temeline oturturdu. Bir ara çok kısa süre de olsa politikaya giren şair, bu kulvarda aradığını bulamamış, politikayı baş üstünde tuttuğu değerlerle bağdaştıramamıştır. Politik macerasının kısa sürmesi hakkında kendisine soru soranlara o şu cevabı vermiştir: “Allah rızası için girmiştim, Allah rızası için ayrıldım”

Merhum Karakoç, bir ömür boyunca âleme maskara olmamak için rızkı peşinde koşsa da

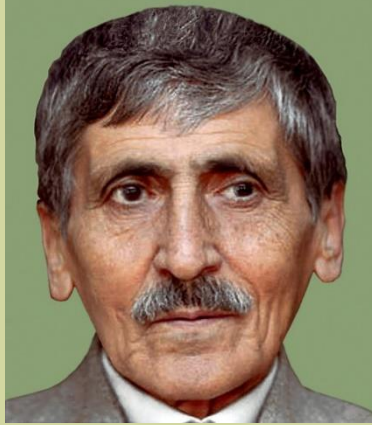
dünyaya mal biriktirmek için gelmediğinin bilincindeydi. O, kanaatle oturduğu sofradan hep şükürle kalktı. Allah'a layık kul olmak için gayret etti. Kimseyle şahsî meselesi olmadı, zira meseleleri milletin dertlerine şamildi. Dünyadan göçünce arkasında ne katlar, ne de yatlar bıraktı. Fakat kat ve yat sahiplerinin esamisi okunmazken onun sevenleri milyonlarla ifade edilir oldu. O, mirasını ve sermayesini şu dizelerde dile getirmektedir:

“Ne payem oldu, ne sayem
En doğruya varmak gayem
Düşüncemdir tek sermayem
Alan yoktur satamadım”

Merhum şair Abdurrahim Karakoç, ardında birçok ölümsüz eser bırakarak her fâni gibi bu imtihan dünyasından ayrıldı. Eserleri arasında “Hasan'a Mektuplar (1965), Hasan'a Mektuplar ve Haberler Bülteni (1967), El Kulakta (1969), Bütün Şiirleri (1973), Vur Emri (1975), Kan Yazısı (1978), Şiirler (1981), Suları İslatamadım (1988), Dosta Doğru (1988), Gökçekimi (1991), Yasaklı Rüyalar (şiir), Akıl Karaya Vurdu (şiir)” sayılabilir. Onun “Düşünce Yazıları (makaleler-1990)”, “Beşinci Mevsim (1990)”, “Çobandan Mektuplar (deneme)” adında fikir yazılarından oluşan düzyazı türünde kitapları da bulunuyordu.

Aramızdan ayrılan Karakoç, hafızalarımızda şair kimliğiyle yer alsa da, o aynı zamanda güçlü bir yazardı, milletin mutluluklarıyla mutlu olan, dertleriyle de dertlenen bir dü-

şünce ve dava adamıydı. Uzun yıllar boyunca gazetecilik yapmış, Yeni Düşünce ve Vakit gibi birçok gazetede köşe yazmıştı. O, bir zamanlar Ülkücü dünya görüşünün yayın organı olan haftalık Yeni Düşünce gazetesinde ses getiren yazılara imza

atıyor, gündemi belirliyordu.

Şair Karakoç, son nefesine kadar dik ve asil duruşunu bozmamıştır. Her zamanda ve her zeminde doğru bildiklerini söylemekle kalmamış, o gür sesiyle adeta haykırmıştır.

Merhum şair Abdurrahim Karakoç “Size Bıraktım” başlıklı şiirini sanki bize veda eder gibi hüzünlü, biraz da sitemli bir dille yazmıştır:

Talıpli değilim şöhrete, şana,
Makamı, rütbeyi yük etmem cana
Dostluk, sevgi, şefkat yetişir bana,
Dövüşü, kavgayı size bıraktım

Çokta değil, hakta buldum huzuru,
İstedğim alın teri, göz nuru
Benliği, kibiri, iğrenç gururu
Faizi, bankayı size bıraktım.

Hiç biriniz telaş etmesin boşa
Doyacak gözünüz toprağa, taş

Beni inancımla koyun baş başa
Topyekûn dünyayı size bıraktım

“Sarı saçlarına deli gönlümü
Bağlamışım, çözülmüyor Mihriban
Ayrılıktan zor belleme ölümü
Görmeyince sezilmiyor Mihriban”

diye başlayan o ölümsüz türkünün sözlerinin sahibi Abdurrahim Karakoç artık aramızda değil... O, her fâni gibi, can emanetini çok sevdiği Hakk'a huzurla teslim etti. Fakat o, düşünce ve duygularıyla hep içimizde yaşayacak. Çünkü kişiler ölse de, düşünceler halka halka sonsuza dek yaşama-ya devam eder.

Her doğan gün aslında ömür ağacından kopan bir yapraktır. Merhum Karakoç, bunu en iyi anlayan insanlardan biriydi.

“Bir el yapar, bin el bozar
Gün alçalır, gölge uzar
Önü kundak, sonu mezar
Her yarış ecele doğru.”

ifadeleri bu görüşümüzü doğrular içeriktedir.

Türk-İslam ülküsünün yılmaz savunucusu Karakoç'a Allah'tan rahmet diliyorum. Ruh-u şad olsun. Sözlerimi onun hayat felsefesini dile getiren bir dörtlülüğüyle bitiriyorum:

“Ben milletin uğruna adamışım kendimi
Bir doğrunun imanı, bin eğriyi düzeltir,
Zulüm Azrail olsa, hep Hakk'ı tutacağım
Mukaddes davalarda ölüm bile güzeldir.”

ABDURRAHİM KARAKOÇ

Ozan Mizani (Taner Karataş)

Bir ömürü şeref ile bitirdi
İşte Abdürrahim, işte Karakoç
Dostlar omuzuna aldı götürdü
İşte Abdürrahim, işte Karakoç

Feleğin engeli kesti yolunu
Döktü yaprağını, kırdı dalını
Arı oldu, bizler derdik balını
İşte Abdürrahim, işte Karakoç

Yazılmış alnına, böyleymiş yazı
Giderken gönlüme bıraktı sızı
Sendin meclislerin sohbeti, sazı
İşte Abdürrahim, işte Karakoç

Allah'ım affetsin taksiratını
Yazan kalem böyle yazmış bahtını
Mekânın eylesin cennet katını
İşte Abdürrahim, işte Karakoç

Mizani, ustaya hürmetim vardı
Hüzün bulutları başımı sardı
İnsanlık adına kendini yordu
İşte Abdürrahim, işte Karakoç

Taner KARATAŞ/Ozan Mizani

1965 yılında Çıldır'ın Yukarıcanbaz köyünde doğdu. İlköğrenimini köyünde, ortaöğrenimini İstanbul'da tamamladı. Köylerine gelip giden âşıkların etkisiyle âşıklık geleneğine ve şiire küçük yaşlarda ilgi duydu. Lise yıllarında âşıklık geleneğine ait kitaplar okuyarak kendini geliştirdi. Yöredeki birçok âşık ağzı anlatıyı babası ve amcasından öğrendi. 20 yaşından sonra şiir yazmaya başladı.

Ozan Mizani, Kuzeydoğu Anadolu âşıklık geleneğinin önemli isimlerinden Çıldırılı Âşık Şenliği babayı kendisine usta kabul etmektedir. Şiirdeki gelişiminde Orhan Bahçivan'ın etkisi oldu. Mahlasını da ondan aldı.

Şiirlerinde değişik konuları işleyen Ozan Mizani birçok etkinliklere katıldı, düzenledi ve yönetti. Gazi Üniversitesi Edebiyat öğrencilerinden Emircan Demir tarafından hakkında bi-tirme tezi hazırlandı.

Şiir Kitapları:

Deryadan Damlaya 1 (Şenlikli Yürekler) 2013

Deryadan Damlaya 2 (Anadolu'm) 2014

Saatimi Sevgiye Kurdum 2016

VEFANIN KADİM DURUŞUNDA ABDURRAHİM KARAKOÇ

Mehtap ALTAN

Sanat ve ego, insanı çıktığı yolculukta ya yalnız bırakır ya da erdemden bir anavatan oluşturup bir sevgi ordusu kurmasına vesile olur.

Sevgi, saygının gölgesi olmadan soluk alamayan erdem zincirinin en önemli halkasıdır. Sanatın insanın içindeki hazinenin tozunu almasına ya da o tozu kat kat bereketlendirmesine vesile olan da egodur! Çok az insan vardır; hem sanatının zirvesinde olan hem de nefsinin kalesine bekçi olmayan!

Halk şiirine getirdiği zengin ifade ve yenilikler ile ismini duyuran, Anadolu'nun kokusunu yüreğinin kokusu ile kan kardeş eden, içindeki dünyada heceden bir ülke kuran, atılan bir adıma bin adımla cevap veren, "Üstat" kelimesinin her harfini hak eden, vicdanın toprak kokulu adamıydı o...

Abdurrahim Karakoç, sanatın ego karmaşasında hiçbir zaman yer almadı. Onu anlatmak için ne derin bir inceleme yazısı, ne bir makale ve ne de şiirin teknik sınırlarına girip onun şiir dilinden bahsedeceğim. Ben onu "kalbi kalbimize benzeyen insan sanatçı!" cümlesinin içindeki, vefa şerbeti ile yıkanmış bir anı ile yâd edeceğim.

Vefatından bir yıl önce onunla edebî söyleşi yapma şansına sahip olmam biliyorum ki edebiyat için çıktığım zorlu yoldaki en önemli sınavımdı. O dönem bir dergide ve bir sitede üstlenmiş olduğum bir görev de yoktu. Yani çatısızdı çalışmalarım! Ki etiket ve çatı, edebiyat ortamında öksüz olmamanızı sağlayan -öz mü üvey mi bilinmez- bir garip kucaklayıştır aslında. İşte böyle bir konumda size sanatının zirvesindeki bir insan, sonsuz bir kredi sunuyorsa; duruyor, düşünüyor ve görüyorsunuz o an mütevazı olmanın bir sanatçının üzerinde mukaddes bir hırka olduğunu. Ve o hırkayı ancak; edebî yağmurların kutsal kokusunda saklı olan birlik ve tevazu bereketini kuşanabilenlerin giyebileceğini biliyorsunuz.

Mehtap ALTAN

1973'de Kayseri'de doğdu. 1995 yılı Haziran ayında Bizim Gençlik Yayınlarından "Beyaz Ağıt" adlı şiir kitabı çıktı. Anadolu Üniversitesi AÖF Halkla İlişkiler Bölümü mezunu.

Çeşitli şiir antolojilerinde şiirleri yayınlandı. Şiir, nesir, kitap tanıtım yazıları ve söyleşileri edebiyat dergilerinde zaman zaman yayınlanmaktadır...

Çok değerli şair, yazar ve sanatçılar ile edebî söyleşiler yapmakta. Yaptığı edebî söyleşiler sayesinde edebiyatın insan hayatına kattığı o mistik ve kutsal manayı soru/cevap bahçesinde büyütme.

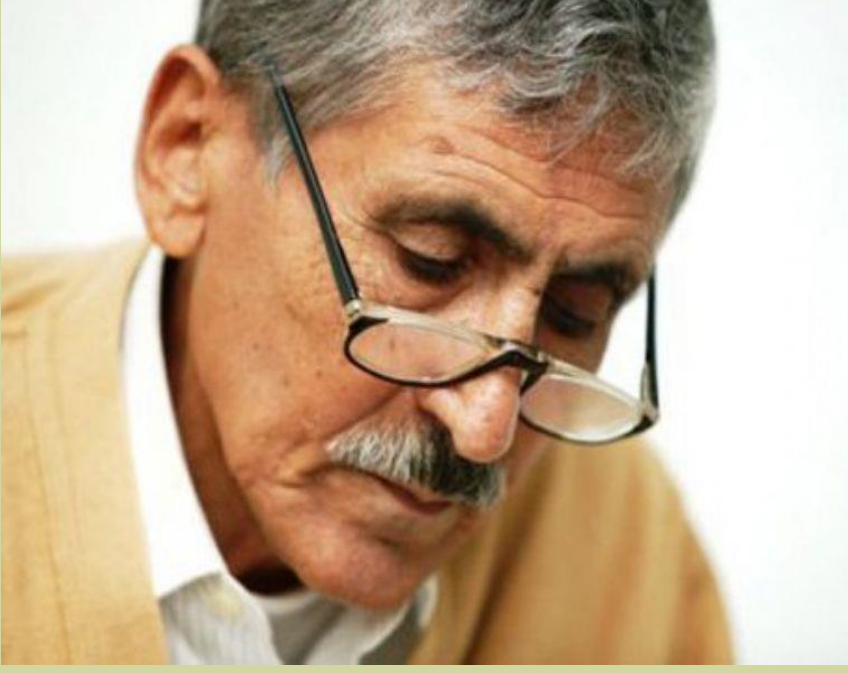
Kitapları:

Beyaz Ağıt /Şiir /Gençlik Yayınları /1995

Çivi /Şiir/Ferfir Yay./ 2013

İmgenar Sokağı/ Öykü/ Profil Kitap/ 2015

Def / Deneme/ Profi Kitap / 2016

Düşünüyorum da yapacağımız söyleşiyi zaman zorlaştırdıkça, karşımdaki Üstat şartlara kafa tutan sevgi dolu yanı ile ne kadar da yer kazanmıştı yüreğimde. En önemli engel onunla mail üzerinden söyleşi yapacak olmamdı. Geçirdiği minik bir kaza sonucu kolu kırılan ve alçıya alınan Üstat, bilgi-

sayar ortamını da çok sevmiyordu. Ve ben sıcacık davetine rağmen Ankara'ya gidecek durumda da değildim o dönem.

Sahi! Ne olacaktı?..

Aklımın ucundan geçmeyen şey olmuştu. Üstat, tek eliyle daktilosundan cevaplamıştı sorularımı. Böyle bir şey olabilir miydi? Vefanın kadim duruşu edebiyata vurgun yüreğime sanki cesaret çiçekleri ekiyordu tek tek. Adı olmayan, sanı olmayan, edebiyata âşık bir karıncaydım onun karşısında. Ve o, gölgeme sakladığım sırrı görmüştü. “Sana inanıyorum evlat. Sabır, ter, erdem ve duadır başarının anahtarı. Devam et yol uzun olacak...” derken yolculuğum boyunca bu cümlelerin bana cesaret vereceğini hiç düşünmemiştim.

“Lambada titreyen alev üşüyor”, “Doğmaya gayret et doğmaya bebek /Sonra geç kalırsın yağmaya bebek”, “Kalıplar gerçeği göstermez belki / Gönül perdeleri sökülsün de

gör. “Ben karanlığı hiç sevmem ey can/Vaktin her saatinde/Her zaman/Ağaran şafak ol...” dizelerinin şairi, edebî söyleşilerimin en zor basamağında bana kendi kanadından bir parça verip “hadi en edebî yıldıza göz kırp demişti sanki!..” Ve ben o günden sonra yaptığım her söyleşide bir edebî yıldızın bindallısını giyerek emeğimin elinden tuttuğunu bilirim!..

Söyleşimiz bitmiş, bir daktilonun sadık tozlarının arasında, üstadın parmaklarına sinen şiir kokusuyla hemhal olmuş harika bir söyleşi çıkmıştı ortaya. İçimdeki ses “Vefa, mütevazılık ve fedakârlık tüten bu ocakta insanı topraklara yağan yağmurun kaybettiği bir şey oldu mu?” dedi? Hayır! Sert rüzgârların esişine karşı koyan kırık bir dalın, ağacın gövdesinden ge-

len “kök” felsefesi çılgınlığına kocaman bir tanımdı bu.

Abdürrahim Karakoç ülkem topraklarının kokusunu üzerinde “yük” gibi taşımayan nadir sanatçılardan biriydi! Söyleşimizin bir yerinde şu cümleleri kurmuştu:

“Koyak demişsiniz. Aklım yaylalara gitti. O yeşil dağ iklimindeki renk cümbüşlerinin oynadığı koyaklara. Duygularımın yeşerdiği şiirlerimin şekillendiği vadilere...” Üstat, ruhunu o dağ ikliminde göveren renklerle işliyordu belli. Ki bir başka rengi Anadolu kokusunun ona kattığı zenginlikle emzirecek kadar değerli bir halk sanatçısıydı o...

“İ n s a n / l ı k yok! Allah var...” dediğim bir dönemin kahramanı olan Üstat, mekânın cennet olsun...

ABDURRAHİM KARAKOÇ'UN DÜŞÜNCE YAZILARI

Nihat ÖRS

“Ben inandığımı yaşar, inandığımı yazarım.” cümlesi kendini anlatan ve bir gönül eri olan Abdurrahim Karakoç, seksen yıllık ömründe doğru olduğuna inandığı düşüncelerini gerek şiirleriyle gerekse düşünce yazılarıyla anlattı.

Anadolu'nun duygu dünyasının en güzel insanların yetiştiği yerlerden biri olan Maraş'ın Elbistan İlçesinin Ekinözü köyünde küçük yaşlarda şiirle başladığı yazı hayatının ardından yazdığı Anadolu kokan şiirler, onu Türkiye'nin en sevilen şairleri arasında olmasını sağladı.

Katıksız bir inanç, bağrında yetiştiği toprağa sadakat, ekmeğini yediği vatana hizmet etme aşkı, damarlarında dolaşan tarih ve kültür harcı, Karakoç'ta aynı zamanda ülkesinde olup bitenlere kafa yoran bir şuur oluşturdu. Yerine göre hiciv yerine göre duygu yerine göre fikir ağırlıklı şiirlerinin yanı sıra 1985 yılından vefatına kadar çeşitli gazetelerde köşe yazarlığı yaptı. Vefatından kırk gün önce yazdığı yazıda rahatsızlığından dolayı yazı yazamadığını söylerken gündemi takip etmekten de geri durmamış ve “Sağlığım bozulmuştu, şamatalı günleri değerlendirme imkânım olmadı... Elhamdülillah biraz olsun düzeldim sayılır...” ifadesini kullanmıştı.

Abdurrahim Karakoç'un şiirleri üzerine yapılmış değerlendirme yazılarının onun duygu dünyasının anlaşılmasındaki katkısı hiç şüphesiz çok büyük. 1985'ten bu tarafa köşe yazıları ile de basın dünyasında kendine bir yer edinmiş olan Karakoç'un düşünce yazıları üzerine bir değerlendirme denemesi diyebileceğimiz bu yazı, onun günlük olaylara bakışındaki fikri temellerinin anlaşılmasına küçük bir katkı sağlayacağı umuyorum. Onun “Düşünce Yazıları” adıyla Yeni Düşünce Yayınları'ndan kitaplaştırılarak yayınlanan 86-90 arası yazdığı köşe yazıları Karakoç'un hem düşünce dünyasını anlamak hem de o döneme ait tespitlerini paylaşmak onu daha iyi anlamaya vesile olacaktır.

Karakoç'un gazetelerde köşe yazısı yazmaya başladığı dönemlerin Türkiye'si 80 ihtilalinin izlerini üzerinden atmaya çalışan, sivilleşme sancılarının yaşandığı, sosyal ve kültürel anlamda büyük değişikliklerin yaşandığı, sol, sağ çatışmasının ideolojik anlamda devam ettiği bir dönem. 68 kuşağından sonra ortaya çıkan 80 kuşağının devletle

Nihat ÖRS

1971' de Tokat'ın Erbaa ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini burada tamamladıktan sonra 19 Mayıs Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği bölümünü 1993 yılında bitirdi.

Edirne'de askerlik görevini tamamladı. Sakarya ve Vezirköprü'de çalıştıktan sonra halen Çorum'da Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak görev yapmaktadır.

Yazı hayatına ağırlıklı olarak dergilerde yayınlanan yazıları ile başladı. Aşkın e Hali, Dil ve Edebiyat Dergisi, Edebiyat ve Sanat Akademisi E Dergi gibi yayın organlarında şiir, makale ve inceleme yazıları yayınlandı.

Aşkın e Hali, Dil ve Edebiyat Dergisi Yayın Kurullarında yer aldı. Rıfat Ilgaz'ın "Pijamalılar" adlı romanını tiyatroya uyarlayıp sahneledi. Sivil Toplum faaliyetlerinde de aktif görevi bulunmakta olan Nihat Örs evli ve iki çocuk babasıdır.

ve halkla olan ilişkilerinin netleşmediği bir dönem. Bu dönemi daha iyi anlayabilmek için 80-90 arası olan bazı olayları hatırlamakta fayda var.

1980-Askeri darbe oldu. İran-Irak savaşı başladı. 24 Ocak Kararları olarak anılan ve daha önce IMF'nin istekleri doğrultusunda hazırlanan program tekrar uygulanmaya konuldu.

1981-Bülent Ersoy kadın oldu. 5 yıl sonra Yargıtay erkek olduğuna karar verdi. Abdi İpekçi'nin katili M. A. Ağca Papa'yı vurdu. Geride birçok orta sınıf bankerzede bırakan Banker Faciası yaşandı. Yüksek Öğrenim Yasası çıktı. Okullarda, çıkarılan kılık-kıyafet yönetmeliğiyle sakal ve başörtü yasaklandı.

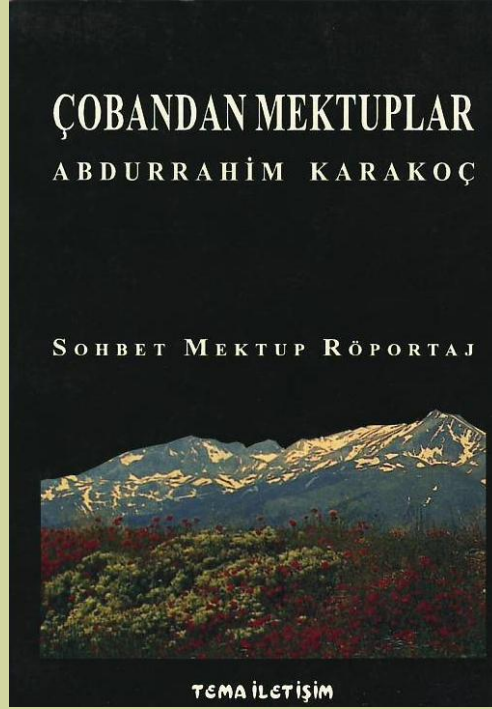
1982-Kaldırılan 1961 anayasası yerine hazırlanan yeni anayasa halko-yuna sunuldu. Aynı referandumla Kenan Evren Cumhurbaşkanı oldu. Kıbrıs Türk Kesimi K.K.T.C. adıyla bağımsızlığını ilan etti. Cem Karaca ve Yılmaz Güney vatandaşlıktan çıkarıldı. Döviz alım satımını serbest bırakıldı ve bulundurmamak suç olmaktan çıktı. ANAP kuruldu ve % 45 oyla iktidara geldi, Turgut Özal başbakan oldu. PKK eylemlerine başladı.

1984-Daha önce seçmeli ders olan din dersi yeni anayasayla zorunlu ders programına alındı. Türkiye'de ya-

bancılarının mülk satın alma hakkını veren kanun çıkarıldı.

1985-Arabesk filmlerinde, pop müzikte büyük patlama oldu. KDV'li yaşam başladı.

1986-Sovyetler Birliği'nde "Çernobil Faciası". Nükleer Santral'daki patlama tüm Karadeniz'i ve Trakya'yı etkiledi.

Küçükleri muzır neşriyattan koruma yasası kabul edildi. "Fak-Fuk-Fon" diye bilinen Sosyal Dayanışma ve Yardımlaşmayı Teşvik yasası kabul edildi. 3. cumhurbaşkanı Celal Bayar vefat etti.

1987-Türkiye, Avrupa Topluluğu'na katılmak için başvuruda bulundu. Türban eylemleri başladı. Eski politikacılar, Demirel, Ecevit, Erbakan referandumda affedildi.

1988- İran-Irak savaşı sona erdi. Turgut Özal'a suikast yapıldı. Özal'ın üçüncü kez

hacca gidişini TRT naklen yayınladı. İkinci boğaz köprüsü açıldı.

1989-Irak Kuveyt'e girdi, Amerika ve Birleşmiş Milletler Irak'a müdahale etti. Irak'a ambargo kondu. Irak'ın saldırısından kaçan Kuzey Iraklı Kürtler Türkiye'ye sığındılar. Bulgaristan'daki Todor Jivkov yönetiminin baskısından kaçanlar soydaş göçünü başlattılar ve Türkiye'ye gelenlerin sayısı 300.000'i buldu. Humeyni, Şeytan Ayetleri'nin yazarı Salman Rüştu için ölüm emri çıkardı. Üç ay sonra Humeyni öldü.

1990-Atatürkçü Düşünce Derneği ve Türk Hukuk Kurumu Başkanı Prof. Dr. Muammer Aksoy evinin önünde öldürüldü. İlk özel TV kanalı Star1 yayına başladı. Turgut Özal'dan Türkiye'deki ABD üstlerinin kullanılması için izin istendi. Türkiye Komünist Partisi kuruldu. Tansu Çiller DYP'ye katıldı. Polonyalı futbolcu Kosecki 2 milyon dolara Galatasaray'a transfer oldu. Bu rakam o zamana kadar Türkiye'de ödenen en yüksek transfer ücreti oldu.

On yılın kısa bir özeti olan bu olaylar Abdurrahim Karakoç'un direk ya da dolaylı olarak yazılarına konu olan, atıfta bulunarak hatırlattığı olaylar içinde yer alır.

Gündemi çok iyi takip ederek o dönemin siyasi, sosyal, kültürel fotoğrafını bir Anadolu ereni gözüyle değerlendirir. Dili kullanırken halkın dili

dediğimiz saf, anlaşılır bir üslupla yazar. Eğer yazdığı konuda canını sıkan durumlar varsa argoya kaçan kelimeler kullanmaktan da geri durmaz. Sözünü eğip bükmeden söyler. Yazılarında kullandığı başlıklar nükteli, eleştirel, anlaşılır, düşündürten başlıklardır. “Nasihatini Sevsinler; Ashab-ı Menfaat; Ordu’nun Dereleri; Eylül Çocukları; Yenimolar; Yumurtalı Demokrasi; Laiklik Terörü; Ben Çağdaş Değilim; İnekler Ölmez; İtten İnsan Olmaz; Zam Şifadır; Türkiye’de Türk var mı?” bu başlıklara örnek verilebilir.

Yazılarının arasında yazdığı şiirler ise bir Karakoç üslubu olarak hayatımızdaki yerini almıştır. Genellikle hiciv ağırlıklı olan bu şiirlerde Karakoç yazdıklarını şiirdeki dizeleriyle kalıcı kılar. Okuyucuya şiirle fikirlerini, konu hakkındaki düşüncelerini aktararak köşe yazısını eğlenceli hale getirir. Bir yazısının sonuna eklediği ‘Dümenciye Cevap’ şiiri bunlardan biridir. Kırmızısın, grisin, siyahsın, sarısın sen / Çirkef değilsin amma.. Çirkef ambarısın sen / “İmza’na bakınca görmek mümkün “Öz’ünü / Bedenin şöyle dursun, fikrin murdarısın sen.

Toplumun yapısını bozan tavır ve davranışlar üzerinde adeta öğretmen edasıyla yönlendirme yapar. Dalkavukluğu, şahsiyetsizliği toplumun kamburlaşması olarak görür. Kavramlara anlamlar yükler.

yerek çıkarımlarda bulunur. O dönemde dini çevreler için çokça kullanılan ‘yobaz’ kelimesini ‘devrim yobazı, makam yobazı, sanat yobazı, siyaset yobazı’ gibi sınıflamalarla izah eder. Milli kültürden uzaklaşıp Kaddafi’nin, İran’ın, Vahhabiliğin peşinden gidenleri sert bir dille eleştirir. Anadolu insanının Ankara’da işini gördüremeyeceğini, hastasına baktıramayacağını, siyasetçinin, bankerlerin, sanayicilerin her tarafı kapladığını birçok yazısında ifade eder. Sefalet ve lüks içindeki Türkiye’yi içi yanarak anlatır.

Abdurrahim Karakoç, yazılarının önemli bir kısmında İslam aleyhinde yazılan yazılara, yapılan faaliyetlere karşı durur. Esin Afşar’ın ezan sesinden rahatsız olduğunu belirten açıklamasına, SHP’nin dine hakaret edenlere verilen cezanın arttırılması kanunu Anayasa Mahkemesine gö-

türmesine, din eğitimi için irtica yaygarası koparanlara, İslam’ı çağ dışı göstermek isteyenlere, Turan Dursun’un İslam aleyhindeki yazılarına, Selman Rüştü’nün ‘Şeytan Ayetleri’ kitabına sert cevaplar verir. İsrail’in Filistin’e uyguladığı zulümden dolayı Hitler’e sempati duyduğunu söylemekten çekinmez.

Karakoç köşe yazısı yazarken günlük hayatında tespit ettiği hemen hemen her konuyu yazar ve toplumsal bir analize dönüştürerek yazar. Çizgi filmlerdeki Hristiyanlık

propagandası onun için büyük bir tehlikedir. O dönemin en meşhur bilgi yarışmalarından olan ‘Ben Bilirim’ yarışmasındaki soruların yanlış hazırlanması onu rahatsız eder. Hanım, hatun, bayan kelimelerinden hareketle bir medeniyet çözümlemesi yapar. Dildeki yabancı kelime hayranlığını eleştirir.

Yazılarından dolayı birçok kez yargılanan Karakoç, bir dönem siyasete girmiş ancak kısa sürede ayrılmıştır. Politikaya niçin girip ayrıldığı sorulduğunda, ‘Allah rızası için girdim. Allah rızası için ayrıldım.’ der. Karakoç yazılarını milliyetçi bir çizgide yazar. O dönemde siyasi partiler arasında milliyetçilerin geçiş yapmasını eleştirir. Mamak hatıralarından bahseder. Bulgar Türklerine yapılan zulüm onun kaleminde bir acının ifadesi, kendi milletine sahip

çıkma içgüdüğü olarak karışımıza çıkar. O dönemdeki faali meçhul cinayetlerin failleri olarak milliyetçileri göstermek isteyenlere karşı sert tavır alır. Türkiye'nin bir Müslüman ülkesi olduğunu söyleyerek hiç kimsenin Türk'ü Müslüman'dan ayıramayacağını yüksek sesle söyler. PKK'nın ülkeyi bölmek isteyen saldırılarını satırlarına taşır.

Siyasi eleştirilerinde iktidar ve muhalefet partileri sıkça yer alır. Mecliste çıkan yasalardan, partiler arası transferlere, dış ilişkilerden muhalefetin içinde bulunduğu çıkmaza hemen hemen her konuda yazılar yazar. O dönemde gazete manşetlerinden düşmeyen gelir dağılımı adaletsizliğini, fak fukfonu, papatyalı, siyasetin ürettiği zenginleri sert sözlerle eleştirmekten geri durmaz. Eleştirilerinde hep Anadolu insanından yana tavır koyar. Onun vatanın nimetlerinden en çok yararlanan kesim olması gerekirken bu nimetleri sırtı kalın olanların, devlette tanıdığı olanların yararlandığını söyleyerek birçok yazısında dert yanar.

Şiirlerinde olduğu gibi düşünce yazılarında da konulara milli bir pencereden bakarak yorum yapan Karakoç, bu ölçüye uymayan kim olursa olsun onu eleştirmekten geri durmaz. Şiirindeki mücadeleci, politik taşlamalarla örülü tavrı düşünce yazılarında da

aynen devam eder. Gazete yazılarının arasındaki şiirler de çoğunlukla bu yöndedir.

Abdurrahim Karakoç bu devri âlemde inandığı doğru-ları yaşatmak adına güzel bir hayat yaşadı. Onun yazılarında cümleleri arasında yer alan şu sözle onun verdiği mücadelenin bir özeti şeklinde tarihteki yerini alacaktır.

*Akıl küplerimiz o kadar çürüdüler ki hakikatin kendisini değil, gölgesini bile tanıyamaz olduk.

*Tebessüm buluttan ay çıkar gibi gelir insanın yüzüne konar.

*Topraktan uzakta saltanat süren insan aklın varsa unutmama ve hep düşün.

*Kolektif bir inanca, inançlı bir vahdet şuuru-na sahip olmadığımız müddetçe sıkıntılarımız bit-bitmeyecek.

*İstanbul ve Türkiye'nin yeniden fethedilmesi lazım.

*Öbür dünya gözümüzün kaşımıza uzaklığı kadar uzaktır. Göz en yakınındaki kaşı göremez

*Adil bir nizamın hasretini

çekenler her zaman adil olmak mecburiyetindedirler.

*Milliyetçilik imandır, sabırdır, kanaattir

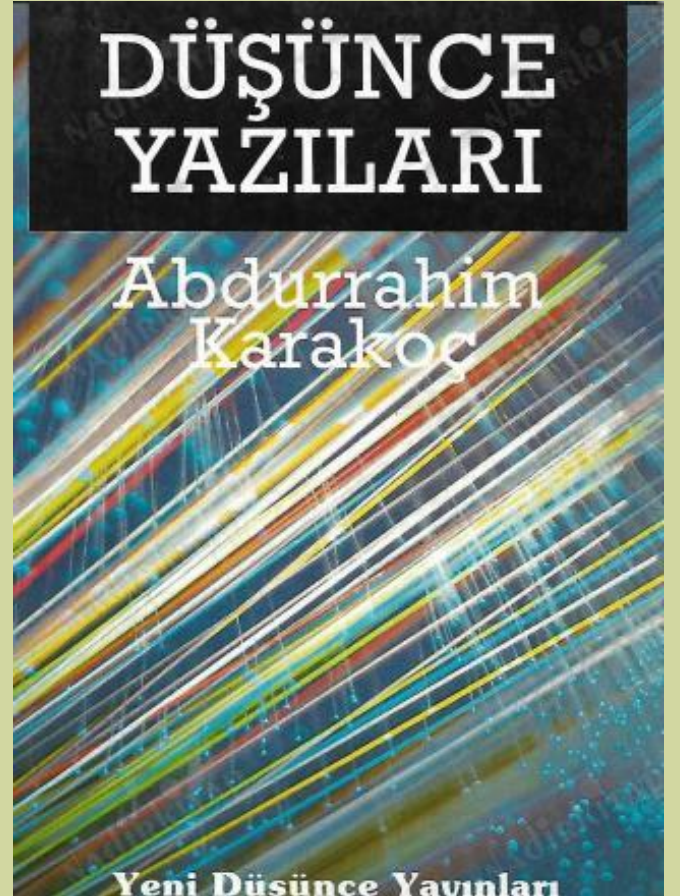
*Demokraside hukuk da güneş ışığı gibi adil bir şekilde evin penceresinden girmiyorsa kaybımız büyüktür.

*Müslümanlık adına Müslüman'ları karşı karşıya getirmek isteyenlere malzeme olmayınız.

*Türkiye Müslümanların ülkesidir. Hiç kimse kalkıp da Türk'ü Müslüman'dan tecrit edemez.

*İkililiğin adaletsizliğinin, menfaatperestliğin ve zalimliğin ana kaynağı cehalettir.

Ruhun şad olsun Hak bildiği yola ömür adayan adam..

“CEMAL” İNE “SAFİ” ÖZLEMLER

Yunus LÂÇİN

Şiir, kelimelerin sahibinin dilediği kaleme ihsanı, ikramı, ilhamı olan güzellik sanatıdır. Ve bu sanatı icra eden kalem, güzellik duygusunu dilin gücüyle ortaya koyan seçkin insandır. Şair, normal insanların, maddi âlemin ötesine geçebilen, nevrotik bir halet-i ruha sahip olan ender şahsiyet. Beş duyu organının ötesinde bir his, duyuş, seziş, idrak, ızan, ikram, iffet, ismet gibi donanımlarla yüklü olmaktır. Şair basireti devamlı açık olan ve Allah'ın kelimelerinin tecellisi olan sanatkârdır. O şair, yüreğinin güzelliği ve saffeti adıyla müsemma ve müstesna olan Cemal Safi'dir.

Şairlerden bir çınardır Cemal Safi. Seksen yaşındaki çınarımız geçtiğimiz aylarda şiirlerine göz yumdu. Şiirleriyle büyüdüğümüz, şiirleriyle aşklarımızı en iyi şekilde ifade ettiğimiz koca şair.

Yılların yıpranmasına ne hacet, bu günden çok özlemedik mi aşkı konuşturan Cemal Safi'yi? Ondan sonra boynu bükük kalmadı mı aşk şiirlerimizin hal dili? Özledik “cemal”ini, yüreğinin “safî” hallerinin çehrene aksedişini. Aşkı senin kalenden, senin kulenden fethetmeyi, “Vurgun” düştüğümüzde, sol yanımızın “Tek Hece” aşkla atmasını, küllerimizden güller yetiştirmeyi ve Leyla'ya yürümeyi sende öğrendik. “Sende Kaldı” terennümlerimiz, ilk aşk heveslerimiz, serenatlarımız şiirlerinle “Git”di aşk cumbasının altına.

“Ya Evde Yoksan” korkusuyla içimiz ürperdi, aşksız yaşama korkusuyla hanelerimize sığmadık. Seninle meydan okuduk aşkın karşısında duranlara. Aşkın “Safi”yetini iffetini, ismetini, letafetini, naifliğini, zarafetini “Cemal”inde tattık. Leyla'nın mendilini “Var mı Beni İçinizde Taniyan” sualiyle işledik, mecnun misali aşk çölüne düştük. Çöller, seninle vaha oldu, Leyla, şiirlerinle serap oldu yüreklerimize. Ve aşkın şarabını “Tek Hece” harabatında yudumladık.

Gözlerim uykuyla barıştı sanma
Sen gittin gideli dargın sayılır
Ben de bir zamanlar sevildim ama
Seninki düpedüz vurgun sayılır

Yunus LÂÇİN

1981 yılında Erzurum'da doğdu. 2004 yılında Atatürk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Erzurum, Şanlıurfa ve Malatya illerinde ve yurt dışında öğretmen ve yönetici olarak çalıştı. Halen Malatya'da Edebiyat öğretmeni olarak çalışıyor. Müzikle ilgileniyor ve amatör olarak bağlama çalıyor.

Tasavvuf ile ilgilenen yazar için Edebiyat, her şeyin nihayetinde tek nefes tek heves. Okumayı, şiiri çok seven yazarın şiir ve nesir yarışmalarında yerel ve ulusal dereceleri bulunuyor. Yüzü aşkın şiiri, deneme, makale, gezi yazısı, hatırat ve mektup ve hikâyeler yazıyor. Hikâye, deneme ve şiir kitaplarını çıkarmak için alt yapıyı hazırlıyor.

Ne kadar zulmetsen ah etmem sana
Her iki cihanda gül kana kana
Seninle cehennem ödündür bana
Sensiz cennet bile sürgün sayılır

Daha ilk kelimesini okur okumaz doksanlı yılları anımsamayan, hele Muazzez Abacı'nın o yanık sesinde yüreği tam on ikiden vurulmayan var mı? Su gibi içilen bir güfte ve bir o kadar derinlikte, estetikte bir beste. Şairlik böyle bir şey olsa gerek, ne kısa ne uzun, kararında, tavında, deminde satırlar. İnci gibi dizilmiş, ahengin, ritmin, uyağın, ölçünün hakkını veren usta bir gönül adamı o.

Ödüllerin Üstadı

Kendisini edebiyata adanmış, Türk dilini en iyi kullanan şairler arasında yer alan, sayısız ödülle layık görülmüş, birçok şiiri bestelenmiş, Türkiye'nin en değerli ustalarından biridir Cemal Safi. "Rüyalarım Olmasa", "Vurgun", "Ya Evde Yoksan" gibi şiirleri Muazzez Abacı, Muazzez Ersoy, Zekai Tunca, Orhan Gencebay gibi Türk müziğinin usta seslerinden bestelenen ve yıllarca terennüm edilen, dilimizde tat gözümüzde yaş olan şaheserlerdir. Şiirleri en çok bestelenen şairlerimiz arasında olan Cemal Safi'nin yüz eli civarında şiiri bestelenmiştir.

1990 yılında, "Rüyalarım Olmasa", 1991 yılında, "Vurgun" adlı bestelerin güftekarı olarak iki yıl art arda "yılın şairi" seçilen kalburüstü bir şair. Safi, Türk Dil Kurumu tarafından,

2003 yılında yapılan Dil bayramında Türkçeyi en etkin ve güzel kullanan şair olarak ödüllendirildi. Eminescu madalyası başta olmak üzere defalarca Hürriyet'in Altın Kelebek, Milliyet'in Yılın En Sevilen Şarkıları birincilik ödülleri ile TRT'nin Yılın Şair'i gibi sayısız ödülle layık görüldü. Safi'nin şiirleri ününü aşarak birçok dile çevrildi.

Aşk Aşkın Ağzından Konuşturan Sanatkâr

Üstadımızın "Tek Hece" adlı şiiri Türk Edebiyatının aşkı anlatan, aşkı aşkın dilinden anlatan en gözde sanat eseri sayılır. Ask adeta onun şiirinde dile gelir ve meydan okur geçici heveslere. "Var mı beni içinizde tanıyan?" diyerek okuyucusuna meydan okuyan ve dikkatleri üzerine çeken "Tek Hece" şiiri ipuçları, tarifleriyle merakta kalan okuyucuyu son dörtlüğe hazırlamaktadır. Aklımıza, gönül, sevgi, özlem gibi kavramlar gelse de esas ipucuyu "tek hece var ismimde" dizesiyle veriyor. Şiirin sonunda "Benim adım aşk" cevabıyla aşkın nelere kadir olduğunu el emeği göz nuru Allah vergisi dizelere döküyor. Üstadımızın sözünün üstüne söz söylemeyi ve "Tek Hece" şiirinin şerhini kendime layık görmeyerek sözü şiire bırakıyorum. Şiir başlayınca nesir saygı duruşuna geçmeli hem, değil mi?

Var mı beni içinizde tanıyan?

Yaşanmadan çözülmeyen sır benim.

Kalmasa da şöhretimi duymayan,

Kimliğimi tarif etmek zor benim...

Bülbül benim lisanımla ötüştü,

Bir gül için can evinden tutuştu,

Yüreğime Toroslar'dan çığ düştü,

Yangınımı söndürmedi kar benim...

Niceler sultandı, kraldı, şahtı,

Benimle değişti talihi, bahtı,

Yerle bir eyledim tac ile tahtı,

Akıl almaz hünelerim var benim...

Kamil iken cahil ettim alimi,
Vahşi iken yahşi ettim zalimi,
Yavuz iken zebun ettim Selim'i,
Her oyunu bozan gizli zor benim...

Yeryüzünde ben ürettim veremi,
Lokman Hekim bulamadı çaremi,
Aslı için kül eyledim Kerem'i,
İbrahim'in atıldığı kor benim...

Sebep bazı Leyla, bazı Şirin'di,
Hatrım için yüce dağlar delindi,
Bilek gücüm Ferhat ile bilindi,
Kuvvet benim, kudret benim, fer benim...

İlahimle Mevlana'yı döndürdüm,
Yunus'umla öfkeleri dindirdim,
Günahımla çok ocaklar söndürdüm,
Mevla'danım, hayır benim, şer benim...

Benim için yaratıldı Muhammed,
Benim için yağdırıldı o rahmet,
Evliyanın sözündeki muhabbet,
Enbiyanın yüzündeki nur benim...

Kimsesizim, hısmım da yok hasmım da,
Görünmezim, cismim de yok resmim de,
Dil üzmezim, tek hece var ismimde,
Barınağım gönül denen yer benim...

Benim adım aşk.

Cemal Safi'yi saygıyla ve hürmetle anıyoruz.
Ruhu şad olsun. Vesselam

GİT

Cemal SAFİ

Git iş işten geçmeden, çok geç olmadan vakit,
Günahıma girmeden, katilim olmadan git!

Git de şen şakrak geçen günlerime gün ekle,
Beni kahkahaların sustuğu yerde bekle.

Git ki siyah gözlerin arkada kalmasınlar,
Git ki gamlı yüzümün hüznüyle dolmasınlar

Mademki benli hayat sana kafes kadar dar,
Uzaklaş ellerimden uçabildiğin kadar.

Hadi git, benden sana dilediğince izin,
Öyle bir uzaklaş ki karda kalmasın izin.

Kahrımın nedenini söylesem irkilirler;
Çünkü herkes beni Kays, seni Leyla bilirler.

Sanırlar ki sen beni biricik yar saymıştın;
Oysaki hep yedekte, hep elde var saymıştın.

Hadi git, ne bir adres, ne bir hatıra bırak,
Zannetme ki pişmanlık, mutluluk kadar ırak!

Sanma ki fasl-ı bahar geldiği gibi gitmez,
Sanma ki hüsrânını görmeye ömrün yetmez.

Her darbene tehammül edecektir bedenim,
Gururum mani olur perişanıma benim.

Yari Ferhat olanın ellerle ülfeti ne?
Şirin ol katlanayım dağ gibi külfetine.

Henüz layık değilken tomurcuk kadar aşka,
Sana gül bahçesini kim açar benden başka!

Hercai arılara meyhanedir çiçekler,
Kim bilir şerefinden kaç kadeh içecekler!

Madem aşk tablosunun takdirinden acizsin,
Git de çağdaş ressamalar modern resimler çizsin.

Ne vedaya gerek var, ne de mektuba hacet,
Git de Allah aşkına bir selama muhtaç et!

Güllere de aşk olsun gene sen kokacaksan!
Fallara da aşk olsun gene sen çıkacaksan!

Kopsun nerden inceyse artık bu bağ, bu düğüm,
Her gece daha berbat, daha vahim gördüğüm.

Korkulu düşlerimi yorumdan kaçıyorum;
Sırf sana üzülüyor, sırf sana acıyorum.

Git iş işten geçmeden, çok geç olmadan vakit,
Günahıma girmeden, katilim olmadan git!

CEMAL SAFİ İLE MONOLOG RÖPORTAJ

Mehmet ALUÇ

Cemal Safi Üstatla Az Hasbıhal Ettim-

Üstat Cemal Safi'nin Tek Hece Aşk şiirini bir röportaj havasında yazarak, giderken beden olarak hala gönlümüzde ki güzelliğini anlatmak istedim, ne kadar başarılı oldum takdirlerinize bırakıyorum.

-Sayın Cemal Safi Üstadım bize kendinizi amacınızı aşkı ve şiiri nasıl yazdığınızı birkaç cümle ile anlatır mısınız?

-1938 yılında Samsun'da doğdum. Babam merhum Mehmet Safi, annem merhume Ayşe Safi'dir. Öğrenime Sakarya İlkokulu'nda başladım. Samsun Sanat Okulunda son verdim. Evli ve üç çocuk babasıyım. İlk şiirlerimi Orhan Gencebay besteledi. 1990 yılında, Rüyalarım Olmasa, 1991 yılında, Vurgun adlı bestelerin güftekarı olarak iki yıl ard arda yılın şairi seçildim. 1990 yılında müzikli bir şiir kaset çıkardım. 1993 yılına kadar yazdığım şiirleri, Vurgun adlı ilk kitabında yayınladım. İkinci şiir kitabım ise Sende Kalmış 'tır. Bu güne kadar 40 tanesi Orhan Gencebay tarafından olmak üzere, 150 civarında şiirim bestelendi. Bir işte zamanlar yoktu beni içinizde tanıyan, yazarken içinizde yaşadım şiirlerinizle aranızda çözüldüm gönülde eserlerimle sır oldum ben.

-Seyreyledim âlemi kudreti sonsuz Rahmanın yarattığı âlemi. Baktım gördüm aşkla insandaki iç sıkıntısıyla ıstırabını, aşk yardım etti yazdım. Duymayan kalmadı herkes duydu artık şöhretimi, hece hece şiirlerimi. Şair kimliğimle tarif etmemi bekliyorsanız Sayın Gülveren kardeşim, bu benim için çok zor, önce aşkı kendi iç dünyamda sonra insanların dünyasından gözledim yazdım. Yazdığım şiirlerle bülbül bu lisanlarımla ötüştü, o bülbül açan bir gül için can evinden tutuştu, sevmeyenleri görünce benim yüreğime Toroslardan çığ düştü, sevmeyenlerin üzüntüsünün yangını, yüreğime Toroslardan düşen o karlı çığla söndürmedi ve sönmedi. İnsanın gönlündeki aşksız kırılmaları hissederek aşkla hissederek yazmak nasip oldu.

Mehmet ALUÇ

Mehmet Aluç

1962 yılında Malatya'da doğumdu. Ortaokul mezunudur.

Çocukluğunda çizgi romanlara olan tutkusu onda bir okuma hevesi oluşturdu. Kemalettin Tuğcu'nun tüm romanlarını okudu. Etkisinde kaldığı roman Dostoyevski'nin Suç ve Cezası'dır.

1990 yılında kamuda işçi olarak çalışmaya başladı. 2010 yılı Ekim ayında emekli oldu. Halen birçok edebiyat sitesinde şiir, deneme ve öyküler yazmaktadır.

Yazar evli ve 4 çocuk babasıdır.

-Şiirlerim gönlümle topluma aitti sosyal içerikliydi. Nicesi ben sultanım ben kralım şahım sevmem dedi yanıldı, şiirlerimle bu gerçeği anladı. Aşkla anladım ki topluma karşı duyarlı olmak şairin göreviymiş, bunu hissederek yazdım.

Talihi bahtı aşkla şiirlerimle değişti, aşkla şiirlerim o sevmem diyenlerin aşkla şiirlerimle yerle bir ettik, ne tahtı ne tacı kaldı yıkıldı. Şiirlerle hecelerle akıl almaz hünerle yazmaya çalıştım. Aşkı hayatı bilmeyen cahili, şiirlerimle aşkla bilen âlim yaptık. Vahşi niyetiyle aşkla şiirlerimle yahşi ettim. Yavuz Sultana özenerek ben güçlüyüm diyeni zebun güçsüzsün aşkla dedim. Aşk her nefreti kini oyunu bozar bu gizli zorla yazan söyleyen, benim dedim. Ben anladım ki yazar-ken aşksız kalanları aşksızlık verem ediyor, lokman hekim ben yoksam bulamaz der aşk, Ashıyı sevdi kerem aşkla kül oldu gönlü, İbrahim Aleyhisselamın atıldığı kor alevde, olan hakka olan aşkı bendim derken aşk ben kor olmadım aşkımla hakka ulaştırdım dediğini anladım.

-Aşkla ben farklı olmayı, fark ettirmeyi bunu bir var olma tutunma dalı olarak yakaladım tundum, aşk söyledi ben yazdım. Aşk bana şöyle dedi, beni anlamaylalar için ben bazen Leyla Oldum bazen şirin, hatırım için yüce dağları deldirdim, bendeki gücü bilmeyenlere Ferhat'ın bilek güzü azmiyle gösterdim, kudretsizliğe haktan gelen benim kuvvetin kudretin ferin içinde olan benim dediğini duydum ve yazdım. Aşkla şiirlerimle yazarken beklentisiz bir tavırla aşkı bekleyenlerin, bu olumsuz tavırlarıyla aşkın gelemeyeceğini onlar için beklemenin bir hayal kırıklığı olabileceğini, anlatmaya çalıştım. Aşk haktan gelen ilahi bir nağme söz kelime fısıltıdır, Mevlana aşkı aldı pervane oldu döndü, aşk Yunusla vücut buldu öfkeleri dindirdi. Aşkla bu âleme, Âlemlere Rahmet gönderildi, aşkla gönderildi gökyüzünde rahmet, evliyanın erenin canın gönlündeki muhabbettir aşk, enbiyanın hakka varırken aşkla yüzünde oluşan nuru olandır aşk. En sonunda aşk bana dedi, kimsesizim tek başına gelirim hısmım da yok hasmımı da, göremezsiniz beni görünmezim cismimi resim edemezsiniz, dilimle sevdirim güldürürüm, tek hece var isimimde herkes bilsin adımla benim adım aşk dedi ve ben yazdım.

-Şiirlerimde aşksız acının ve hüznün etkisinde kalan insanın, bu gidişatla yaşadığı ortama hayata her zaman yabancı bir tavır sergilemesiyle, acısına bir deva bulamayacağını anlattım. Toplum olsun birey olsun ruhundaki eksikliği acıyı hüznü aşkla duysa da aşkla gidererek bunu aşkla tamamlayıcı bir öge olduğunu söylemeye çalıştım. İşte ben Cemal safi sizleri candan seven birisiyim.

-Üstadım biliyorum elinizden bir şey gelmez, ama olmadı bu cepheyi şimdi terk edişiniz, gidişiniz! Bizi üzdünüz!

-Sizin de dediğiniz gibi gitmek, gelmek içinse hak Mevla böyle yazdıysa kul ne yapabilir ki? Giderken bir güzellik hoş seda bırakabilirsem ne mutlu bana. Karamsarlığı aşkla şiirle anlatabildimse, ne mutlu bana. Doğarken toprağa bağlı doğan kul, elbette bir gün kara toprağa gömülecektir. Yazgımızdaki bu değişmezliği yazan Mevla ise bunu kabullenmek gelene hoş geldin diyerek, gitmek bize farzdır. Ne mutlu ki bizi yaratan gel kulum diyor bunun için bizi çağırıyor, ne mutlu kula...

-Sayın Üstadım kendi iç dünyanızda aşkı yaşayarak, içten dışa doğru yani bizlere tek hece aşkı ve diğer şiirlerinizi yazdığınızı söyleyebilir miyim?

-Doğru söylediniz, aşksız şiir yazılmaz okunmaz ki, yaşanılmaz ki... İnsan içten duyar dışarıya yayar yeniden doğar, yaşar koşar ve gönülleri güldürdükçe gönüldeki güzellikleri gördükçe şaşar ve yaşar. Hayat bir telkin çağrı yaşama şekli değil midir? Ölümde bu hayatın sonunu hazırlayan, sonsuz hayata götüren bir telkindir, hepimizin mutlaka duyacağı bir çağrı ve üstünde geçeceği bir köprü değımlidir? Sıra bana geldi diyerek ben gidiyorum, giderken de

sizlere şiirlerimi gülümsememi bırakarak gidiyorum. Yaşam değişimdir, bizlerde ölümle bu değişikliği yaşayan, sonsuz hayata giden ise elden bir şey gelmez... Köklü bir değişimle bu değişimi yaşamak biz kullar için, Mevla'dan bir hediyedir, bu hediyeyi ne mutlu ki Mevla bize vermiş, işte geldik işte gidiyoruz diyerek az gülümseyerek gönül kırmayarak hep severek. Size şiirlerim ile veda ediyorum, biraz hüzünlü yazdım neşe sevinç bilinsin aransın diye, Allah'a emanet olun.

Elimle kuyumu kazdırdı bana,
Ah şu şairliğim olmaz olaydı!
Aklına eseni yazdırdı bana,
Bütün sırlarımı âleme yaydı;

Ah şu şairliğim olmaz olaydı! ...
Ona her gün güzel, her hava hoştu,
Sevgisiz hayatın manası boştu,
Gördüğü kısırağın peşinden koştu,
Uslanmak bilmeyen bir deli taydı;
Ah şu şairliğim olmaz olaydı! ...

Evimden barkımdan çözdürdü beni
İşimden gücümde bezdirdi beni,
Bulutlar üstünde gezdirdi beni,
Bastığım yıldızlar hüsrana kaydı;
Ah şu şairliğim olmaz olaydı! ...
Ak yazımı baht-ı siyah eyledi,

Gençliğime yazık, günah eyledi,
Nerde akşam, orda sabah eyledi,
Serseri hayatı marifet saydı;
Ah şu şairliğim olmaz olaydı! ...

Alnım da açıldı, yüzüm de aktı,
Kimseye verecek hesabım yoktu,
Günah kervanımı pazara çekti,
Yükümde ne varsa, hepsini saydı;

Ah şu şairliğim olmaz olaydı! ...
Hayal âleminde gezmeme dese de,
Seni bundan böyle üzmem dese de,
Bu gece, tek hece, yazmam dese de,
Sabaha çıkmadan sözünden caydı;
Ah şu şairliğim olmaz olaydı! ...

Kader defterimin dram bölümü;
Sana tutsak ettim sefil gönlümü,
Esaret yerine bil ki ölümü,
Seçerim sevgilim kal sağlıcakla.

Benimle bir dünya dar geldi sana,
Seviyorum demek ar geldi sana,
Kara toprak daha yâr geldi bana,
Göçerim sevgilim kal sağlıcakla.

Göçüp gidenlerin son nefesini,
O sessiz ülkenin efsanesini,
Hayatla ecelin mesafesini,
Ölçerim sevgilim kal sağlıcakla.

Çektiğim çileler gelmiyor dile,
Söylesem nafîle, yazsam nafîle,
Senden vazgeçersem, Sırat'tan bile
Geçerim sevgilim kal sağlıcakla.

**-Mekânın cennet olsun Üstat, bekle biz-
leri bizlerde geleceğiz yanına.**

SREBRENİTZA BİZİM KARDEŞ ŞEHRİMİZ ARTIK

Ahmet ZEYTİNCİ

"11 Temmuz 1995'de güvenli bölge ilan edilen Srebrenitza'da Sırp Katilleri ve Hollandalı BİRLEŞMİŞ İLLETLER askerlerinin iş birliği ile şehit edilen yaklaşık sekiz bin Bosnalı kardeşimizin anısına saygı ve gözyaşlarıyla. "

Çok da uzak değildir, Boşnakların o yurdu
Bir şeyler yapamadık, zalim Sırplar kudurdu...

İnsanlık diye bir şey, yakınından geçmemiş
Hollanda Barış Gücü, Sırp'la şarap içmemiş...

Müslümanlar ölürken, beraber içecekler
Çoluk çocuk demeden, herkesi biçecekler...

Masumların çığlığı, gökleri titretirken
Kulaklar hep tıkalı, sabiler can verirken...

Medeni Avrupa'nın, tam ortasında oldu
Yaşanan acılarla, bir nesil burda soldu...

Ben nasıl güveneyim, Türk'ten başka insana
Durmadan kan akmıştı, kim Sırp'ı insan sana...

Kahkahalar atarak, insanlara kıydılar
Domuzdan beterdiler, neticede buydular...

Utan insanlık utan, seyirci kaldın buna
Yakın bakalım yakın, kıça yakılır kına...

Srebrenitza bizim, kardeş şehrimiz artık
Hesabı sorulacak, kapı vurulup tık tık...

ESKİ UYGUR TÜRKÇESİNDEKİ BAZI EKLER VE BU EKLERİN ÖZELLİKLERİ

Erdem KONUR

Özet

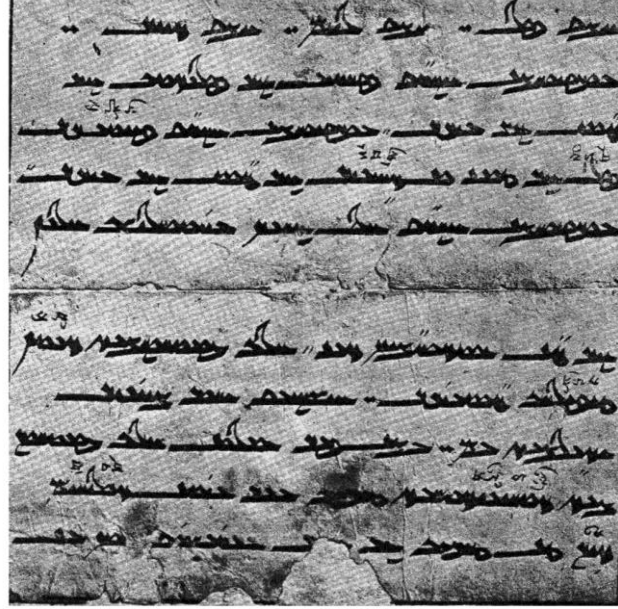
Eski Uygur Türkçesi, Türk dilinin eski dönemlerinde konuşulmuş ve yazılmış Türk dilinin tarihi dönemlerinden biri olup, Türk dilinin tarihi dönemlerinden olan Eski Türkçe döneminin Köktürkçe'den sonraki ikinci kısmını oluşturur. Bu dönemde Türkler birçok kültür ile etkileşimi içine girmişlerdir. Bu durum dilin yapısında da kendisini göstermiştir. Yine bu dönemde, değişik kültürlerle etkileşimle birlikte, dilimize ilk kez yabancı kaynaklı kelimeler girmeye başlamıştır. Sanskritçe, Soğdça, Toharca, Çince kelimeler bunlardan bazılarıdır.

Eski Türkçenin gramerini yazmış olan Anemarie von Gabain, Uygur metinlerini “y” ve “n” ağız olmak üzere ikiye ayırır. Köktürkçede ki “n” sesini n'ye çeviren metinler, n ağızını, “y” ye çeviren metinler, “y” ağızını oluşturur. Mani metinleriyle Köktürk harfli yazmalar çoğunlukla “n” ağızını, Burkan metinleri ise “y” ağızını temsil ederler. (Gabain1988:2-3)

Bu çalışmamızda Eski Uygur Türkçesinde kullanılan, ablatif, genitif, gelecek zaman, şart eki ve çokluk eklerini örnekler ve kelime tahlilleri ile gösterip, bu eklerin özelliklere kısaca değineceğiz.

Anahtar Kelimeler: Eski Uygur Türkçesi, Uygurca, Kelime tahlilleri

Abscrats:

Basılmış Uygurca yazı, Kütük-basma (Block-Druck, F. W. K. Müller Uigurica II).

The Turkish language is one of the historical periods of the Turkish language spoken and written in the old periods of the Old Uighur Turkish language, and the second part of the Turkish language after Köktürkçe, which is from the historical periods of the old Turkish language. During this period, Turks have interacted with many cultures. This situation has shown itself in the structure of language.

In this period, with the interaction of different cultures, for the first time foreign words began to enter into our language. Sanskrit language, Soğd language, Tohar and Chinese words are some of them. In this study, we will show the ablatif, genitive, future tense, conditions and multiplications used in the Old Uighur Turkish with examples and word analyses and briefly discuss the features of these adjectives.

Key Words: Old Uighur Turkish, Turkic Language, Turkish

1.GİRİŞ

Makalede geçen bazı kısaltmalar şu şekildedir:

İ.K: İsim Kök.

F.K: Fiil Kök

Ç.E: Çoğul Eki

F.İ: Fiilden İsim

Ş.E: Şart Eki

1.1 Ablatif Hali Eki:

Eski Uygur Türkçesinde ablatif hali eki çoğunlukla + Dın' dır.

Örnek: a) Taştın (<taş+ tın) sözcüğü “taş” dış, dışarı “ +tın şeklinde oluşmuştur. Taştın sözcüğü, taş “dış,dışarı “ İ.K, + tın ise ablatif hali ekinden oluşmuştur.

Örnek: b) Tiltin(<til+ tin) sözcüğü “til “ dil +tin şeklinde oluşmuştur. Tiltin sözcüğü, til “dil” İ.K, +tin ise ablatif hali ekinden oluşmuştur.

Örnek: c) Töpüdin (<töpü+ din) sözcüğü töpü “tepe “ +din şeklinde oluşmuştur. Töpüdin sözcüğü, töpü “tepe “ İ.K, + din ise ablatif hali ekinden oluşmuştur.

1.2 Genitif Hali Eki:

Eski Uygur Türkçesinde genitif hali eki hem ünlülerden hem ünsüzlerden sonra “+ nİng” biçimindedir.

Örnek: a) Biligning (<bil - i - g +ning) sözcüğü bil- i - g “bilgi” +ning şeklinde oluşmuştur. Biligning sözcüğü, bil “bil-” F.K -, -i yardımcı ses, +g F. İ, ning ise genitif hali ekinden oluşmuştur.

Örnek: b) Tengrilerning (<tengri + ler + ning) sözcüğü tengri “tanrı” + ler + ning şeklinde oluşmuştur. Tengrilerning sözcüğü, tengri “tanrı” İ.K,+ler Ç.E , +ning ise genitif hali ekinden oluşmuştur.

Örnek: c) Yastukning (<Yastuk+nİng) sözcüğü yastuk “yastık “ +nİng şeklinde oluşmuştur. Yastukning sözcüğü, yastuk “yas-

tık” İ.K, +nİng ise genitif hali ekinden oluşmuştur.

1.3 Gelecek Zaman Eki:

Eski Uygurca Türkçesinde gelecek zaman eki +gAy'dir.

Örnek: a) Kelgey(<kel - gey) sözcüğü kel- “gel- “ -gey şeklinde oluşmuştur. Kelgey sözcüğü, kel- “gel-” F.K, + gey ise gelecek zaman ekinden oluşmuştur.

Örnek: b) Bolgay (<bol-gay) sözcüğü bol- ol- -gay şeklinde oluşmuştur. Bolgay sözcüğü, bol- “ol -” F.K, -gay

ise gelecek hali ekinden oluşmuştur.

Örnek: c) Bilgey (<bil- gey) sözcüğü bil- “bil- “ -gey şeklinde oluşmuştur. Bilgey sözcüğü, bil- “bil-” F.K, -gey ise gelecek hali ekinden oluşmuştur.

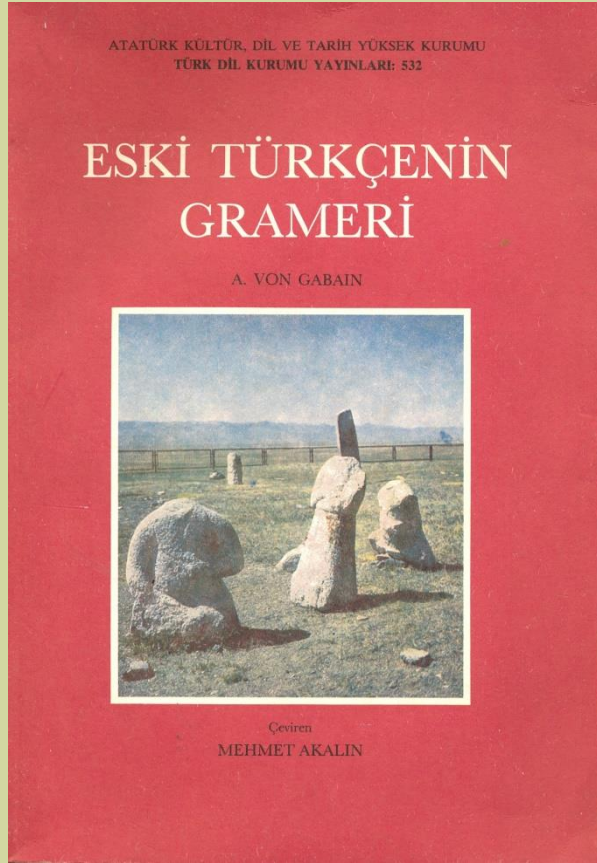
1.4 Şart Kipi:

Eski Uygur Türkçesinde +sAr ekinden sonra, şahıs zamirlerinin kullanılmasıyla şart kipi oluşmuştur.

Örnek: a) Barsarmen (<bar - sar - men) sözcüğü bar- var-,git- “ -sar - men şeklinde oluşmuştur. Barsarmen sözcüğü, bar- var-,git- F.K, +sar Ş.E ve +men 1.t.ş. zamirinden oluşmuştur.

Örnek: b) Tegsersiz (<teg- ser - siz) sözcüğü teg- ulaş- -ser - siz şeklinde oluşmuştur. Tegsersiz sözcüğü, eğ- ulaş- F.K, +serŞ. E ve +siz 2.ç.ş. zamirinden oluşmuştur.

Örnek: c) Bolsarbiz (<bol - sar - biz) sözcüğü bol- ol- -sar - biz şeklinde oluşmuştur. Bolsar biz sözcüğü, bol- ol- F.K, +sarŞ. E ve +biz 1.ç.ş.zamirinden oluşmuştur.

UYGUR YAZISI İÇİN
TRANSLİTERASYON ALFABESİ

• • •	//	• • •	n
, , _	uzatmalık	• • •	ng
•	‘, e	• • •	q ~ k, x ~ h
•	‘a	• • •	ğ, q, x
• • •	a, e, n	• • •	k, g
•	‘l, ‘i	• • •	ç
• •	l, i, y	• • •	t
•	‘o, ‘u	• • •	d
• •	o, u, ö, ü	• • •	s, ş
•	‘ö, ‘ü	• • •	z, j
• •	ö, ü	• • •	m
• • •	y	• • •	b, p
• • •	r	• • •	f
• • •	l	• • •	v

1.5 Çokluk Eki:

Eski Uygur Türkçesinde her türlü isim, zamir ve sıfatta kullanılan çokluk eki +lAr dir.

Örnek: a) Sizler (<siz+ler) sözcüğü siz +ler şeklinde oluşmuştur. Sizler sözcüğü, siz 2.ç.ş.zamiri, +ler ise çokluk ekinden oluşmuştur.

Örnek: b) Igaçlar(<ıgaç+lar) sözcüğü ıgaç “ağaç” +lar şeklinde oluşmuştur. Igaçlar sözcüğü, ıgaç “ağaç” İ.K, + lar ise çokluk ekinden oluşmuştur.

Örnek: c) Köller (<köl+ler) sözcüğü köl “göl” +ler şeklinde oluşmuştur. Köller sözcüğü, köl “göl” İ.K, +ler ise çokluk ekinden oluşmuştur.

2.SONUÇ

Yukarıda Eski Uygur Türkçesindeki; ablatif, genitif, gelecek zaman, şart ve çokluk eklerini her birine üçer örnek vererek tahlil ettik. Bu örneklerden yola çıkarak, Eski Uygur Türkçesindeki bu ekler için şu sonuçları söyleyebiliriz:

1.Eski Uygur Türkçesinde ablatif halinin asıl eki +DIn'dır ve bu ek kısmî uyuma tabiidir.(BKZ. 1.1 Örnek)

2.Eski Uygur Türkçesinde genitif hali eki hem ünlülerden, hem ünsüzlerden sonra +nIng biçiminde olup ek kısmî uyuma tabiidir.

3.Eski Uygur Türkçesinde gelecek zaman eki +gAy olup bu ek uyuma tabiidir.

4.–sAr eki Köktürkçede zarf-fiil eki olarak kullanılmaktaydı; henüz şart kipi oluşmamıştı. Eski Uygur Türkçesinde ise +sAr ekinden sonra şahıs zamirlerinin kullanılmasıyla şart kipi oluşmuştur.(BKZ.1.4)

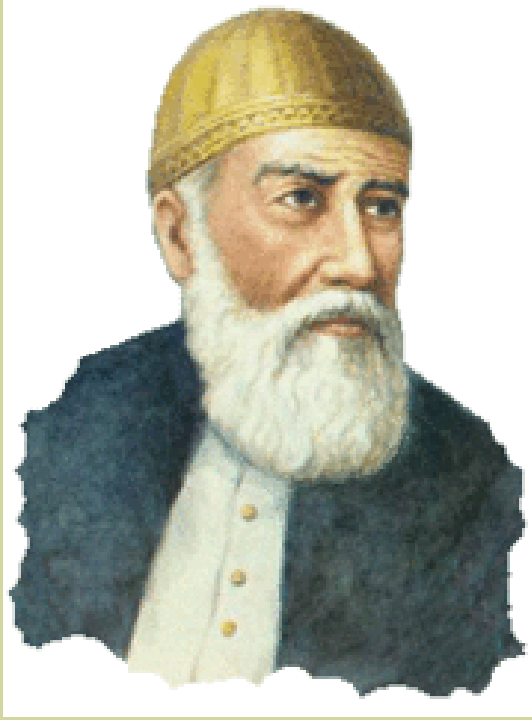
5. Köktürkçe de sadece kişi, konçuy gibi insanla ilgili kelimelerde kullanılan +lAr çokluk eki, Eski Uygur Türkçesinde her türlü isim, zamir ve sıfatta kullanılabilen genel çokluk eki haline gelmiştir ve çokluk eki uyuma tabiidir.(BKZ.1.5)

KAYNAKÇA:

- 1) ERCİLASUN, Ahmet (2000), Başlangıçtan Yirminci Yüzyıla Türk Dili Tarihi, Ankara: Akçağ Yayınları
- 2) BAYAT, Fuzuli ve MİNARA, Esen Aliyeva (2008).Eski Türkçe Sözlük. İstanbul: Yalın Yay.
- 3) CAFEROĞLU, A. (1968). Eski Uygur Türkçesi Sözlüğü. İstanbul: TDK Yay.
- 4) GÖTZ-VOTTELER, Katrin(2008). “Describing semantic valency “ .Trends in Linguistics,
- Studies and Monographs: Valency: Theoretical, Descriptive and Cognitive Issues (eds. Herbst, Thomas Götz - Votteler, Katrin).Mouton de Gruyter. 37-49.
- 5)VON GABAIN, A. (1954).Türkische Turfan Texte VIIIIn Brahmischrift. Berlin: Verlag der Akademieder Wissenschaften.

FUZÛLİ'NİN ("MENİ CÂNDAN USANDIRDI) MUSAMMAT GAZELİNE TAHMİS

Necibe Taşkın ÇETİNKAYA

O insafsız şirin dilber figân etsem de kanmaz mı?
Akar giryem olur cûybar varıp ırmakta yunmaz mı?
Vurulduğum okla kalbimden akan kandan boyanmaz mı?
Meni candan usandırdı cefâdan yâr usanmaz mı?
Felekler yandı âhımdan murâdım şem'i yanmaz mı?

Ezel ervahta sen yoksan, emekler hep olur yeksan.
Bidâr mecnun deyip varsan, kolum yastık yapıp yatsan.
Kederlerden susar lisan, yakarmaktan heder insan.
Kamû bîmârına cânân, devâyı dert eder ihsan.
Niçün kılmaz bana derman, beni bîmâr sanmaz mı?

Kaderden sanma tuğyânım, benim kalbimle isyânım.
Geçer aylar kurur aynım, biter mahşerde nisyânım.
Görür ahvâli Süphan'ım, içimden dertli üryânım.
Şeb-i hicran yanar cânım, döker kan çeşm-i giryânım.
Uyarır halkı efgânım, kara bahtım uyanmaz mı?

Necibe ÇETİNKAYA

Eskişehir'de doğdu, büyüdü. Aslen Trabzon - Çaykaralıdır. İlk ve orta tahsilini Eskişehir'de lise tahsilini ise Kütahya öğretmen lisesinde tamamladı. Üç yıl ilköğretim öğretmeni olarak görev yaptıktan sonra istifa ederek üniversiteye girdi. Yükseköğrenimini Eskişehir Anadolu Üniversitesinde kimya öğretmeni olarak bitirdi. Eskişehir İmam-Hatip Lisesinde öğretmen olarak göreve başladı. 23 yıl aynı okulda görev yaptıktan sonra emekli oldu. Şair halen Eskişehir'de yaşıyor. Evliyi ve iki erkek evlat annesi.

Edebiyata olan ilgisi ilköğretim yıllarında başladı ve bu ilgi artarak devam etti. Lise ve üniversite yıllarından sonra şiir yazmaya uzun bir ara verdikten sonra tekrar yazmaya başladı.

Şair, her konuda, aruz ve hece ölçüsüyle yazmakta... Eskişehir Şairler Derneği (EŞAD), Edebiyat Sanat ve Sanatçılar Derneği (ESAS-DER) ve İLESAM üyesidir.

Ne yaptım ben hilâl ebrû, bi-rahm dildâr edersin sû.
Nazından şekvayım hoşbû, senin bitmez cefan yordu
Kurul lebler demez yâ hû! gelip bûs etmeden meh-ru
Gül-i ruhsâruna karşı, gözümünden kanlı akar su.
Habibim fasl-ı güldür bu, akar sular bulanmaz mı?

Hezâr feryad figan gülden, muhal sevdam bilir gülşen.
Bu emsalsiz büyük aşktan, bütün âlem haberdar şen.
Elemlerden figâr şol ten, umursuzsun sürer neş'en.
Gamım pinhan tutardum ben, dediler yâre kıl rûşen.
Desem ol bî-vefâ bilmem, inanur mu inanmaz mı?

Kaçar benden gezer tebdil, terin silsem olup mendil.
Naçar kaldım bitâp safdil, visal mahşer irak menzil.
Gözüm görmez çekersen mil, onun çün dur yanar kandil.
Değüldüm ben sana mâil, sen ettin aklımı zâil.
Bana ta'n eyleyen gâfil, seni görgeç utanmaz mı?

Bu devran dil-i ârâdur, âşık olmak ne bâlâdur.
Bakışlar sanki şehlâdur, canumdan bil ki evlâdur.
Çekinmez hiç na-pervâdur, kavuşmak anca hulyâdur.
Fuzûlî rind -i şeydâdur, hemîşe halka rüsvâdur.
Sorum kim bu ne sevdâdur, bu sevdâdan usanmaz mı?

ARUZ : mefâilün / mefâilün / mefâilün / mefâilün

TAHMİS:

Başkasının yazdığı bir gazelin her beytinin üstüne aynı vezinlerde ve kafiye de üç mısra eklenerek muhammes hale getirmeye tahmis denir.

Tahmiste eklenen mısralar ile o beyitte anlam bütünlüğü olması zorunludur.

Uyak düzeni: aaa(aa)- bbb(ba)- ccc(ca)- ddd(da) şeklindedir.

DOSTLAR KAHVEHANESİ

Nurcan ÖREN

Burası geçene uğrak yeridir
Her gelen yolcuya handır mekânım.
Çay-kahve molası durak yeridir
Herkese sofradır, hândır mekânım.

Belki yabancıdır, belki tanıdık
Geçerken uğramış garip bir âşık
Duyulur göğsünden acı hıçkırık
Aşk yolu üstüne kandır mekânım.

Bazen derviş gelir, bazen de ayyaş
Bir bakarsın düşman belki de kardeş
Aynı kalpte çarpıp, gönülde birleş
Karanlık sonrası tan'dır mekânım.

Bir gün ağa gelir, bir gün de çoban
Belki de bir ünlü, belki sıradan
Kapımız hep açık, sizindir dükkân
Zamanın içinde andır mekânım.

Kimi susamıştır, kimi de yorgun
Bilmem ne düşünür, süzülmüş durgun
Belki de yurdundan edilmiş sürgün
Bütün insanlara candır mekânım.

Biri sessiz söyler, biri sedalı
Hem kavgacı vardır, hem de sevdalı
Bir masada köylü, birinde dağlı
Herkes için hüsn-i zandır mekânım.

Nurcan Bedir ÖREN

1969 yılında Adana'nın Kozan İlçesinde doğdu.

1989 yılında Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Aynı üniversitede Eski Türk Edebiyatı Anabilim Dalı'nda Yüksek Lisansını bitirdi.

Özleşim ekolünün öncülerindendir.

Şu anda İsviçre'de yaşıyor. Şair evli ve iki delikanlı, bir genç kız annesi.

Şairimiz kendisini şöyle anlatmış.

“Gurbetçiyim... İkinci el eşya mağazası işletiyorum. Eski hayaller alıyorum, yeni umutlar satıyorum.”

YAZMANIN SIRRA DÖNÜK YÜZÜ

Ezgi Fatma AÇIKGÖZ

Yazmak, sır dolu eylemlerin başında geliyor. Yazma düşüncesinin zihninizde belirmesi veya içinizde böyle bir isteğin oluşması, sözcüklerin kâğıda aktarılabilmesi için her zaman yeterli olmuyor. "Hayatta her şey ânını bekler." sözünün doğruluğu işte tam da bu noktada karşılığını buluyor.

Yazmaya ilkokul yıllarında başlamış biri olarak, bunun ne denli çileli ve emek gerektiren bir yolculuğu simgelediğini şimdi çok daha iyi anlıyorum. Burada kastedilen; her biri yazı çalışmalarına katkı sağlayan, okunan, gözlenen, duyulan, izlenen şeylerin not edilmesi, günlük tutulması, gelişigüzel şekilde bir şeylerin karalanması değil elbette. Niceliği değil, niteliği ön plânda tutan, güne ayak uydurma çırpınışlarından uzak kalarak yazılmaya çalışılan, piyasanın talepleri doğrultusunda değil, kendi içinde gelişimini sürdüren ve edebiyat gibi çok özel bir sanat dalının inceliklerini yansıtabilmek için ter akıtılan çalışmalardan bahsediyoruz. Tüm bunlar, günümüzde pek de önemszenmeyen, hattâ zaman zaman boşa kürek sallamakla eşdeğer görünen unsurlar belki de, kim bilir?

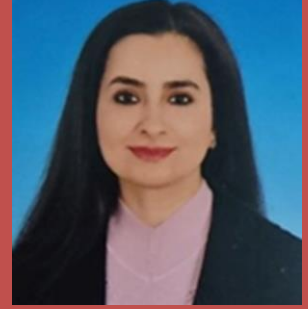

Franz Kafka

Buna karşılık, sayıları az da olsa, demek istenenleri derinlerden algılayanlar da yok değil hani. Edebiyatımızı zarif bir dantelâ gibi gören, ondaki değerleri incitmekten çekinerek doğru bildiği yoldan ödün vermeden yürüyebilen, dik başlı değil, dik duruşlu hâlini her

dâim sürdürebilenlere selâm olsun. Böyleleri, Franz Kafka'nın, *"Her şeye rağmen, ne pahasına olursa olsun yazacağım. Bu, benim hayatta kalma savaşımdır."* sözünü yaşantılarına geçirebilmiş ve edebiyatın sırra dönük yüzünü keşfetmiş olanlardır.

Ezgi Fatma AÇIKGÖZ

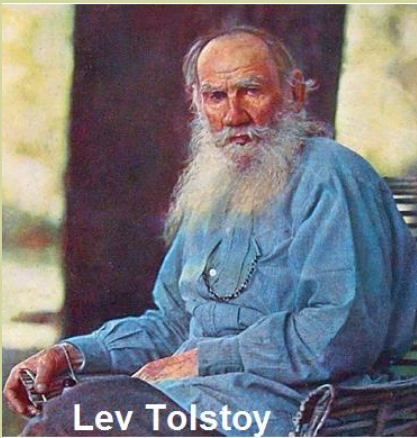
Sakarya'da doğan Ezgi Fatma Açıkgöz sırasıyla; Uludağ Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde Lisans, Sakarya Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Çevre Mühendisliği Bölümünde Yüksek Lisans ve Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde Lisans öğrenimlerini tamamladı.

İlkokul çağlarından bu yana kitaplarla ve kalemle güçlü bir bağ kuran Açıkgöz, lise ve üniversite yıllarında deneme türüne ağırlık vermiş, toplumsal konularda yazdığı yazılar yerel gazete-lerde yayımlanmıştır.

Denemenin yanı sıra öykü, araştırma ve gezi yazısı türlerinde yazdıkları bugüne kadar Sincan İstasyonu, İstanbul Bir Nokta, Berfin Bahar, Eliz Edebiyat, İhlamur, Aşkın E-Hali, Çorum Dil ve Edebiyat Derneğince yayımlanan Edebiyat Bülteni ve İmece Edebiyat gibi kültür, sanat ve edebiyat dergilerinde okurlarla buluşan yazarın, farklı türlerde yazdığı çalışmaları hâlen edebiyat dergilerinde yayımlanmaya devam etmektedir.

Tüm sanat dallarında olduğu gibi edebiyatta da, bu işe gönül vermiş olanları, ancak yazmayı kendine yoldaş edinmiş ve gerçek anlamda varlığını ona adanmış olanlar anlayabilirler. Bu adanmışlıkta, aklın bilgeliğine ve ruhun yüceliğine erişebilme umutları vardır. Ömrün yazmaya adanması; sözcükler arasında kaybolabilmek için, hayatın gürültüleri içinde kaybolmayı reddetme hâlini, başkaları için değil yalnızca kendisi için yazan ve adım adım olgunlaşmayı sükûnetle bekleyen sâde bir benliği, yazılanları birer sanat ürünü olmaktan çok, âdeta mal olarak değerlendiren zihniyetlerden uzak durabilmeyi, övgüyü veya yergiyi tıpkı tasavvuf büyüklerinin yaptıkları gibi aynı çizgide seyredebilmeyi, yeri geldiğinde dışarıdaki kalabalıklar tarafından umursanmamayı hoşnutsuzlukla karşılayabilmeyi, yalnızca okuyarak, yazarak ve iç sesini dinleyerek ilerleme yolunu seçmeyi temsil eder.

Yazmayı yaşamının başkö-

Lev Tolstoy

şesine koymuş olanlar, sıklık-

la Tolstoy'un "Anladım ki, Allah insanların birbirlerinden ayrı ayrı değil, tek vücut halinde yaşamalarını istediğinden, her birine kendi ihtiyaçlarını değil, hepsi için gerekli olan şeyleri ilham ediyor." deyişini hatırlayarak yolculuklarını sürdürüyorlar.

Bu sözün anlamını düşünmek, engin bir okyanusun diplerine dalarak, orada gizlenmiş istiridyelerin içindeki incileri özenle keşfetmeye benziyor. O inciler ki: evrende yaratılmış varlıkların görünmez ipliklerle birbirlerine bağlı olduklarını, her insanın hayat serüvenindeki rolünü sergilerken bireycilikten çok, toplumsal ve evrensel düzeyde etkileşimlere katkıda bulunduğunu hatırlatıyor bize. Dünya gezegenindeki görevini yerine getiren insanın, farkında olsun ya da olmasın, bütüne hizmet edebilmek için var olduğu gerçeğini haykırıyor.

Evrendeki rollerinden birinin yazmak olduğunu anlayanlar için de benzer bir durumun söz konusu olduğu düşünüldüğünde, sırlı bir diyardan geldiği sezilen sözcüklerin, vakti geldiğinde onlara ihtiyaç duyanların gözleriyle ve gönülleriyle buluşacaklarına dâir hissedilen inanç, yazarları güçlendiriyor. Bu gayretin sonuçları bir kişiye dahi ulaşsa, evrendeki görevini yerine getirmiş olabileceği düşüncesi yazan kişiyi rahatlatıyor. Mademki, masa başında

saatler/günler harcanıyor, kitaplar arasında kaybolarak tek başına sürdürülen bir yaşam biçimi tercih ediliyor, o halde tüm bunların mutlaka bir nedeni vardır diyor yazar. Titreşimden ibâret olan varlığının, evrenin gerçek sahibinin küçük bir yansıması olduğunu defalarca hatırlayarak yoluna devam ediyor. Bu sayede evrenselliğe ulaşma gayretlerinin, hayatının düsturu haline geldiğini hissediyor.

Marguerite Duras

Yazma eyleminin, en zor yanlarından biri de mutlaka yalnızlığa ihtiyaç göstermesidir. Marguerite Duras'ın "Kitap yazan birinin, çevresindeki öteki insanlarla arasına her zaman bir mesafe koyması gereklidir. Yalnızlıktır bu. Yazarın, yazılı şeyin yalnızlığıdır." deyişi boşuna değil. Buna karşılık, eğer etrafınızda yazmakla ilgisi olmayan, ona verdiğiniz kıymeti ve özeni fark etmeyen insanlar varsa vay halinize! Size ilk soruları şu olacaktır: "Yazdıklarından para kazanıyor musun?" Bu-

nun, edebiyata gönül vermek, sanatın ruhunu içinizde hissetmek, târifsiz bir yolculuk olduğunu onlara anlatmaya kalkışmanız da bir sonuç vermeyecektir. Anlamayacaklardır zaten. Bir de edebiyatın can damarları / okulları sayılan dergilerde bu yolculuğunuzu sürdürdüğünüzü söylerseniz, o zaman iyice dallanıp budaklanır konu. Tepe-den pat! diye bir söz yumağı düşer üstünüze. "Niye kitap yazmıyorsun, daha çok tanınır, üç-beş kuruş da kazanırsın üstelik. Dergilerde yazacağım diye ömrünü niye heba ediyorsun ki? Hem elde ettiğin bir şey de yok sonuçta. Kaç kişi edebiyat dergisi okuyor ki? Şöyle reklâmını iyi yapacak bir yayınevine ver parayı, bastır kitabını, popüler ol. Konusunu da okurlar tarafından çok daha fazla ilgi görecek, havadan-sudan şeylerden seç ama; derinliği olan konuları kim ne yapsın? "Deneme" türünde mi yazıyorsun? Neyi deniyorsun? Öyle bir edebî tür mü var? Bırak böyle şeyleri. İnsanlar okuması kolay, kafalarını rahatlatacak edebiyat ürünlerini okuyorlar günümüzde. Şöyle sürükleyici bir roman yaz, bak keyfine!

Sorular, sorgulamalar, sessizlik!...

Konu, buralara gelmişken, bundan birkaç yıl önce yaşadığım bir olaydan bahsetmeden geçemeyeceğim:

Yaz tatili için bulunduğum bir kasabada, küçük bir kitapçıya rastlamıştım. Dışarıdaki sergide, ilköğretim çağındaki çocuklar için yazılmış, her biri rengârenk kapaklı kitapların sıralandığını fark ettim. Onları incelediğimde, kitapların yazarının aynı kişi olması dikkatimi çekmişti.

Merak edip dükkândan içeriye girdim. Karşılaştığım orta yaşın epey üzerinde görünen kişi, önündeki bilgisayara hızlı hızlı bir şeyler yazmaya çalışıyordu. Sanki zamanla yarışır gibi bir hâli vardı. Kısacık sohbetimizden aklımda kalan, dışarıda sergilediği kitapları kendisinin yazdığı, anlaşıma yaptığı bir yayınevinden birkaç senedir aldığı siparişler doğrultusunda ayda veya üç ayda bir en az 100-120 sayfalık bir çocuk kitabı yetiştirmek zorunda olduğuydu. Birkaç cümleyle, edebiyat dergilerinde yazıp yazmadığını sormuştum ona. Kendisi gibi edebiyata gönül verdiğimi, ancak bu yolculuğumu farklı bir güzergâhta sürdürdüğümü söylemiştim. Sorumu, gözlüklerini burnu-

nun üzerine indirerek ve biraz da şaşırarak şimdiye kadar hiçbir edebiyat dergisine yazı göndermediğini, o işlerde para olmadığını, oysa çocuk kitapları yazarak en az iki ev alacak kadar para biriktirdiğini söyleyerek cevaplandırmıştı. Ardından, benim de boşuna zaman kaybetmek yerine bu yolları araştırmamı önermişti. Şaşırmıştım söylediklerine. Emeklerine saygı duymakla birlikte, bu kadar kısa sürede yazmak için çabaladığı, satacağı bir mal gözüyle baktığı kitaplarını yazarken, nitelikten ödün verme endişesini duyup duymadığını sormuştum kendisine. Yutkundu; bu kez net olarak cevaplayamadı sorumu. "Benim izlediğim yol bu; sonuçta yayınevi beğenmese benden kitap yazmamı istemez zaten, yayımlamaz onları." diyebilirdi.

Durgunlaştım söyledikleri karşısında. Yazmanın sırra dönük yüzünü bir kez daha algıladım o an. Yazmanın soylu hâlini korumanın güçlüklerini tâ içimde hissettim.

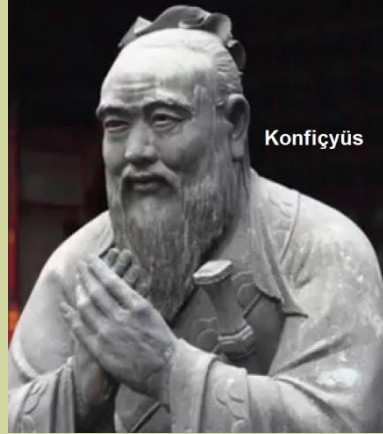
Şimdi düşünüyorum da, aslında herkes kendine yaratılıştan uygun görülen rolü sergiliyor bu âlemde. Konuya bu açıdan bakıldığında her insan çok değerli, her yol mâkul. Şu yol doğru, bu yol yanlış demek değil; bana ilham edilenler bu doğrultuda, o kişiye ilham olarak sunulanlar çok daha farklı diyebilmek en güzeli galiba. Buna karşılık, böyle durumlarda,

yazma çalışmalarının "tepe-
den tırnağa yazıya kesen ve
bu süreçte yolları insanlarla
kesişmeyen" bir güzergâh iz-
lemesinin önemini çok daha
fazla sezinlemek de mümkün.
Kişiye özel durumlar bunlar
sonuçta.

Yazarların seçtikleri yalnız-
lıklar, özel olarak oluşturulan
tercihli yalnızlıklardır. Aklın
ve kalbin mesajlarını alabil-
mek, onları bütünleştirerek
yazıya aktarabilmek, bir ku-
yumcu titizliğiyle harfleri söz-
cüklere, sözcükleri cümlelere
dönüştürebilmek emek ister.
Bunların kalabalıklar için-
deyken, dış dünyanın yorucu
sesleri eşliğinde yapılabilmesi
ve yaratıcılığın açığa çıkarıla-
bilmesi hayli zordur. Bundan
da zoru, günümüzde sosyal-
leşmenin ve yazılanları tanıt-
manın en önemli yolunun an-
cak sanal ortamlar olduğuna
inanın insanlara bunun anla-
tılmasıdır. Küçük dünyasında
yalnızlığını yoldaş edinerek
yalnızca yazan, bu gayretleri-
nin onu zaman içinde nerele-
re taşıyacağına/ taşımayaca-
ğına odaklanmak yerine, üze-
rinde çalıştığı konulara odak-
lanarak ve "Kısmette varsa
gelir Hint'ten, Yemen'den;
kısmet değilse ne gelir elden."
atasözünün ışığında yaşamını
sürdürenler için, böyle insan-
larla iletişim de apayrı zorluk-
ları işaret eder.

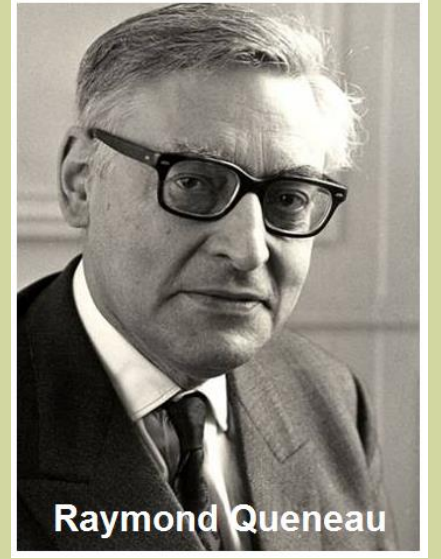
Anlatamazsınız onlara:
Yazmanın, sadeliği gerektirdi-
ğini, arınmış ve huzur dolu
bir ruhla yazabilmek için ge-

reksiz gürültüleri kapının dı-
şında bırakma ihtiyacınızı,
bugünü yaşamamanın, neredey-
se her saniye teknolojik dün-
yaya teslim olmakla aynı an-
lama gelmediğini, yeniliklerin
ve sanal dünyadaki gelişimle-
rin "dozunda olmak kaydıyla"
kullanılabileceğine dâir inan-
cınızı, bunu uygularken çok
ince bir elekten geçirmeniz
gerektiğini, o dünyadaki sahte
alkışların yazım sürecinize
hiçbir şey katmayacağını..

Anlatamazsınız: Konfüç-
yüs'ün, "Kişide bir değer ol-
duktan sonra, insanlar onu
bir ormanın içinde tek başına
bir kulübede yaşasa dahi
arar, bulurlar." sözünün ço-
cukluğunuzdan beri etkilen-
diğiniz bir yaşam felsefesi ol-
duğunu. Bunun da ötesinde,
Hak dostlarının "İnsanı bir
tek Allah sevsin, yeter." deyiş-
lerindeki sır dolu derinlikleri..

Raymond Queneau'nun
"Başka hiçbir şey yapmayın,
yazın." sözü doğrultusunda
sürdürdüğünüz yaşamınızı,
doldukça boynu bükülen
buğday başakları gibi "her
şey" olma umuduyla sürdür-
düğünüz yolculuğunuzun,

esasinda "hiç"liğinizin farkına
varma yolculuğunuz olduğun-
u, anlatmanız da zordur
böylelerine.

Peki ya siz, harflerin
renkli mandallarla gökyüzüne
asıldığını düşündüğünüzde,
yukarıya uzanarak onları te-
ker teker asılı oldukları yer-
lerden almanın, yan yana ge-
tirerek önce kelimelere sonra
da cümlelere dönüştürmenin,
kâğıt üzerine tıpkı tren vagon-
ları gibi düzgünce sıralama-
nın, bu sıralama sonucunda
açığa çıkan metinlerin aynı
zamanda akıl ve duyguları
harekete geçirecek şekilde bir
bütünlük teşkil etmesinin,
üstelik bu yazma hâlinin siz-
de kendiliğinden belirmesinin
olağanüstülüğünü hiç fark et-
tiniz mi?

Bu, olsa olsa yazmanın sır-
ra dönük yüzünün, yazanlara
uzaklardan göz kırpmasıdır.
Ömrünü yazmaya adanmış
benlikleri birleştiren ne değer-
li, ne güzel, ne şükredilesi bir
hâldir bu böyle!

BALIKLI GÖL

Harika UFUK

Su, asırlardır ağlar;
Orman uzaklaşır günden güne
Dağ, arkadır sahipsizlere...
Mezopotamya'da Babil'de
Meleklerin kanatlarında
Yeşerirken umutlar,
Sen- ben değil, zamandır yaşlanan...

Kaç rüzgâr eskitir kelaynaklar,
Direnirler
Üstelik kanatları kırılrsa da...

Kızıla boyalı dudaklardan
Dökülen nefret söylemleri,
Kan kokusu sinmiş giysiler al...
Putlar paramparça edilmiş,
Balta taş heykelin elinde duruyor.

Zalim, nereye giderse gitsin
Kaçmıyorum, kovalıyorum aksine...
Evliyalardan medet ummak yetmiyor,
Eyüp sabrı gerek!

Bir yıldız parlıyor düşlerde
Korku salıyor bebekler namerde...
Nemrut, güzel olan ne varsa
İyiden yana
Yakıyor her şeyi!
Üflüyorum, sönmüyor.
Harran'da nereye gitsem
Balıklı göl oluyor.

Harika UFUK

Eğitimci şair yazar... Adana'da doğdu. Öğrenimine İstanbul'da başladı. Marmara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Bölümünü bitirdi. Türkçe-Edebiyat öğretmenliği yaptı.

Şiir, öykü, deneme, masal ve oyun yazdı. Şiirleri on iki dile çevrildi, bestelendi. Yurt içinde ve yurt dışında sayısız ödül aldı. Gazetelerde, dergilerde, internet sitelerinde; yazıları, şiirleri, röportajları yayınlandı.

2012'de Yılın Şairi seçilerek Altın Turaç Ödülünü aldı. Ötekileriz Sanat Grubu'nun bilimsel araştırmasına göre Türkiye'nin en önemli 100 kadın şairi içindedir. Güney Havadis Gazetesi tarafından 2018'de "Yılın Şairi ve Yılın Yazarı" seçildi.

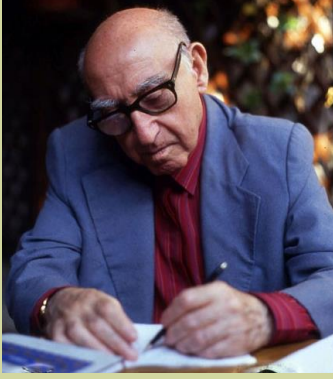
ESERLERİ:

Çiçek Açtı Yalnızlığım,
Canım Türkiye'm, Güz İkinci,
Çocukluğum Sende Kaldı
İstanbul, Yağmurdaki Düş
İzleri, Pembe Düşler Sandalı,
Aşkı Heceledim, Yaşanmamış
Hayatlar, Kurnaz Gezgin

BİR KİTAP BİR YAZAR

Sevim KINALI

“Bu kitap tanıtımını tüm çocuklara ve çocuklara sevgiyle bakanlara ithaf ediyorum.”

**Fazıl Hüsni Dağlarca,
“Genç”**

Türü: Şiir

Yapı Kredi Yayınları, 2007

Şair Hakkında Kısa Bilgi:

Fazıl Hüsni Dağlarca (1914-2008)

İlk şiiri 1933’te İstanbul Dergisi’nde çıktı. 1960’lardan sonraki şiirlerinde güncel yurt

ve dünya sorunları karşısındaki tepkilerini yansıtan şiirler yazdı. Şiirlerinde çocuğu en çok barındıran Türk ozanıdır. Yirmiden fazla çocuk kitabı vardır. Cumhuriyet dönemi Türk edebiyatının en verimli şairlerindendir. Bir özelliği de bütün edebi yaşamını sadece şiire adanmış olmasıdır. Şiirleri pek çok dile çevrildi, birçok ödül kazandı. Yapıtlarından bazıları: Havaya Çizilen Dünya, Çocuk ve Allah, Üç Şehitler Destanı, Çanakkale Destanı, Hiroşima...

Altı Yaşındakinin Düşünceleri

Anaokuluna başlayınca anladım

Çocuklar öğretmen olsa

Sıralarda öğretmenler otursa

Hepsi çabuk öğrenir evine çabuk gider.

Bugünlerde, çocuk yüzleri ekranlarda, gazete manşetlerinde. Ellerimizden kayıp giden, gözümüzün önünden kaybolup giden çocukların acıklı hikâyeleriyle alt üst oldu dünyamız. Savaş çocukları, kayıp çocuklar, birtakım çirkinliklere maruz kalan çocuklar, açlıktan yüzleri solmuş bedenleri güçsüzleşmiş çocuklar ve yitip giden masumlar... O nedenle dergimizin bu sayısındaki yazımı tüm çocuklara ithaf etmek istedim. Çocuklara ithaf ettiğim yazımın konusu da şiirlerinde çocuğu en çok barındıran Türk ozanı Fazıl Hüsni Dağlarca’nın bir yapıtı olmalıydı.

Bazen bir çocuğun bazen bir annenin bazen de toplumun sesi olmuş şairimiz. Çocukların dilinden kaleme aldığı şiirler, bir çocuğun saf, temiz duygularından, hayal dünyasından, çocukça bakışından yansımış, dizelere dökülmüş. Çocuk dilinin tatlılığı ve çocuk yüreğinin saflığıyla yazılmış cıvı cıvı şiirler. Bir çocuk saflığı barındırır şiirleri.

Sevim KINALI

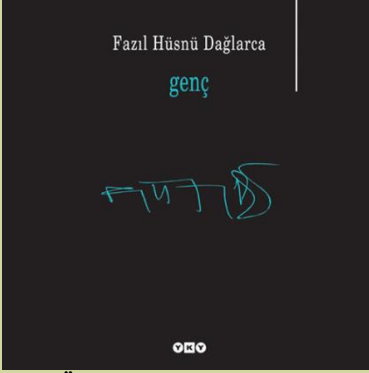

1965 yılında Van’ın Çatak ilçesinde doğdu. Yazar henüz üç yaşındayken ailesi İstanbul’a göç etti. İlk, orta, lise ve üniversite öğrenimini İstanbul’da tamamladı. Marmara Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu.

Yazmaya olan ilgisi ortaokuldayken başladı. Şükranla yâd ettiği Türkçe ve Edebiyat öğretmenlerinin desteğiyle yazmaya devam etti. Çeşitli dergi ve gazetelerde şiir, deneme, söyleşi, eleştiri türlerinde eserleri yayımlandı.

Okumayı, yazmayı, hayatı, ailesini ve mesleğini çok seven yazar halen İstanbul’da Emlak Konut Mimar Sinan Anadolu Lisesi’nde Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak görev yapmaktadır.

2016 yılından beri ESA ailesinin bir üyesi olan yazar dergimizin editöryal yayın kurulu üyesidir.

“Öğrenciler çantaları nice büyük olsa

Evi okula götüremezler

Çantasız mantasız

Götürürler okulu eve”

(Öğrenciler)

Dilbilimci, çevirmen, yazar Necmiye Alpay, bir yazısında şöyle değerlendiriyor şairimizin söyleyişini. “ Onun şiirlerinde masumiyeti okuruz. Şiir için verilebilecek en iyi tanımlardan biri onun bir tür masumiyet olduğudur. Fazıl Hüsni Dağlarca bende böyle bir tanıma temel olan ender şairlerden biri...”

“Paramız çoksa

Yağmurlu gün güneşlidir

Azsa

Doğum günümüz bile güneşsiz.”

(Göğün Yer Durumu)

Bazı şiirlerinde öyle anlam- lar saklı ki... O an anlamasanız da üzerinizde bir etkisi oluyor. Okuyanın yüreğini titretiyor, toplumsal duyarlılığını artırıyor. Şiirlerinde hem bireysel hem de toplumsal duyarlılık var. Hüzün var, esprili bir söyleyiş var. Hayata dair ne varsa her durumdan, günlük yaşam- dan bir şiir kaleme alabilmiş.

“Karı koca çarşıdadırlar

Kadın sevinir ya

Erkek dövünür

Yükünden” (Çarşıda)

Fazıl Hüsni Dağlarca’nın şiirleri her yaşa her duruma ve her duyguya hitap ediyor. Kısacası onun şiirlerinde hayatın her rengi var: Yalnızlık, yoksulluk, sevinç, iyimserlik, çocukluk döneminin saflığı, coşkusu ve daha birçok duygu, düşünce, hayal ve gerçek hayattan kesitler...

“Baba üzümü nice çok alsa

Eve yetmez

Hiç almasa üzüm yeter eve

Görünmediğinden yeter”

(Çoğa İnanmak)

“Evlenince

Dağılır kadın

Kimlere dağılır

Çocuklarına”

(Karşıdaki Olay)

Öyle samimi ve doğaldır ki söyleyişi sanki sohbet eder sizinle. Hayatı en saf haliyle, değiştirmeden, sıcacık yanıyla sunmuştur şiirlerinde. Özdeyiş niteliğindedir bazısı. Kendine özgü bir derinliği vardır.

“Kız olsun oğul olsun

Evlenince giderler çatıdan

Ana baba korkuyla duyar

Yüreklerindeki çatırtıyı”

(Sondan Önce)

“Çocukları ve çocukluğu derinden seven bir şair olan Dağlarca, duyarlılığıyla, merakıyla, gözlem ve düşlem gücüyle, coşku ve içtenliğiyle ölünceye kadar çocuksu yanını koruyabilen bir şairdir. Ona göre, insanın asıl ölümü, gövdesinin değil, çocukluğunun ölümüdür...” (Gonca Özmen, Şair)

Fazıl Hüsni Dağlarca, şiirleriyle hayatı, çocukları sınırsız kucaklamış. Kimi zaman bir masal diyarında hissettirir sizi kimi zaman hayatın tam ortasında. Öyle güzel bir araya getirir ki sözcükleri... Bazen bir gerçeği en çarpıcı şekilde özetler bazen de sözcüklere yüklediği anlamlarla dikkat çeker.

“Ekmek anlar

Açın

Bir tek dilimindeki

Zenginliğini” (Sofra)

“Zorla güzellik olmaz derler

İşte kocaman bir yalan

Yılda üç beş kez

Zorla güzel olur yüzlerimiz

Bayram gelir” (Bayram)

Çocukların cıvı cıvı, tertemiz dünyalarına yolculuk yapmak için bir de Fazıl Hüsni Dağlarca’nın şiirlerini okuyunuz. Bir lunapark gibidir dize- leri. Coşku, sevinç, pırıl pırıl duygular hâkimdir o çocuk şiir-lerinde. Bazen de bir tutam hü- zün serpilir mısralarına. Ço- cukları ve hayatı kucaklayan, renkli ve içten söyleyişle özgün olmayı başaran değerli şai-rimizi sevgi ve saygıyla anıyo-ruz.

“Ben şiir yazarken

Sözlerin hepsi bekler

En büyük padişah olurum

Hepsinin elleri göğsünde

Dinlerim hepsinin yüreğini

İlk dize

Hangi sevgilerden gelmektedir
Erzurum’dan mı, Sivas’tan mı?”

(Sınırlarsız)

BAHÇEDEKİ AĞAÇ

Yunus KARAKOYUN

Üç sokak ötede bekleyip duruyordu
Görünce ansızın bir uğultu sarhoşluğu
Yokuş aşağı/ belki kördüğüm kaçamak
Ey zamanın akranındaki o damgalı yüz
Bir utanç gibi döküyor yaprağını
-Bahçemdeki ağaç

Sonra darmadağın bir akşamüstü
Gölgelerin ürkek ürkek uzayıp gittiği
Bir perde çekip bütün karanlıklara
Bu suskunluk, bu bozuk düzen
Camekânlara vuruyor bir ölünün
-Hay/
ali

Yunus KARAKOYUN

20.06.1988 tarihinde
Mardin'in Nusaybin ilçesinde doğdu.

Ardahan Üniversitesi
Siyaset Bilimi ve Kamu
Yönetimi mezunudur.

Şiirleri Türk Dili, Temren, Türk Edebiyatı, Şiir-
den, Mavi Yeşil, Eliz, Li-
rik, Şehir, Edebiyat Or-
tamı, Şarkı, Berfin Bahar,
Haykırı, Kirpi, Lacivert,
Aşkın e Hali, Şiir Vakti,
Rihtim ve Kurşun Kalem
gibi dergilerde şiirleri ya-
yımlandı.

Şiir çalışmalarının ya-
nı sıra roman üzerinde de
çalışmaktadır.

DÖRT MEVSİM BİR SONUÇ

Hasan AKBAL

YAZ

Başlangıç olamaz. Ve son hiç değil. Karanlık o güneyde, burası kuzey. Anlam bir, nefes sıcak. Ölüm ani... Vakti bilinmiyor. Geçmiş birinin karşısına : “Bu da değil” diyoruz. Yaz bitiyor.

GÜZ

Efkârı sarımtırak ve kurumuş yapraklara bindirerek tanımıyoruz. Sanki herkes sevdiğini eylülde kaybetmiş. Sanki kâbusun adı sonbahar olarak değişmiş. Kitâbeden hikâyeye baksana bir şeyler “mış” gibi.

Kıymetlidir aslında bu mevsim. O sıcak kuzeyin yorgunluğu uykuya dalarken dökülüverir yaprakları. Toprakları ortaya çıkar yeryüzünün.

Çok şiir ağıta beste olsa da bu mevsim güzeldir.

KIŞ

Köşesine çekilmişlerdir, ıssızlığın adını tarif edebileceğim kadar kötü olmayan hayat. Kimse kimseyi unutmaz burada. Bir iki iyilik dokunur, kış diye vicdanlara. Ağır olmasa da kimi soğuk, kimi huzur bakar. Gerekli olanı bilemem lakin hep eksik kalır kimi yerlerden beyazlar içinde bu mevsim. Kimi hayata fazla gelir ama gereklidir.

İLKBAHAR

Şimdi susalım. Durup kendi ile konuşan toprağa ses verelim. Taş ile toprak nasıl el ele veriyor, hissedelim. Bir fidanın tohumuna dirilişi ne de güzel oluyor, izleyelim. Yeniden uyanıyor ya hani susamış tomurcukları kırkikindi yağmurları ile sulayanlar var.

Lüle lüle tarar rüzgâr tepeden turnağa yeryüzünü. Hüzün geçer belki bir yerlerden ama huzur başlar bir kucak dolusu.

Öyle bir mevsim başlar ki veda eder çoğu mevsime...

SONUÇ

Daha güzel yaşadığınız bir ömrü belki ben bir mevsim yaşadım. Öyle huzur içinde öyle acıyı unutmadan. Tükenen bunca umuda inat bir mevsim başlar. Çok hoş çakala inat merhaba diyerek.

Hasan AKBAL

1989 Çorum İskilip doğumlu. Bülent Ecevit Üniversitesi Maliye Bölümü Mezun. Yine aynı Üniversitenin Maliye Anabilim Dalında ve İstanbul Üniversitesi Maliye Anabilim Dalında Yüksek lisans yapıyor.

Şiir yazmaya 2004 yılında başladı. Şiir ve denemeleri, Bülent Ecevit Üniversitesi Maliye Bülteni, Bülent Ecevit Üniversitesi Kampüsün Sesi Gazetesi, Zonguldak Halkın Sesi Gazetesi, Çorum Yayla Haber, Aşkın E Hali Dergisi, Gökyüzü Dergisi, Çorum Bidergi, kunyeedebiyat.blogspot.com ve kendi bloğu olan (hasanakbal.blogspot.com) ile birçok internet sitesinde yayımlandı.

İstanbul’da yaşayan yazar halen özel sektörde muhasebeci olarak çalışırken, edebiyatla ilgili söyleşilere ve yazı çalışmalarına katılıyor.

HAYIFLAR RİSALESİ

Mustafa IŞIK

Hayıfla verilmiş bin selâma
Cepheşiz bir savaştır aşk,
Yüzün, gölgesinden sıyrılıp
Nasırlı avuçta sızan suyla
Kuru dudakta gül bahçesi

Kör vadilere yuvarlanan
Çorak yerlere hatırasın
Elsiz ve ayaksız koca taş,
Ne zaman dibe varsan
Yerinden edersin kuşları

Gemiye kaptansız bırakan
Denizin vakitsiz öfkesi

Derinden yarılış yarı sancı
Zifiri atların kirli yelesinde
İnceden terletirsin geceyi

Eskimiş ölüm renginden ay
Tarifsiz yaraya sefa çeken
Bağrımda yeşeren gülsün,

Her gökyüzünü düşünende
Arza düşürürsün yıldızları

Yüreğin çiyden de narin
Sonsuzluğa uzanan salâ
Ayaza pervasız yakışan,
Çiçek yerine solma diye
Korkarım adını anmayı

Evlerinden sokağına aksa
Tutam saçına ölen âşıklar
Uğruna dile koru düşüren
Kanımla sularsın çorağı

Suretler pazarında gülüşün
Ölü diriltten mesih nefesi

Çok âşık öldürse de bakışın
Bırak, dünya arınsın aşkınla
Tek tek dokun yıldızlara
Sönük kandille yak geceyi.

KADIN

Elif AHİ

Uzun saçları vardı, güneşte renk değiştiren. Çiçekli bir örtünün altından özgürce savrulmayı bekleyen, rüzgâra âşık, bulutlara özlem besleyen...

Kısıtlanan sesinin arkasında dünyalar biriktiren, bir bakışından içi okunan, her yere dökülüp saçılan. O bir kadın, sadece kalbine dokunulmayan...

Eğer kadınsan eğitim göremezsin çünkü kendini geliştirirsen, kimse sana hükmedemez. Özgür düşünemezsin, çünkü senin aklından korkmasalardı zaten cümlelerin başındaki şeyi konuşmazdık. İstedğin giysiyi giyemezsin; evliysen kocana, değilsen ailene, hiçbiri yoksa yaşadığın yere göre giyinmelisin, kendi zevkin olamaz. Hava karardığında, dışarıda tek başına dolaşamazsın. Toplum içinde yüksek sesle konuşamazsın, kahkaha atamazsın, yoksa senin hakkında kötü düşünürler. Âşık olamazsın, erkeklerle arkadaş dahi olamazsın, çünkü kadınlar sadece hemcinsleriyle dostluk kurabilirler. Evlenmeden el ele tutuşamazsın, evlendiğinde her ne olursa olsun boşanamazsın, çünkü bu bir namus meselesi...

Çünkü kendimizi bu hale biz getirdik, yüzyıllarca geri gittik. Kız çocuklarını para ile sattık, yetmedi dayak attık, yetmedi canını aldık, yetmedi başa sardık. Yetmedi mi artık?

Savaşmış şey senin geleceğin! “Ben erkeğim” diye övünürken aşağıladığın kadın. Seni kundaklara sarıp büyüten, dünyaya getiren kadın değil mi? Uyan artık, çek pis ellerini kadınımdan, kızımdan, çocuğumdan! Savaşmış şey senin geleceğin!

KADINLARIMIZ

Halil GÜRKAN

Canından can böler Hakk'ın izniyle,
Anamız, yârimiz, bacımız onlar.
Gülümser gözleri onca hüznüyle,
Yaşam yokuşunda gücümüz onlar.

Bulunca dengini gönül düşürür,
Hayat gemisine umman aşırır,
Kalp denen ocakta sevgi pişirir,
Ateşin üstünde sacımız onlar.

Karşılar erini elde gül ile
Gönüller fetheder tatlı dil ile
Yıllarca her yandan esen yel ile
Samandan ayrılan çecimiz onlar.

Aydınlık adına mum gibi erir,
Bu günü yaşarken yarını görür,
Hükmeder nesline, çağa yön verir,
Fikirde, eylemde ucumuz onlar.

Yüreği yurt olur sürgünümüze,
Gülüştü güç verir yorgunumuza,
Varlığı moraldir dargınımıza,
Neşemiz, tasamız, acımız onlar.

Halil der birleşir yarın ile dün,
Kutsal birlik için kurulur düğün,
Bembeyaz gelinlik giyildiği gün,
Başa koyduğumuz tacımız onlar.

Halil GÜRKAN

1954 yılında Eskişehir İli, Mahmudiye İlçesi, Türkmenmecidiye Köyü'nde doğdu. İlk ve Ortaokulu Mahmudiye'de bitirdikten sonra Ankara Erkek İlköğretmen Okulu'ndan 1975 yılında öğretmen olarak mezun olup, aynı yıl, öğretmenliğe başladı.

Bingöl, Sakarya ve Eskişehir İllerinin çeşitli okullarında öğretmenlik ve idarecilik yaptıktan sonra, 1990 yılına kadar Eskişehir İli Sivrihisar İlçesi, Gençlik ve Spor İlçe Müdürlüğü görevini yürüttü. 2001 yılında, Eskişehir Merkez Şeker İlköğretim Okulu Müdürü iken, emekli oldu.

Emekli olduktan sonra, Eskişehir Şairler Derneği'ne üye oldu. Şu anda aynı derneğin ve ESASDER'in Yönetim Kurulu üyesidir.

Ulusal ve uluslararası yarışmalarda ödül alan şiirleri vardır. Şairin bestelenen şiirleri de vardır.

Eserleri

-Gönül Dağarcığı - 2007 (şiir)

-Eskişehir Şairler Derneği Antolojisi - 2011 (şiir)

HÜZÜN ÇOCUKLARI

Şerife GÜNDOĞDU

Fadime 1949 yılında, Afyon ilinin Emirdağ ilçesine bağlı Bağlıca köyünde dünyaya geldi. Bu köyde on yedi yaşına kadar kaldı. Fadime'nin çocukluğunda çocuklara terbiye beşikte başlardı. Onlar şimdiki çocuklara denildiği gibi “prensım”, “prensesim” diye, seville seville, ballı sütlerle, çikolatalarla muzlarla, bir eli yağda bir eli balda, bir dediği iki edilmeden büyümedi.

Fadime'lerin köyünde ayağı yere basan, eli ekmek tutan her çocuğa bir sorumluluk verilirdi. Anne baba tarlaya, bağa, bahçeye çalışmak için giderken, çocuklarına bir görev dağılımı yaparlardı. On on bir yaşından aşağıya doğru tüm çocuklar sorumluydu, görevliydi. En büyük olan kız çocuğu evin yemek ve mutfak işlerinden, en küçük kardeşinin de her türlü bakımından sorumlu olur, diğer kardeşlerini de yönetirdi. Diğer kardeşler de kendisinden küçük olan kardeşlerin her türlü ihtiyaçlarından sorumlu olur ve bunun dışında evin türlü işlerinde gücünün yettiğince değil gücünün üstünde çalıştırılırdı.

Örneğin su kuyusundan su çekmek, ocak ateşini yakmak için odun getirmek, bulaşık yıkamak, yaşadığı evi ve bahçesini temizlemek, sabah akşam büyük ve küçükbaş hayvanların suyunu samanını vermek, mevsimine göre bağ bahçe işlerinde, tarlada harmanda çalışmak sıradandı. Ailedeki bütün çocuklar çalıştırılırdı ve herkes annenin babanın verdiği görevi gün içerisinde bitirmek zorundaydı.

Anne babalar çocuklarının naz yapmasına hiç fırsat vermezlerdi, hep titiz davranırlardı. Hiç hata kabul etmez, karşı gelen olursa kaba kuvvete başvuruurlardı.

Fadime altı ya da yedi yaşındaydı. Bir gün babası ayakkabısının bağını çözmesini istedi. Ancak düğüm çok sıkı olduğundan Fadime çözemedi. Bu yüzden yüzüne yediği tokadın acısını hala yüreğinde hissediyor. Çocukların buyrulan işe itiraz etme gibi bir hakları yoktu. Annesi onları hayata hazırlarken başlarına gelebilecekleri hiç anlatmazdı. Öğüt verirlerdi ama atasözleri ve deyimlerle.

Şerife GÜNDOĞDU

1955 Yılında Afyonkarahisar ilinin Emirdağ ilçesine bağlı Kırkpınar köyünde dünyaya geldi. İlkokulu Kırkpınar köyünde bitirdi. 1972 yılında evlenerek Eskişehir'e yerleşti. İki erkek bir kız üç çocuk annesi kendisini eşine ve çocuklarına adadı.

1987 yılında çok hüznü olduğu bir gün şiir yazmaya başladı. Hemen hemen her konuda şiirler yazmaya devam etti.

2011 yılında Eskişehir şairler derneği ile tanıştı. 2014 yılında Eskişehir Şairler Derneği yönetim kuruluna seçildi. Şair İLESAM üyesidir.

Şiirlerinin bir kısmı antoloji kitaplarında ve çeşitli dergilerde yayımlandı. Osmaniye şairler derneği Fen edebiyat fakültesi Türk dili ve edebiyat bölümü lisans öğrencisi Merve AKKAYA tarafından Prof. Dr. Halil BUTANRI'NİN onayı ile hakkında bitirme tezi hazırlandı.

Vuslat isimli şiir kitabı 2016 yılında yayınlandı.

Bir işi iyi yapamadıklarında, öğretmeden “Ölesicenin kızı dedirtmeyin, mezarda kemikleri mi sızlatmayın, ölürseniz yer beğensin, kalırsanız el beğensin.” derlerdi. “Yuvarlanan taş yosun tutmaz.” denirdi. Gelin olacak kıza hiç yüz verilmezdi. “Gelin büyümez, görüm büyür, gelin büyümez kayın büyür”dü, “ata dört olur”du.

Erkek çocukları kızlardan üstün tutulurdu. Gelin olmuş kıza 5 yaşındaki kayınının eli öptürülürdü. Onlar annelerine, babalarına hiç naz yapamazlardı. Evde ve köylerinde çocukların hiç çocuk hakları yoktu. Annesi onlara bir lafı bir kere söylerdi, “Adam olana bir laf yeter.” derdi. Onlar da annelerini dinlerken daha dikkatli dinler, sözünü tutarlardı. Zaten başka şansları da yoktu. Büyükler ne derse o olurdu.

Her çocuğun kıyafeti üç taneyi geçmezdi, zaten onlar da birbirlerinin eskisi olurdu. Ayakkabıyı, babalar ince bir çubukla çocuklarının ayağını ölçerek alırlardı. Bir misafir geldiği zaman çocukları asla sofraya oturtmazlardı. Önce misafirler ve evin erkeği yer, onlardan arta kalan yemekleri de çocuklara yedirirlerdi. Misafir gidene kadar çocuklar hiç ses çıkarmadan diz çökecek oturlardı. Büyüklerden kim hangi çocuğun gözüne bakarsa o hizmet için kalkar görevini yapar, sonra tekrar otururdu. Onların gününde herkesin çok çocuğu vardı. Çocuk öldüğünde anneleri ağlatmazlardı bile, cennette sana su taşıyacak diye. Bazı babalardan duyduğu olmuştu, “Ölen ölür, kalan sağlar bizimdir” diye.

Fadime’nin çocukluğunda çocuklara sadece iş yaptırmak için değer verilirdi, onun dışında çocukların fazla bir değeri yoktu. O dönemin çocukları yavan yağlı demez aç kalmadığına şükrederdi. Onlar doğar doğmaz toprakla belenen, bir kundağı bile olmayan, anasının eski elbiselerine sarılan, tahta beşiklerde büyüyen, ağladığında sırtına jilet vurulan çocuklardı. Az sevgiyle, bol acıyla, ama hüznle büyüdüler. Kısacası, gerçekten kısacası, onlar hüzn çocuklarıydı.

YİĞİT

Hızır İrfan ÖNDER

Milletinden ayrı kalan bir yiğit
Sığamaz dünyaya, dar gelir ona...
Vatan için bin kez, olmazsa şehit
Nefes almak bile, ar gelir ona...

Öz yurdunda parya gibi yaşarken,
Yedi düvel, tutup bizi asarken,
Hanümanda yaban, esip coşarken,
Onursuz yaşamak, zor gelir ona...

Kalbi yurdu için atıp duruyor,
Sağlam inancını daim koruyor,
Bil ki kurtuluşu özde arıyor,
Dâvâ için ölmek, yâr gelir ona!

Yiğit, bir an bile boşa konuşmaz,
Saf altından kalbi, değeri düşmez,
Cesareti tamdır, haddi hiç aşmaz,
Harlandıkça gönlü, nur gelir ona!

Hakkı üstün tutar, halkı gözetir,
Adaleti sağlar, doğru işletir,
Talebini yalnız Hakk'a iletir,
Allah'ın rızası, kâr gelir ona...

Hızır İrfan ÖNDER

1964 yılında Rize'nin Ardeşen ilçesine bağlı Yukarıdurak köyünde doğdu. Sırasıyla Ardeşen Merkez İlkokulunu, Rize İmam-Hatip Lisesini (1982) ve Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji bölümünü bitirdi. (İzmir -1987)

1993 yılından beri yurdun değişik bölgelerinde Felsefe Grubu öğretmenliği ve idarecilik görevlerini yürüttü. Halen Lüleburgaz Düvenciler Lisesinde Uzman Öğretmen olarak görevini sürdürmektedir.

Lise yıllarından beri şiir yazan şairin şiirlerini: Milli Gazete, Gürses, Hakses, Kardelen, Genç Kardelen, Mavi Yeşil, Somuncu Baba, Mavi Dünya, Anafilya, Ortanca, Tay, Müdafaa-i Hukuk, Hantek, Dilhane, Dareyn, Yüzakı, Aşkın E Hali, Edebiyat Bülteni gibi dergilerde yayımlandı.

Şair evli ve iki çocuk babasıdır.

ESERLERİ:

1- "Niçin Ağlar Güller Bana?", Gündüz Kitabevi Yayınları, Eylül-2007

2- "Canana Mektuplar", Karabük Kültür ve Sanat Derneği Tay Dergisi Yayınları, Ağustos-2009

EN GÜZEL UYKU

Merve ERTAN

İyikilerimden biri de sokaklarda büyümüş olmam. Kısaca; kardeşliğin hit olduğu, evden sabah çıkıp akşam girdiğim, ekmek arası ile doyduğum bir çocukluk. Kirli eller, yaralı dizler, yırtık giysiler. Ne güzeller...

Oysa şimdi devasa sitelere hapsolmuş, parkta annesinin avuçları içinde kayan, topraktan uzak kreşlerden çıkmayan, top tutamayan ip atlayamayan bir çocukluk. Ne kadar acı.

Komşusunu tanımayan, çocuğunu sevdirmeyen, aman düşmesin diye elinden bırakmayan, oynarken vurdu diye yaygara koparıp, çocuğu arkadaşlarından uzaklaştıran. Bu yüzden, zaten selamlaşmadığı komşusunu hepten kaybeden bir ebeveyn... Oysa kavgalarla öğrendik biz özür dilemeyi, küsleri barıştırmayı, kıymet bilmeyi. Şimdi masaya elini sürmeden doyan bir nesil yetişiyor, bırakın özür dilemeyi...

Peki suç kimde? Çocukta mı? Zamanda mı? Ebeveynde mi? Modernleşmekte mi? Güven-sizlikte mi? Avrupai olmakta mı? Eğitim seviyesinin artmasında mı? Refah düzeyinin yükselme-sinde mi? Çevrede mi? Teknolojide mi? İnsani hislerin yitirilmesinde mi? Merhamet, samimiyet, yardımlaşma duygularının körelmesinde mi? Art niyetin artması, ahlakın azalması da mı? Hepsinde suç var. Hepsi hissedar.

Şanslıyım zamanın eskisinde yaşamakla, şanslıyım sokakta yaşamakla, şanslıyım tartış-masızca...

KENDİNE HASRET

Servet ÖZAKAN

Ruhun bindiği yelkenli bir kayık
Sularda gider yanık yanık
Tutuşur ardından mavi bir ufuk
Yanan alevler içinde kaldı
Deniz üstünde tam iki mavi arası
Bu işler hep böyle karışık
bir gemi,
bir kayık,
ve ben...
Birbirini esir alan servet
Hepsi esir bir hasret içinde gurbet,
Kendi içinde kendine hasret.

Servet ÖZAKAN

1995 tarihinde Van Özalp ilçesinde doğdu. İlkokul ve lise eğitimini Van'da tamamladı.

Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü okuyor.

Şair "Okudukça cahilliğimin çerçevesi büyüyor, öğrendikçe bilmediğim şeyler çoğalıyor" demekte.

YEŞİLLENSİN GELECEK

Filiz ÇAKMAK

Çocuklarınız, hep bir bataklık içinde. Elllerinde sigara-
larla, duvar köşelerinde. Daha
konuşmalarını bile hesaba
almadığınız çocuklarınız, si-
gara içiyor. Akılları ermez,
dediğiniz yaşlarda sigaraya
erişmişler.

Hiç mi fark etmiyorsunuz?
Kokmuyor mu size, o ciğerleri
çürümüş evlatlarınızın koku-
su? Lütfen biraz ilgi! “Benim
çocuğum yapmaz” demeyin.
Arkadaş çevresine bakın, bu-
lunduğu ortamlara bakın, ar-
tık bakın yahu bakın! Kör-
leşmeyin lütfen. Geleceğiniz
olan evlatlarınızı, ateşe atıp
dumanını seyretmeyin. Her
gün bir adım daha bataklığa
yaklaşırken, görmezden gel-

meyin. Çok para vermeyin
mesela.

Bize babamız az para ve-
rirdi, ben yaşamadım o yaşı-
sın düşüncesiyle verdiğiniz
paralar; sigara parası oluyor
çoğu zaman. Neye harcadığını
sorun, takip edin. Çok yoğun
olabilirsiniz. İşten vaktiniz
olmasa da bir günlük izin
alın. Hastayken aldığınız izin
kadar önemli bir şey bu. Ta-
kip edin, habersizce bakın ço-
cuğunuz kiminle, nerede, ne-
ler yapıyor. Şuna da değine-
lim ki çok para vermekten zi-
yade az para verdiğiniz çocuk-
larda, sigara uğruna bazen
borç alır, bazen de hırsızlık
bile yapabilir. Basite indirge-
meyin bu kadar geniş ve ev-
hamlı yaklaşın.

Her şey bir sigarayla baş-
layabilir. 18 yaş altındakilere
sigara satma yasağı var diye-
ceksiniz çoğunuz. Evet var...
Peki; o zaman bu etrafımızda-
ki çocuklar nereden alıp içi-
yor? Bunu da düşünmeye da-
vet ediyorum.

Üstü kapalı iş yapan in-
sanlar tarafından tabi ki. Ço-
cuklarınızı zehirleyip, üstüne
bir de para kazanıyorlar. Bu
da yetmiyor o aldıkları paralar
belki de terörü destekleyenle-
re gidiyor. Ne kadar ilgilenir-
seniz evlatlarınızla, o kadar
güzel bir gelecek sunmuş
olursunuz. Hem kendinize
hem evlatlarınıza hem de bu
vatana.

SEN SÖYLE BEN DİNLEYEYİM

Cemal KARSAVRAN

Sanadır özlemim ey gönül kuşum
Duymaz kötülerini benim ak kalbim
Ay gibi parlar güneş gibi doğarsın
Yıllara yenilmez bir güzelliğisin

Kalmadı sırrımız ve de gizimiz
Biz artık bir bütünün çift ikiziyiz
Paylaştıkça coşuyor ve çoğalıyoruz
Sarmaşıklara dolanıp sarp kayalarda

Yarım kalmış bir sevdanın devamı
Sığmaz ele avuca ilk aşkın ilk teması
Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı
Canlanır gözümde yılların hayali

Birer inci her kelime her duygu
Anlam bulur cisminde umudu
Dilden dile dolanır dedikodu
Tanrım beni yalan iftiradan koru

Desinler âleme rüsva olayım
Hikâye ve masallarda çoğalayım
Yaylalarda sevda türküsü dillerim
Sen söyle ben dinleyeyim

Cemal KARSAVRAN

1964 Giresun/Çamoluk ilçesi usluca köyünde doğdu. İlkokul 4. sınıftan sonra ailesi İstanbul'a yerleştiği için ilk, orta ve lise tahsilini İstanbul'da bitirdi.

Şiire ortaokul yıllarında başladı ve hala şiire devam etmekte... Şiirleri birçok edebiyat dergisinde ve internet ortamında yayınlanmaktadır...

Şairin ÖMRE AYAZ VURMADAN adlı bir şiir kitabı vardır.

KAÇAN ADAM

Gökhan YAVUZEL

Umutlarını hayallerle yeşerten, sevgi selli bir yar bulamamış, içinde yaşadığı topluma başkaldırır nitelikte bir garip adamdı; Kaçan Adam.

Kimden, neyden kaçıyordu. Hemen söyleyeyim.

Kendisi dışında her şeyden kaçıyor. Ailesine layık bir evlat olamadığından, ailesinden; çevresiyle barışık olmadığı için, çevresinden; yapmacık olmadığından arkadaşlarından; uyulması zorunlu olan töre kurallarına boğun eğmediğinden, törelerinden; eğitimin insanları tek tipleştirmesine karşı durduğundan, eğitiminden.

Garip biriydi. Ölümle yaşam arasında gidip geliyordu. Ölüm, basit bir eylemdi onun için. Dünya'dan bir yok oluştu. Yaşam ise, kendi kriterlerine göre zor bir yoldu. Herkes gibi olmuyordu işte. Kendi isteği doğrultusunda bir yaşam kurması imkânsız gösteriyordu. Ölümde, kaçışın adı bir yoluydu. Yaşam mı, ölüm mü deseler ikisi arasında kalırdı. Biraz canlı, biraz ölüydü işte.

Çocukluğu sıkıntılı yaşam koşulları içinde geçmişti. Arkadaşları oyunlar oynarken, kendisi düşüncelere dalıyor, çocukların oyuncaklarla oyun oynamaya başlayıp; büyüyerek yaşamın sistemine ayak uydurmaya çabalaması; evlenerek çocuk sahibi olması ve olgun bir yaşa ulaşip dünyadan göç-

mesine kadar bu sıradanlığı görüyor, anlıyordu. Daha küçük yaşta, bu sıradanlığın tahlilini yapabiliyor, ne o çocukların düşüncelerinden ne de oyuncakların oyalama zevkinde haz almıyordu. Tüm bu yaşam koşullarından çocuk yaşta bezmiş, yaşından çok daha olgun fikirlere kapılırdı. Bunu anlayıp sezmesi, düşüncelerinin çocuk yaşta bu hale geçmesi, onun için zordu.

Çocuk olmak, herkes için bir nimet unsuru olurken, kendisi için hayatın zor sınavını erkenden tatması, acılı sancılar fışkırmasına denk geliyordu.

Çocuk, istemeye istemeye hayatın sıradanlığına karışıp gitti, yıllar böyle geçer ve acılı çocuk, Kaçan Adam sıfatını taşır oldu.

Kaçan Adam, kararını vermiştir. Hayatına yüklenen bütün olumsuz anıların ve negatif gördüğü şartların dışına çıkacaktır. Artık hayatını, düşünceleri akıbetinde yaşamaya karar kılmıştır. Dünya'yı değiştirmek ve insanların sıradan alışkanlıklarını dönüştürmenin zor olduğunun farkına varmış, sade-

ce kendisinin doğru olan yaşamı sürdürmesinin mümkün olabileceğini saptamıştır.

Kaçan Adam, uzaklaşır herkesten. Çocukluğundan bu yana kafasında şekillendirdiği ütöpik yaşama doğru yol alır. Kayalıklar

lara yaslanır, martıların sesini daha gür duyduğu sahil kenarlarına gider. Ne dünü, ne yarını düşünür. Sadece içinde bulunduğu huzur atmosferini yakalamaya çalışır ve döker içindekilerini kaleme.

Kalem ona yoldaş, kâğıt paydaş olur.

Ha bire yazar, yıllardır içinde biriktirdiği, susarak, gözlemleyerek ve düşünerek şahitlik ederek, iğrenti duyduğu durumları nasıl güzele çevirebileceğini, nahoş anılarını hoş hatıralara döndürebileceğini ancak yazarak, çizerek ve martılarıyla izleyerek yapabileceğini anlar.

Kaçan Adam, kaçmıştır işte.

O hayallerinin yoluna girmiştir artık.

Biraz ruhani, biraz da dünyevi olmuştur.

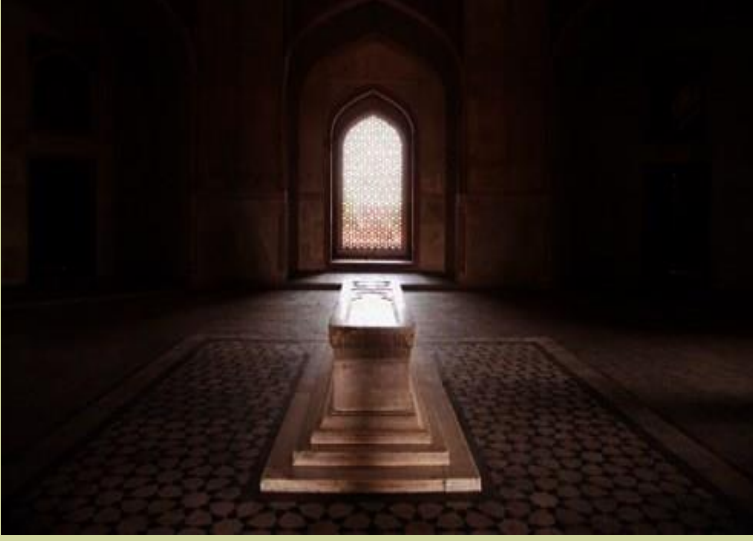
"Huzuru nerede bulursan, oraya koşarak git" dedi

Kaçan Adam.

Kaçan Adam, belki de Yalnız Adam olmuştur şimdi. Kaçarak huzura erdi, huzura ererek yalnızlaştı, yalnızlaştı...

ERBAİN

Songül ÖZEL

Bir akıl çıkmazında kaderi örseledim
Kelimeler, harfler, sesler cellat bana ezelden
Kendi kaderimde öldüm öldüm dirildim dünyaya
Ne akıl kaldı bende ne cüretkâr gözlerim
Kendi kabrimde kendimi görmeden enseledim
Yürek çile yeridir erbainde kalana
Ne derviş azığı var heybemde
ne melamet postu hücremde
Kırkikindi yağmurumsun bir şubat ayında yağın
Lamekân gönlümde durak durak beklenensin
ahirete yol olan
Gönül erbainde çile çile yanmakta
Bir üveyik olmuş dil nağme nağme uçmakta
Yatırdım nefsimi bir musalla taşına
Kibir elbisesini çıkardım usulca gövdesinden
Yıkadım beş vakit kirlenen tenini, ellerini
Kalbine giydirdim cennetin en güzel fistanını
Yolladım ebrar ülkesine mutmain olan nefsi.

Songül ÖZEL

Sivas doğumlu. İlk, orta ve lise tahsilini Sivas'ta yaptı. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Yüksek lisansını da bu üniversitede yaptı.

1998'de Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak atandı. Şu an Sivas'ta görev yapmakta.

Ayrıca 2015'te Anadolu Üniversitesi Felsefe bölümünden mezun oldu. 2017'de ise yine Anadolu Üniversitesi İlahiyat Önlisans programından mezun oldu.

Şiir yazmaya küçük yaşlarda başladı. Çeşitli dergilerde ve internet sitelerinde şiirleri yayımlanmıştır. Şairin "Süveyda Hece Hece" adlı bir şiir kitabı mevcut. Ayrıca yayınlanmaya hazır iki şiir kitabı daha vardır.

Şair evli ve iki çocuk annesidir.

HİCRAN

Gülşen ÖZDEMİR

Gül mevsimiydi,
ayrıldık. Güllere
bezeliydi, ayıran yollar
müstakbel acılara
gülümsetmek
istercesine. Hüznün
yanaklarını
renklendiriyordu.
Yüreğimin bir köşesine
bir kıvılcım düşmüştü
ya, henüz özlemek

yoktu yanımda.

Hasret cümleleriyle dolmakta ömrümün sayfaları,
şimdi. Hasret, bakışlarımda akmaya hazır gözyaşı
oluyor; masum gözlerinin hatırası dokunuyor sonra ve
özlem yağıyor kalbime. İçim içimi yiyor, beklemekten
vazgeçersin diye.

Kelamsız vakitlerim oluyor. İsmim sessizliklerde
saklı... Pişmanlıkla yüz yüze geldiğim vaki. Seni
yitirmek korkusu kol geziyor ruhumda. Oysa sen,
yüreğime su serpecek iki çift laf etmiyorsun.

Hicran, kavuşmaya uzak kalmaya mecbur biçarelikle
süzüyor beni. Sanki bir hayal kurmuşum ya da bir rüya
görmüşüm. Büyülü bir rüya... Bitmiş ama içimde
kalmışsın. Her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu
yadsımana can atıyorum.

Yine akşam oluyor. Hasretin günleri azalıyor,
ayrılığınki çoğalırken. Ve hicranım eskiyor, derinleşiyor.
Hicrandan sebep müteessir günlere katlanıyorum.
Sabahları uykumdan dirildiğim vakit, kulağımda
senden önceki hayatımın ıssızlığını uğuldar buluyorum.

Ne zamandır aklımda bir şey var, diyemiyorum. Bir
şey... Haykırıyor, yalvarıyor, isyan ediyor. Bazı bazı
feryat figan oluyor, içimi acıtıyor, söylenmek için. Yok,
hayır, telefonların o samimiyetten uzak iletkenlerinde
harcayamam bu kıymetli cümleyi, sen olmalısın
yanımda. Söyleyeceğim, ama illa da gözlerini isterim
karşımda.

Gülşen ÖZDEMİR

Çorum'da doğdu. İlkokulu
Çorum Albayrak İlkokulunda
tamamladıktan sonra orta ve
lise öğretimine Çorum İmam
Hatip Lisesi'nde devam etti.

Kütahya Dumlupınar Üni-
versitesi İngiliz Dili ve Edebi-
yatı bölümünü bitirdi.

Yazıları Çorum Haber, Ço-
rum Hâkimiyet gazetelerinde,
Hale ve Aşkın E Hali dergile-
rinde yayınlandı.

Gülşen Özdemir'in ilk ki-
tabı olan "Çoğul Şahsa Tekil
Dilek"; onun 1996 yılından
2010 yılına kadar yazdığı ve
bir kısmını yayınladığı dene-
melerinden oluşmakta...

ÇİÇEĞE BENZER

Âşık Çağları - Muammer ÇALAR

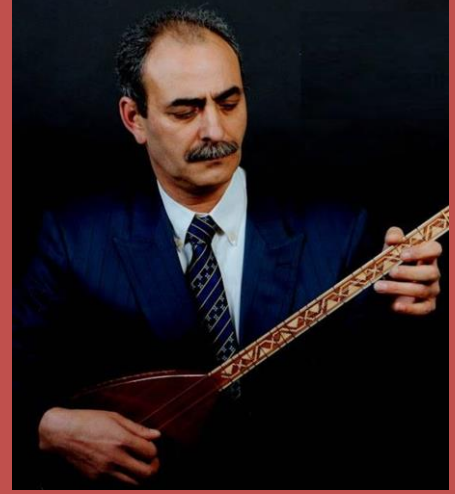
Seyreyle gel gönül fani dünyaya,
Türlü renk bürünmüş çiçeğe benzer.
Hep canlılar uğrak verir buraya,
Yalandan ziyade gerçeğe benzer.

Gündüzü var gecesinde saklanır,
Yıldızları gün doğanda paklanır.
Sırası gelenler bir bir yoklanır.
Ömür şarkısında peşreve benzer.

Temeli direği yoktur ezeli
Dört mevsim yeniler çiçek gazeli
Ne çıkar olsan da dünya güzeli
Tabut denen zira her şeye benzer.

Nefis tamah arzu güman peşinde
Kimi dünya kimi iman peşinde
Sela verir okur imam peşinde
Ömrümün son demi neşreve benzer.

ÂŞIK ÇAĞLARI

Asıl adı Muammer Çalar'dır. 15 Mart 1965 Karaman Morcalı köyünde dünyaya gözlerini açtı. İlkokulu doğduğu köyde bitirdi, 1980 yılında işçi ailesi olarak Hollanda'ya geldi. Halen Amsterdam kentinde yaşamını sürdürmektedir. Hollanda da okuma fırsatını tekrar elde edince 3 yıl sanat okuluna devam etti, ancak bitirmeden okuldan ayrıldı.

İlkokuldan buyana saz çalıp Türküler söylemekte, şiire olan sevgisi ve yakın ilişkisi 1987 de katıldığı Konya âşıklar bayramında kendisine Âşık Çağları mahlası ile bir ödül kazandırdı.

TRT ve Kanal 7'nin hazırladığı türküler programlarına eserleri ile katılmış, Hoşgörü adı altında altı albüm çıkarmıştır.

Âşık Çağları, MESAM ve ANASAM üyesidir. Ayrıca Türk Halk Edebiyatının yurt dışında unutulmamasını sağlamak amacıyla "İFKSAN Dostluk Sanat Hoşgörü" kurumu ve nezdindeki sanat sitesinin kurucusudur.

Kitapları:

Gurbetten Sılaya (2004), Şehriyar Hayatı ve Bütün Çalışmaları (2018)

DİVRİĞİ'NİN BEKİR ÇAVUŞ HAMAMI (HAMAM-I BÂLÂ)

Hülya ASLAN

Tarihi Sivas- Divriği Ulu câmii yapılırken, bu kutsal mâbedin inşasında insanlar abdestsiz çalışmasınlar diye hemen câminin yanı başına hamam yaptırmışlar, başlarındaki Bekir adlı kişinin de çavuşları olması sebebiyle adına Bekir Çavuş hamamı denilmiş. Yüksekçe olduğundan bir adı da Hamam-ı Bâlâ (Yüksek hamammış).

HAMAM-I BÂLÂ

Bekir Çavuşun Bâlâ Hamamı
Su şıkırdıyor her şadırvanı
Çıkarın kerevete gelin hanımı
Atlas çadırı da yere sürünü
Yeşil Divriğinin taze gelini

2012 yılının Haziran ayında bir Cuma günü, İstanbul Beyoğlu Târihi Galatasaray Hamamı'ndayım. Burayı; Sultan 11. Beyazıt Han.1481 yılında Galatasaray Mektebi öğrencilerine hizmet etsin diye yaptırmış. Muhtemeldir ki öğrenciler pürü pak olarak, ilim hıfz etsinler diye düşünülmüş asil bir yapı. Oysa bugün Galatasaray Hamamı turistik, medyatik ve de sosyetikleri aklamakla iştigal etmekte.

İnsan ister istemez yatılı okullardaki ve yurtlardaki öğrencilerin durumunu hatırlıyor. Akmayan sular, banyo sırası kuyrukları ve bitlenen öğrenciler. Asıl konuya dönüyüm, bana gelenek göreneklerimizden olan gelin hamamı

töreni yapılmadığından, içim de ukde kalmıştı. Bu yüzden evlenmekte olan kızıma düğünden önce şöyle görkemli bir "Gelin Hamamı" yapayım da komşularla beraber güzelce sulara gark olup yıkanalım göbek taşında ziyafet verelim istediysem de, fiyatları duyunca başımdan aşağı kaynar sular dökülüverdi, bu sıcaklığın ortasında donakaldım.

Şadırvanın kenarına oturup acaba nasıl daha uygun bir hamam bulurum diye düşünmeye başladım. Ahhh memleketimin hamamları diye iç geçirdim, o zamanlar sadece İstanbul da değil ülkenin her köşesinde hamam kültürü hâkimmiş. Bizim de, şimdi dünya kültür mirası içinde yer alan tarihi Divriği Ulu Câmii yapılırken, bu kutsal mâbedin inşasında insanlar abdestsiz çalışmasınlar diye hemen caminin yanı başına hamam yaptırmışlar, başlarındaki Bekir adlı kişinin de çavuşları olması sebebiyle adına Bekir Çavuş hamamı denilmiş. Yüksekçe olduğundan bir adı da Hamam-ı Bâlâ (Yüksek Hamam).

"Temizlik imandan gelir" sözünün tarih de uygulaması böyleymiş şehirlere umumi hamamlar, evlere de hamamlıklar. Eski zamanlar demek gelmiyor içimden eskimeyen o zamanlar da su zaten bol ve

temizmiş.

Ohhh şifa olsunnnn. Şifa dedim de laf lafı açıyor;

Zaten Divriği Ulu caminin içinde bulunan, Şifahane (Darüşşifa) bölümünde, hastalar su ile tedavi edilirmiş su sesi ve ney sesi eşliğinde Kur'an okunuyor, tarifsiz bambaşka bir dünyaya gidiyorsunuz, ebetteki bu dünyanın hastalıklarından arınırsınız. Yine derinlere daldım, sadede geleyim,

Kendime dedim ki; Hülya sen bu işi memleketinde yap, nasılsa o tarihi hamamlardan birkaçı duruyordur ve anama telefon açtım:

- Anne ben oradaki İmamoglu ya da Bekir Çavuş(Hamam-ı Bâlâ) 'Hamamda kızıma gelin hamamı yapmak istiyorum.

Anam: "amaann kızım canın iş mi isteyiii, banyovun yok mu gir yıkan o adetler şimdi gahtı.

"Kızım canın iş mi istiyor, o adetler şimdi uygulanmıyor, unutuldu banyon yok mu gir yıkan"

- Ne yani ben gelin hamamı yapamayacak mıyım, herhalde belediyelerin kubbesiz alçak tavanlı, çamaşır suyu kokan betondan hamamlarına gitmemi beklemiyorsunuz.

Anacığım yaşlanmış olmalı, nasıl da üşengeç davranıyor,

çocukluğumda ve gençliğimde gittiğimiz hamamlar ne güzeldi. Her hafta sonu hamam günümüzdü, Cumartesileri çok kalabalık olacağı için bohçalar bir gün önceden ulaklarla(mahalleden genç erkek çocuklar) hamama gönderilir yer ayırtılırdı.

Efendim küs komşuyla aynı kurnaya düştüğünüzü hayal edemiyorum; tas tasa, saç saça kavgaya tutuşurlardı. Bu yüzden önceden masa ayırır gibi kurna ayırmak âdeti vardı. Ertesi Sabah öğlene doğru fayton gelir bizleri alırdı bazen faytoncunun işi çıkmış olsa bize at arabası yollardı ki anam çok kızardı: "O nedir oğul tangur tungur içimiz dışımıza çıkıyı yanımızda yüklü gelin var düşük mü etsin, yarım saat sona olsun fayton gelsin" derdi.

Gelinler ipekten renkli göz alıcı (Atlas Çadır) dediğimiz çarşaf bürünüp altınlarını takarlardı, annemler de siyah çarşaf giyerler, biz de arada kalmış bir kıyafet türüyle giderdik, genelde eşarp örtünmek istemezdik, annem "gızım hamamdan çıkınca başın üşür al bunu tak" derdi.

Eğer hamamda çok yaşlı hatun analar, niye bu gızın başında ah(beyaz tülbent) yohtur? Oğul bir degirmi kestüremediiz mi,(bir metre tülbent kestiremediniz mi derlerse; annelerimiz "cici annesi o, okuyu örgetmen olacak" diye başı açıklığımızı örterlerdi.

Hepimizin kanaviçe işlemeli -hatta- ucu dantelli bohçalarımız vardı, peştamallarımız Karadeniz'in sarı simli işlemeli kırmızı ipek peştamallarıydı, taslarımız, bakırdandı ortası kuşlu ya da balıklı olurdu, her biri bir sanat işçiliği taşıyan eser gibiydiler. Tasların Alt ya da yan tarafında muhakkak ustasının adı yazardı, benim tasımda Mammed (Mehmed) efendinin möhürü var gıymetli derlerdi.

Ayaklarımızda da tahtadan takunyalarımız olurdu, fakat taze gelinlerin ayaklarında gümüş nalınları vardı. Tarakları da fildişiydi, elleri kınalı halde süpürge saçlarıyla nasıl arzı endam ettiklerini anlattım, bir an önce büyümek isterdim. Kapı kenarında serinlemeye çalışan yaşlı teyzeler de gözleriyle genç kızları keserlerdi, acaba eti butu yerinde mi, göğüsleri de iyimi çocuk emzirir mi gibi kendi oğullarına kız beğenme seanslarındaydılar. Bu arada ben gibi cılızlar beğenilmezdi, en çok saçlarım taranırken hamam başıma yıkılırdı, yaba tarak denilen tahta taraklar vardı, , annem biraz da sırada bekleyen kardeşlerime zaman ayırabilmek için aceleyle dolmuş saçlarımı tararken yolup yoluşturur, bu yaşta uzun saçı neydecen diye söylenirdi.

Hamamın sahibi hatun, tüm altınlarını takınır güzel kokular sürünüp hamam kürsüsü denilen yüksekçe bir yerde otururdu. Hamama ge-

len kadınlar; yaptıkları kalbu- ra bastı, maydanozlu kıymalı börek, yaprak sarma (asma yaprağına sarılmış iç) hamamcının torpiline göre kürsüsünün altına sokuştururlardı. Aman Aşov (Ayşe) hatun sürmeli gözünü sevem beni şeyle ferah bir küruna goyasın ısıcağa -dayanamıyım telesiyim (bunalıyorum). Hamamcı da "helbette Nadire bacı senin bohçan aha şo tahta başının sağ tarafında heç tasalanmayasın" diye kurum kurum kurulurdu(Böbürlenmek anlamında).

Paklanma malzemelerinden Hacı Şakir sabunu mis gibi kokardı, saç yumuşatıcı olarak kil meşhurdu şimdilerde cilt bakımında kullanılan kil işte o zamanlardan gelmedir. Hamam o yüksek kubbesiyle buharı yukarı çeker içerisi sağlıklı bir ortam olurdu getirilen yiyecekler göbek taşına dizilir gruplar halinde yenir güzel sohbetler edilirdi. En son abdestler alınır, çıkarken herkes birbiriyle selâvatlaşır Allah tekrarını nasip eylesin güle güle kirlenin denilirdi. Herkesin bıdır bıdır dudağı oynardı dua ediyorlarmış ne güzel bir adetmiş insan arınınca ruhu da arınıyor dualarla.

Eğer o günkü gelin hamamıysa bu hatırladıklarına ek olarak, gelin olacak kızın arkadaşları maniler türküler söyleyerek geline eğlenceli bir şekilde banyosunu yaptırıp vedalaşırlardı.

İşte ben geçmişteki o güzel hamamları ve o adetleri bulamadım, bu güzel geleneği yaşatamadım ancak aşağıdaki şiirimde sizlere anlattığım şekilde tüm kadın okuyucuları bu gelin hamamına davet ediyorum, hoş geldiniz eğer havalinizde canlandırabiliysem iyi bir ev sahipliği yapmışım demektir şimdiden teşekkür ediyorum.

Divriği Bekir Çavuş Hamamı (Hamam-1 Bâlâ)

Bâlâ hamamın nazlı sülünü
Sökmüş beligini sırma telini
Fildişi tarağı gümüş nalini
Atlas çadırı da yere sürünü
Yeşil Divriği'nin taze gelini

Ganaviçe nakışlı ipek bohçası
Gırk gat cehizli, var fermanası
Yassur olsun ona böyüğ anası
Atlas çadırı da, yere sürünü
Yeşil Divriği'nin taze gelini

Bala hamamın, alçak kurnası
Getirsin görümü, acem gınası
Sutarası altun, altundur tası
Atlas çadırı da, yere sürünü,
Yeşil Divriği'nin, taze gelini

Bekir Çavuş'un, bala hamamı
Su şıkırdıyor, her şadırvanı,
Çıkarın kerevete gelin hanımı
Atlas çadırı da yere sürünü,
Yeşil Divriği'nin taze gelini

Divriği hamam kültürü
asırlarca süregelmiş ancak
günümüzde yok olmak üzere-
dir.

Divriği Bekir Çavuş Hamamı: (Hamam-1 Bâlâ) harap haldedir

Divriği, Hamam-1 Süfla: Zaman içinde sırasıyla (Aşağı Hamam, Kayaoğlu Hamamı, Acı Hamam) olarak anıla gelmiş günümüzde HÜMA HATUN Hamamı adını almıştır. Müteakip defalar onarımlar geçirmiş olup çalışır durumdadır.

Divriği İmamoğlu Hamamı: (Yukarı Hamam) çalışır durumdadır.

Hamamlarla ilgili anı yazım devam edecek. Zira hamamlar toplumumuzda sadece temizlik yapılan alanlar olarak değil aynı zamanda sosyalleşilen kültürel etkinliklerin paylaşımların yapıldığı mekânlar olmuştur. Örnek; Gelin hamamı, (Kına hamamı), Lohusa kırk hamamı, Ölenler için kırkinci gün hamamı, Ramazanda iftar hamamı gibi toplumu ilgilendiren faaliyetler hamamlarda yapılmıştır.

SÖZLÜK:

Böyükana: Babaanne

Bâlâ: Osmanlıca yüksek anlamında.

Süfla: Aşağı alçak

Acem gınası: İran kınası

Sutara: Altın bilezik

Nalın: Hamam gibi zemini ıslak yerlerde kullanılan, ağaçtan yapılmış bir tür terlik

Yaba tarak: Tahta tarakta denilen ağaçtan yapılmış kılın dişleri olan tarak

Fildişi tarak: Fildişinden yapılmış tarak

Şadırvan: Çevresinde muslukları bulunan ve ortasındaki fiskiyeden su akan, genellikle cami avlusu ve hamamların ortasında yer alan, üzeri kubbeli ya da açık olabilen havuz.

Kerevet: Üzerine şilte serilerek oturmaya ya da yatmaya yarayan, tahtadan yapılmış yüksekçe yer.

Takunya: Hamam içinde ve camilerde abdest alanların ayaklarını yıkayınca giydikleri bir tür terlik, tahtadan yapılır yürürken takır tukur ses çıkarır.

Peştemal: Hamamda belden aşağısını örtmek için kullanılan veya çalışırken elbiselerin kirlenmemesi için belden itibaren sarılan dokuma bezidir. Doğu Karadeniz Bölgesi kadınlarının günümüzde bile kullandığı geleneksel giyim eşyası olup, ipekli olanlarına Fota, Futa denilmektedir. Türkçeye Farsçadan girmiştir

Değirmi: Bir metre kare, kare şeklinde

Hıfz etmek: Ezberlemek

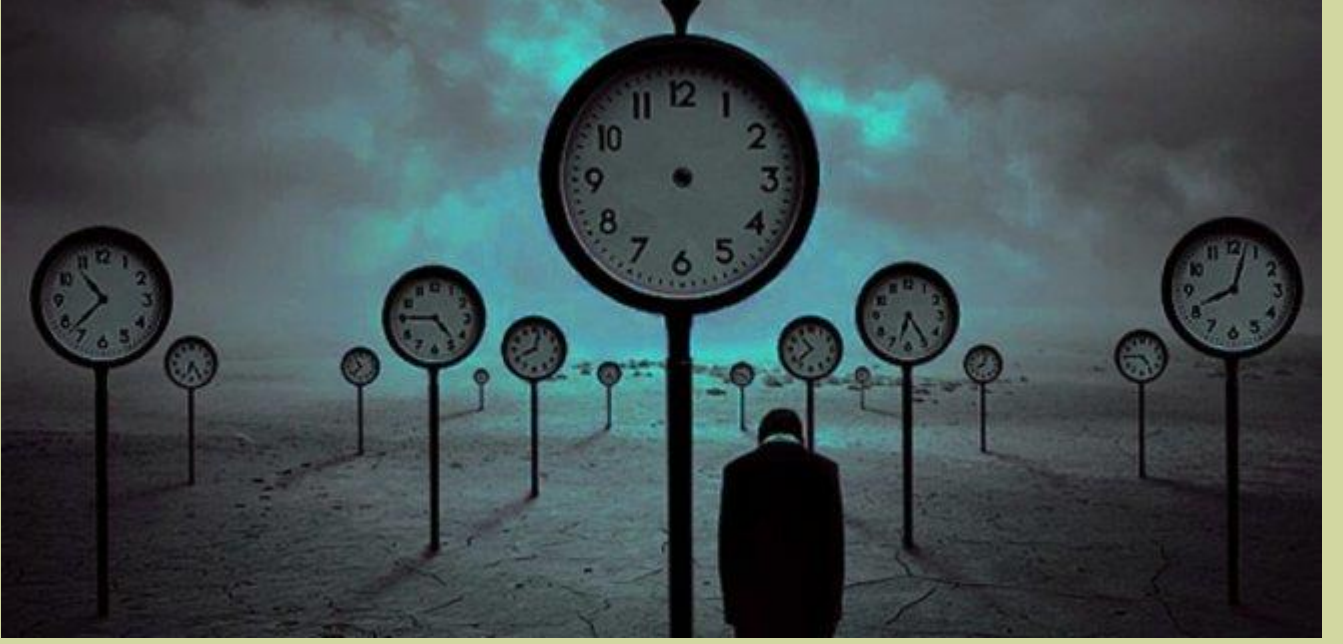
İştigal etmek: Uğraşmak

Arz-ı endam etmek: Boy göstermek, ortaya çıkmak, gelmek, görünmek.

Üşengeç: Tembel, isteksiz üşenen

Yassur olmak: Kurban olmak

Ulak: Haber götüren, haberci. Kelime mânâsı "ulaştırıcı" demektir.

HİS

Sibğatullah BARAN

Kırık bir kalp ve pişmanlık
Ne devasa bir hezimet bu
Büsbüyük bir ordu ile
Tek bir kişiye yenik düşmek gibi

Sonra hafiften bir korku
Ne olacağımın endişesi

Ardından bir ferahlık
Ölümün ensemdeki sesi

ŞİİRİN ARDINDAN; DÖRTYOL

Halit YILDIRIM

Şiir, ruhuma yerleştiği günden bu güne dek beni peşinden koşturdu durdu. Ülkemizin birçok ilinde düzenlenen şiir etkinliklerine, yarışmalara katıldım. Son durağımız portakal çiçeklerinin rayıhası ile adeta şiirleşen Dört Yol oldu. Edebiyat ve Sanatçılar Derneği (ESAS-DER) ile Edebiyat ve Sanat Akademisi (ESA) tarafından bu yıl ikincisi düzenlenen 2. Türk Dünyası Şiir Yarışması'nda kazandığımız mansiyon ödülümüzü almak üzere Hatay'a doğru düştük yollar.

Dört Yol, Kurtuluş Savaşımızda bilinenin aksine ilk mavzerin patladığı, ilk kurşunun atıldığı bir yer... Dört Yol İlçesinin Karakese Köyünden Mehmet Çavuş isimli bir kahramanımız Fransızlara ilk kurşunu sıkarak mukavemet etmiş ve daha sonra bölgede kurulan Kara Hasan Paşa Çetesine katılmış. Bu mübarek direnişin fitilini ateşleyen yiğitleri yâd etmek, onların aziz hatırasına hiç olmazsa bir teşekkür edebilmek kastıyla yazdığımız destan mansiyona değer görülmüş. Sevindik haklı olarak...

Yarışmada jüri üyeliklerini; İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Öğretim Görevlisi Prof. Dr. Abdülkadir Emek-siz, Esas Der Başkanı Edebiyatçı Şahamettin Kuzucular, Eskişehir Şairler Yazarlar Derneği Onursal Başkanı Şair İbrahim Sağır, Şair ve Yazar Yusuf Bilge Büyükboyacı ve Edebi Yâd ve Sanat Akademisi Yöneticisi Şair Yazar Nurcan Ören üstlenmişti.

Gerçekten şeffaf bir yarışma yapılmıştı. Sonuç açıklandığında jürinin kılı kırk yarararak bir puanlama yaptığı, bunu yaparken de çok zorlandığı belli oluyordu. Zira yarışmanın birincisi olan Fikret Görgün Hocamızın şiiri ile diğer şiirler arasında elli puanlık bir fark varken diğer şiirler neredeyse birer puan farkla dereceye girmişlerdi.

Yoğun bir katılımın olduğu yarışmada: Eskişehir'den Fikret Görgün "DİNLE OĞUL!" isimli şiiri ile birinci, Gümüşhane'den Salih Özel (Evreni) "ASKERİN MEKTUBU" şiiri ile ikinci, Eskişehir'den Necibe Çetinkaya "YAKSANA KANDİLLERİ" şiiri ile üçüncü oldu. Eskişehir'den Şerife Gündoğdu "BU VATAN BİZİM", Trabzon'dan M. Nihat Malkoç "ANADOLU ŞEHRENGİZİ" ve Çorum'dan bendeniz "DÖRTYOLLU

MEHMET ÇAVUŞ DESTANI" şiiri ile mansiyon ödülü kazandık. Uzun ve yorucu bir yolculuğun ardından ulaştığım

Halit YILDIRIM

1968 yılında Çorum'un Uğurludağ İlçesinde doğdu. Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Zootekni ve Anadolu Üniversitesi AÖF Türk Dili ve Edebiyatı Bölümlerini bitirdi. Bir müddet öğretmenlik yaptıktan sonra Tarım Bakanlığına Mühendis olarak atandı.

Lise yıllarından beri edebiyatla uğraşan Yıldırım halen Aşkın E Hali Edebiyat Dergisi Yayın Koordinatörlüğü ve Edebiyat ve Sanat Akademisi E Dergisi Genel Yayın Yönetmenliğini yürütmektedir. Bestelenmiş şiirleri yanında amatör beste çalışmaları vardır.

Ülke genelinde açılan birçok şiir, öykü ve deneme yarışmalarında ödüller almıştır.

Yazar evli ve iki çocuk babasıdır.

Kitapları:

Yarına Ağıt Düne Gazel (şiir) 2010

Anahtar (Hikâyeler) 2013

Gökçekimi (şiir) 2014

Mahrem ve Münzevi Hüzün (İnceleme) 2014

Dörtöyol terminalinde beni yaklaşık yirmi yedi yıldır görüşemediğim Fakülte'den arkadaşım Orhan Soylu Yılmaz karşıladı. Beraber Erzin ilçesinde gittik. Erzin, Dörtöyol'a on beş dakikalık bir mesafede şirin bir ilçe. Narenciye bahçeleri ile müzeyyen bu ilçe de portakal çiçeği kokuları ile insana hoş geldin diyor adeta.

Öğleden sonra Dörtöyol Öğretmenevinde Esas-Der Başkanı Şahamettin Kuzucular ile buluştuk. Aylar sonra tekrar görüşmenin verdiği samimi bir ortamda sohbet ettik. Program detaylarını konuştuk. Hoca gerçekten çok yorulmuştu. Zira bu yarışmayı ilk açıkladığında sponsor olacak kurumlar bu işten aniden çekilmişler ve Hocayı yalnız bırakmışlardı. Ama duyarlı şair ve yazarlarımız hocamızı yalnız bırakmamış 50 kadar şair, yazar ve ozanımız tüm masraflarını kendi ceplerinden karşılayarak etkinliğe katılmışlardı.

Ertesi günü Dörtöyol ilçesinde programa katılan tüm şair ve ozanlar sabah saat 10 da kortej halinde Atatürk Anıtına doğru "Mehmetçik'e Saygı Yürüyüşü" yaptılar. Atatürk Anıtında sona eren yürüyüş sonrası hep bir ağızdan coşkulu bir şekilde İstiklal Marşı okundu.

Grup daha sonra İlk Kurşun Müzesi'ni ziyaret etti. Bu müzede Kurtuluş Savaşımızda Fransızlara karşı İlk Kurşunu atan Karakese Köyün-

den Mehmet Çavuş ve Kara Hasan Paşa olmak üzere önemli kahramanların mumyaları, madalyaları, silahları ve fotoğrafları sergilenmişti. Ben de ilk olarak hakkında şiir yazdığım Mehmet Çavuş'un manevi huzurunda idim.

Öğleyin Dörtöyol Kaymakamlığının da katkıları ile Pazar'da bir öğle yemeği yenildi. Yemek esnasında gelen tüm katılımcılar şiirlerini okudular. Kendi halimizde çok güzel bir program olmuştu.

Dörtöyol Kaymakamı Murat Bulacak ve İlçe Milli Eğitim Müdürü Mehmet Toksoy'un da katıldığı ödül töreni ise akşam 19:30 da Dörtöyol Halk Eğitim Merkezi'nde yapıldı. Ödül töreninde Şahamettin Kuzucular, Tokat Şairler ve Yazarlar Derneği Başkanı Hasan Akar, Karaman Şairler ve Yazarlar Derneği Başkanı Hikmet Elitaş, Eskişehir Şair ve Yazarlar Derneği adına Halil Gürkan birer selamlama konuşması yaptılar.

Gecede Dörtöyol Kaymakamı Murat Bulacak yaptığı konuşmasında; "Kahramanlık üzerine yazılmış birbirinden güzel şiirlerin değerlendirilmesinde jüri üyelerinin zorlandığı aşikâr. Kurtuluş Savaşımızın başlangıcında İlk Kurşunun atıldığı bölgemizin kahramanlık destanlarının da bu şiirlerde yer alması bizim için çok önemlidir. Bu şiirlerin gelecek nesillere yazılı birer eser halinde bırakılması

açısından yapılan bu faaliyet takdire şayandır. Ben bu etkinliğe emeği geçen başta Esas-Der Başkanı Şahamettin Kuzucular Hocamızın şahsında tüm yönetimin kurulu üyelerine, jüriye, yarışmaya katılan tüm şairlerimize teşekkür ediyorum. Emeklerine sağlık." dedi.

Daha sonra ödül kazanan tüm şairlere ödülleri verildi. Tüm katılımcılar da şiirlerini okudular. Âşık Yemini ise sazıyla ayrı bir renk kattı.

Şairler grubu ertesi gün Hassa Belediyesinin daveti üzerine Zeytin Dalı Harekâtında görev yapan askerlere destek ve moral vermek amacıyla sınırın sıfır noktasında nöbet tutan askerlerle bir araya gelerek onlara yazdıkları şiirleri okuyup yanlarında getirdikleri sazla kahramanlık şarkı ve türkülerini söyleyerek kısa bir konser verdi.

O gün yirmi yedi yıldır görmediğim Fakülte arkadaşlarım Metin Alacuklu ve Orhan Soylu Yılmaz ile hasbıhal ettik. Akşam vakti otobüsümüze binip Çorum'a doğru yola çıktık. Şiirin ardından memleketimizin güneyine yaptığımız bir yolculuk da böyle hitama erdi. Emeği geçen tüm kurumlara, katılımcılara teşekkür ediyorum. Arkada birçok dost şair ve çok güzel hatıralar bıraktık. Bakalım şiir bizi bundan sonra nereye götürecektir?

DERGİMİZ HAKKINDA NE DEDİLER?

Yunus LÂÇİN

Güzel bir proje, kendini edebiyata sanata şiire adanmış gönüller için bir arena fırsatı vermeli, ayrıca belli kişilerin tekeline bırakılmamalı, birilerine hizmet etmemeli, emek verilmiş kayda değer tüm eserler ve bunların yazar ve şairlerine fırsat verilmeli. Edebiyat öğretmeniyim ve bu alan benim en büyük hobim, böyle bir projede yer alabilirim.

Sevim KINALI

Şahamettin Bey, ESA e-dergi çıkartma düşünceniz son derece anlamlı. Yazıların daha kalıcı olması ve ESA'nın, adını daha geniş kitlelere duyurması açısından ESA e-derginin doğru bir adım olacağı düşüncesindeyim. Daha önce belirttiğim gibi, bu çalışmada bir katkı olabilirse bundan mutluluk duyarım.

Dergimizin; edebiyat ve sanat adına, daha da önemlisi insani değerlerin vurgulanması ve gönüllerde yerleşmesi adına güzel eserlere ev sahipliği yapmasını diliyorum. ESA ailesine ve bizi takip eden değerli okurlarımıza saygılar, selamlar...

Erdem KONUR

Oldukça olumlu bir girişim. ESA gibi oldukça değerli bir kuruluşa, eminim çok şey katabilecektir. E Dergi'deki yazıların Türkoloji ve Türk Edebiyatına değerli katkılar sunacağından eminim. Şimdiden hayırlı olsun.

Songül ÖZEL

E dergi çok iyi olur. Kültürümüz daha geniş kitlelere ulaşır.

Mehmet ALUÇ

Harikasınız kardeşlerim harikasınız, bu aralar çok şükür sitemizde gönülden gülümseyerek gelen kardeşlerimizin çokluğu güzel şiirleri ile hiç bir edebiyat sitesinde bulunmayan güzellikleri yaşıyoruz Elhamdülillah... Rabbim sayılarını ve gönül güzelliklerini arttırsın, bunda katkısı olan Şahamettin kardeşim ekibinin gönlündeki gülümsemesinin katkısı en ön planda gelir, onlara herkes adına teşekkürler ediyorum. Dergi konusuna gelince elimden gelen bir yardım olursa gönülden koşarak yardıma hazır olduğumu bilmeleri yeterlidir. Başım gözüm üstüne, gülümseyen gülümseten gönlü güzel insanlarla olmak gurur vericidir. Herkese selamlar ve sevgilerimi yolluyorum, selam ve dua ile.

Mustafa BERÇİN

Derginin içeriği siyasi olmamak kaydıyla, Türk Diline ve Türk Kültürüne hizmet amacı taşıyacaksa maddi ve manevi her türlü desteği şahsım ve derneğim (Akademi Şiir Ailesi Kültür ve Edebiyat Derneği) adına vermeye hazırım.

Salih ÖZEL

Şahamettin Hocam; E dergimiz hayırlı olsun inşallah. Bu dergiyi matbu olarak bastırmak bilirsiniz ki maddi olarak bazı külfetler gerektirir, Şunu açık seçik söyleyeyim ki, bizim insanımız iş maddi boyuta gelince kendini geri çeker, Para verip almaz bedava versen okumadan çöpe atar, Bir de şu var... Eğer birisi maddi destek veriyorsa illa benim eserim olsun ister içinde. Sizin de bir yorumunuzda söylediğiniz gibi kimseye mihnet etmeden gönül işi olarak bastırabilirsek ne mutlu bize. Ben şahsım olarak dergicilikten ve sayfa düzeni konusundan anlamam, Lakin uygun görülürse MADDÎ olarak ve manevi olarak (ŞİİRLE-RİMLE) Sonuna kadar sizinleyim üzerime ne düşerse yapmaya hazırım selamlar.

Halil GÜRKAN

Yine mükemmel bir hizmet ve yine arkasında ESA. Şahamettin Bey kardeşimizin şahsında tüm emeği geçenlere sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Gerçekten mükemmel bir hizmet... Edebiyatın hemen her dalının sulandırılmaya çalışıldığı şu günlerde ESA E DERGİ bence tarihi bir görev üstlenecek. Hiç bir kaygının etkisinde kalmadan doğru kişiler aracılığı ile doğruları sunacak. Bu konuda en ufak bir kuşku yok. Yolunuz açık olsun.

MAKSUD VE MAKSUDE

Edebi yâd çalışmalarından dolayı değerli hocalarımızı canı gönülden kutluyorum. Çorbada tuzumuz olması için biz de gayret edeceğiz.

Erhan TİĞLİ

Derginize şimdiden uzun bir ömür diliyor, yaptığınız bu hizmetten dolayı size teşekkür ediyorum. Dost selamlar.

Köksal CENGİZ

Başta Muhterem Kardeşim Şahamettin Bey olmak üzere Değerli Yönetim ve yayın kurulu ekibine bu güne kadar göstermiş oldukları üstün gayretlerini bir kere daha takdir ve "ESA E-DERGİ" faaliyetini hayata geçirmelerinden dolayı da tebrik ve şükranlarımı arz ediyorum. E dergimizin, Türk Edebiyatına ve Yazar ve Şairlerimizin eserlerinin daha büyük okuyucu kitlesiyle kucaklaşması noktasında çok önemli katkılarının olacağına inanıyorum. Bu gayretin, Türk Edebiyatı mensuplarına ve Edebi Yâd Camiamız hakkında Hayırlara vesile olmanı diliyorum. En derin sevgi saygı ve muhabbetlerimle...

Nurcan Bedir ÖREN

Allah yolumuzu açık etsin, basari ve kolaylıklar diliyorum...

Tayyip ATMACA

Aziz dostlar hayırlı olsun, derginiz güzel dostluklara vesile olsun inşallah.

Taner KARATAŞ

ESA tüm camiamıza hayırlı olsun dileğim ve temennim odur ki ESA kalıcı bir eser olarak Edebiyat dünyasında yerini alsın ve daima yerini korusun bu bağlamda emeği geçen herkese yürekten tüm samimiyetimle teşekkür ediyorum saygılarımı sunuyorum hepimize hayırlı uğurlu olsun.

Halil GÜRKAN

ESA E-DERGİ ilk sayı olmasına rağmen takip ettiğim pek çok dergiden daha dolu ve daha kaliteli geldi bana. Bu da işin ciddiye alındığını, samimi olunduğunu ve yetenekli, ehil kişiler tarafından çıkarıldığını gösteriyor diye düşünmeme neden oldu. Dergi hakkındaki düşüncelerimi "YAZILAR" bölümünde bir yazı ile paylaştım. Başta Şahamettin Hocam olmak üzere emeği geçen herkese şükranlarımı sunuyorum.

Fikret GÖRGÜN

Yıllardır süregelen bir dergi mahiyetinde çıkmasını sağlayan başta Şahamettin Hocam olmak üzere tüm emeği geçenlere teşekkürlerimi sunuyorum. Şu dörtlüğümü burada tekrar etmek istiyorum. Kişi vardır toz bırakır ardında!/ Kişi vardır göz bırakır ardında./ Her nefis ölümü tadacak amma;/ Kişi vardır iz bırakır ardında. Selam olsun iz bırakanlara!

Mısra ŞAHİN

İlk dergi ve ilk sayı... Yoğun sınav haftasının içinden daha yeni çıkmış olarak dergiyi yeni inceleme fırsatım oldu. "Ailecek kitap okuma saati" adlı deneme yazıma yer ayırdığınız için çok teşekkür ediyorum. Buraya ilk katıldığımda "Çekirdek" adlı deneme yazımla katılmıştım. Günün yazısı seçilmişti ve her şeyin çok daha güzel ve sağlam başladığını anlamıştım. Siz değerli yazarların ve şairlerin arasında böyle bir başarıyı edinmek benim için onur verici. Bana büyük bir umut ışığı olan başta Sevim Öğretmenime ve Şahin öğretmenime sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Edebiyat ve Sanat Akademisi kurucusu olan Şahamettin Kuzucular'a da böyle bir siteyi yazı yazmaya gönül vermiş gençlere umut ışığı olup kurduğundan dolayı da ayrıca teşekkür ediyorum. İlerleyen zamanlarda derginin ve ESA'nın çok daha ilerleyeceğine eminim... Saygılarımla.

Ecir DEMİRKIRAN

Şahamettin hocam hayırlı uğurlu olsun uzun soluklu ve Türk edebiyatına uzun yıllar hizmet edecek dergimizde birlik ve beraberliğin en güzel örneğinin verileceği umuduyla beni de dergisiz bırakmayın. Selamlar.

Mehmet ALUÇ

2. Sayımız çok hoş ve enfes olmuş, Batman'ın tarihi onunla bütünleşen siz kardeşlerimiz şairlerimiz ve o güzel şiirlerle enfes olmuş, ellerinize gönlünüze sağlık kardeşlerim. Selam ve dua ile.

Ebuzer OZKAN

Bu güzel dergiyi hazırlayan E-Dergi Yayın Kuruluna, ESA Genel Koordinatörü ve sahibi Sayın Şahamettin KUZUCULAR beyefendiye, Türk Edebiyatına katkılarından dolayı ne kadar teşekkür etsek azdır. Edebiyatımıza sahip çıkmak demek tarihimize sahip çıkmak demektir. Geçmişimize bakarak geleceğe yön vermek, bu yöndeki uğraşları destekleyip yaşatmak, Türk Edebiyatını sevdirmek gayesiyle yayın yapan ESA'yı kutluyorum. Yılmak yok, yola devam. Hep birlikte daha nice güzel sayılara inşallah... Başarılar diliyorum. Allah'a emanet olunuz.

Seadet RZAYEVA

Ben de teşekkür ediyorum Dergi yayın kuruluna ve sayın Şahamettin Kuzucular Beye !! Başarılar!! Saygılar...

Ahmet Süreyya DURNA

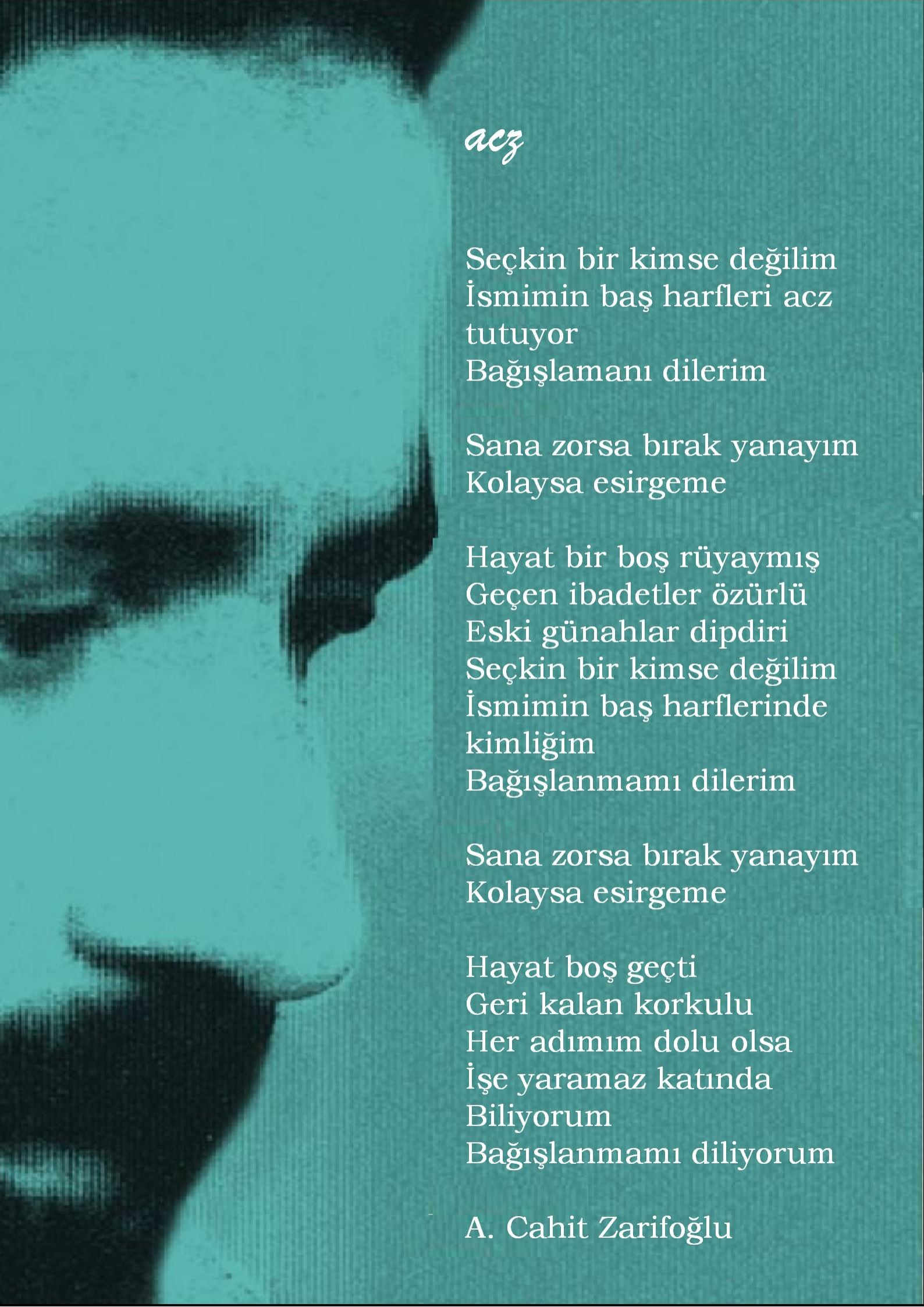
Çok güzel bir emek mahsulü. Tabii ki emeği geçenleri buradan tebrik ediyor ve alkışlıyorum. Söylemem gerekirse bu minval çalışmalar, ESA ailesi olarak şimdiden farklılığını göstermektedir. Herkese deruni muhabbetlerle...

Hakan SUNA

Gerçekten güzel bir sayı olmuş. Emeği geçenlere teşekkür ederiz.

Şahamettin KUZUCULAR

Özleşim Özel sayısının içeriğini gönderen dergiyi yayına hazırlayan başta Halit Bey olmak üzere Yayın ekibine sonsuz teşekkür ediyorum. Kuşkusuz ki İleriki zamanlarda 2000 li yılların ilk çeyreğini anlatacak olan Edebiyat tarihlerinin en çok söz edecekleri şiir hareketi Özleşim ve Özleşim topluğu olacak, dolayısı ile dergimizin bu sayısı o yıllarda başla başına bir kaynak olacaktır. Yine şüphesiz ki ileriki yıllarda Özleşim topluluğu ve şairleri hakkında çok sayıda araştırma inceleme, Yüksek Lisans, Doktora vb. tezleri hazırlanacak yine bunlar için de Özleşim özel sayısı başlıca kaynak oluşturacaktır. Türk şiiri ve edebiyatında Garip şiirinden sonra en önemli vitrin düzenlemesi 70 yıldır şiire ilk kez farklı bir sanat anlayışı, şekil, konu, melodi, tarz öneren, hatta Edebiyat tarihimizde ilk defa alternatif bir ölçü - VE-ZİN- meydana getiren özleşim şiirinin üzerinde çok sayıda tahlil ve tartışma yapılacağını bilmek için münecim olmaya gerek yoktur. Bu bakımdan sayıya yazı gönderen, sayıyı hazırlayan herkesi teker teker tebrik ediyor teker teşekkür ediyorum.

acz

Seçkin bir kimse değilim
İsmimin baş harfleri acz
tutuyor
Bağışlamamı dilerim

Sana zorsa bırak yanayım
Kolaysa esirgeme

Hayat bir boş rüyaymış
Geçen ibadetler özürlü
Eski günahlar dipdiri
Seçkin bir kimse değilim
İsmimin baş harflerinde
kimliğim
Bağışlanmamı dilerim

Sana zorsa bırak yanayım
Kolaysa esirgeme

Hayat boş geçti
Geri kalan korkulu
Her adımım dolu olsa
İşe yaramaz katında
Biliyorum
Bağışlanmamı diliyorum

A. Cahit Zarifoğlu

İNCİTME

**Gölgesinde otur amma
Yaprak senden incinmesin.**

**Temizlen de gir mezara
Toprak senden incinmesin.**

**Yollar uzun, yollar ince
Yol kısalır aşk gelince
Yat kurban ol İsmail'ce
Bıçak senden incinmesin**

**Burdayım de ararlarsa
Doğru söyle sorarlarsa
Tabutuna sararlarsa
Bayrak senden incinmesin.**

**İl göçsün göçtüğün vakit
Yol yansın geçtiğin vakit
Suyundan içtiğin vakit
Irmak senden incinmesin.**

**Toz konmasın sakın sana
Hakkı geçer halkın sana
Gücenmesin yakın sana
Uzak senden incinmesin.**

Abdurrahim KARAKOÇ